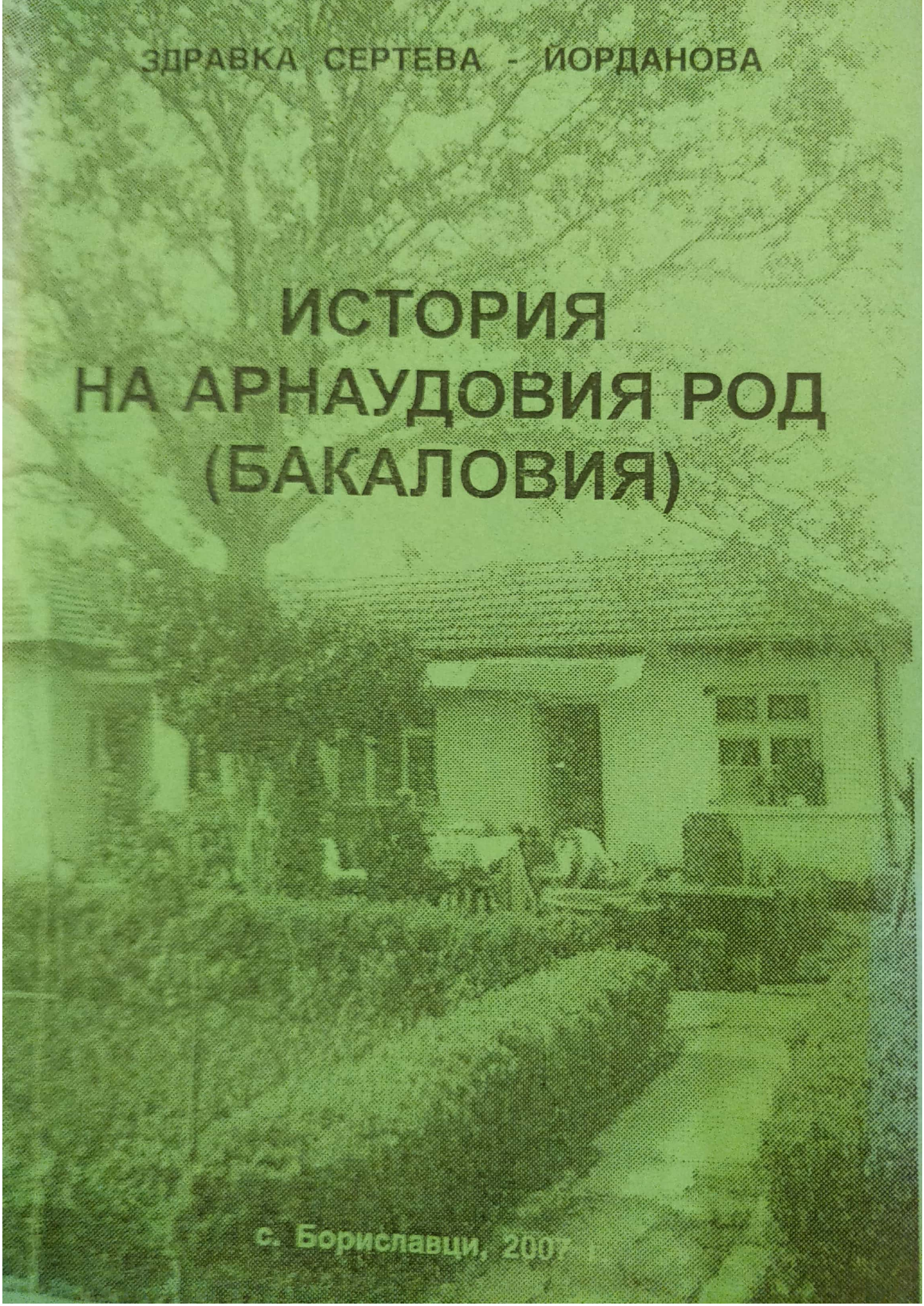
ЗДРАВКА СЕРТЕВА - ЙОРДАНОВА

ИСТОРИЯ НА АРНАУДОВИЯ РОД (БАКАЛОВИЯ)

с. Бориславци, 200

Scanned with CamScanner

Мили роднини,

Написах, за да отдам почит на родителите ми и предците ни, в тяхната памет и за вечен спомен на всички нас и след нас.

Написах, защото съм убедена, че за да вървиш напред, трябва да знаеш от къде си тръгнал. Написах от любов към бащино огнище, към родно място, където всеки един от нас, заедно с първата глътка въздух и родилен вик, сякаш се врича да го носи в душата си, до края на дните си.

Бих била доволна, четейки историята на нашия род Арнаудови, се появи потребност и желание у идните поколения да продължат да разкриват и пишат.

С любов към род, Родина и родно място съм закърмена от Вас, скъпи мои родители.

Благодаря Ви!

Scanned with CamScanner

дядо Анастас Арнанудов

КЛЕТВА

Застанала пред снимката ти
чернобяла
в душата ми се ражда
клетва,
която през сълзи аз бих
изпяла.
Ти, мой дядо, роден,
ме гледаш с поглед благ -
какво съм аз пред теб?
Трептящ листец пред
дъб огромен,
творил, търпял, за да ни има
и днес на тази земя, мила и
любима.
Аз клетва давам -
тук ще бъдем,
децата мои и техните деца
със твойта обич, с твоя плам
на род, Родина да отдам
свойта дан!

Здравка Сертева

Scanned with CamScanner

ПРЕДГОВОР

Това е книга - опит да се напише историята на рода АРНАУДОВИ – рода на майката на автора й – Здравка Георгиева Сертева – Йорданова, книгата: **"История на рода Арнаудови"**. Книга, написана с голяма любов, извираща от сърцето й, за да остави памет за наследниците на този род.

Коя е Здравка Сертева – Йорданова? Тя е дъщеря на този род, родена в семейството на Георги и Калина Сертеви – малоазианци. От тях тя е онаследила човешките добродетели: трудолюбие, честност, любов към род, роден край, Родина. Здравка е любяща майка, отгледала и посветила живота си на три прекрасни деца – Надя, Митко и Ивайло и четири внука – Галиб, Ива, Здравко и Самуил. Двама от внуците са напуснали бащино огнище. Галиб Набулси завърши през 2006 г. висшето си образование в София. Ива Набулси завърши висшето си образование в Триполи – Ливан и магистратура в Англия. Здравко Димитров тази година поема пътя на студентстватовъв Виена - Австрия. Самуил Димитров е ученик в IV клас.

В книгата не е забравен никой, който е оставил, макар и оскъдни, спомени в съзнанието на автора. Тя е според мен ценна, защото ще влезе във всеки дом на живите потомците на Арнаудовия род. А след нея ще я има тази книга, която е заредена с много любов и искри от огнището на рода, които ще осветяват пътя на идните потомци.

Роде Арнаудови, тук е мястото да изкажем моята и ваша благодарност и възхищение от автора, като й пожелаем здраве и дълголетие, за да се раждат нови творения, като тази трета книга "История на рода Арнанудови".

На добър час! Обичаме те много, Здравке.

Димитрия Каварджикова

Scanned with CamScanner

Како Здравке,

Всички ще останем с нещо в душите на децата си и внуците си, но ти, ще останеш значима заради всичко, което направи и продължаваш да правиш. Животът ти е низ от върхове и спадове. Повече бяха върховете ти.

Бедно, но щастливо детство, едно от най-личните момичета в село, умна и любима ученичка, омъжена жена, любяща майка, любима снаха, шеметна кариера.

Последваха жестоки удари на съдбата, упреци, предателства от свои и чужди, и чувства дълбоки, твои. Но ти се изправи, братовчедке мила, сама, силна, амбициозна, все така умна и човечна, с голямо сърце за добрите хора, не щадяща себе си. Откъде взе силата, како Здравке, откъде взе вярата, как запази усмивката и духа? Може би, от всички преживявания ти помъдря твърде рано..., ти продължи..., не се изолира..., не се измори.... Само силният човек носи заключената болка в себе си и продължава напред. Това си ти. Помогна си сама – чрез волята и ума Арнаудовски, иината и ума Сертевски, с богата душевност и интелектуален потенциал. Само духовно силния човек оцелява след толкова повратности в живота, защото духовността дава сила – слабият и бездуховният загива. А може би за теб важат думите на Кромуел, мъдреца: "Това, което не ни убива, ни прави по-силни."

Не знам, но едно знам, че ти си двигателя и остена и непрекъснато ръчкаш с него позадрямалите ни спомени и души – разпитваш, четеш, пишеш, издаваш, организираш с една цел – да не се забрави нищо, да не се забрави никой и да знаем кои сме.

За нас си това и много повече, како Здравке. А за най-голямата ти майчина гордост – трите ти прекрасни деца и внуци, очакваме да пишеш - имаш думата.

Ирина П. Загорова, Иринка Г. Арнаудова

Scanned with CamScanner

Роде Арнаудовски, здравей...!

Разпръснахме се преди да се съберем. Любихме, женихме се, раждахме, погребвахме, страдахме, лекувахме и така до днес – оредели, осиротели – тук сме.

Късно за някои, рано за други – всеки със своята съдба. Ето ни род Арнаудовски, стар, жилав и жив, и корав. Ето ни тук, заради нас живите и в памет на мъртвите.

Много често всеки от нас е отговарял на обичайния въпрос: "Мамо, кои са тези от снимката?" Отговаряме, назоваваме име, адрес, но това следа не оставя.

Трябва да се видим – да се знаем. Това е. И ето ни тук.

Бихме желали да гледат и се радват отгоре нашите майки, бащи и деди.

Длъжни сме, братовчеди мои първи, нашите деца да знаят кои са, откъде са и те да разказват на своите деца и внуци. Трябва да запазим приемствеността между поколенията. Не трябва да допуснем да се скъса връзката, защото няма човек без корен и всеки от нас е длъжен да намери сили и начин да разказва, да напомня, да осигури безсмъртието на рода. Знам, че в днешно време е трудно – даже внуците си не можем да виждаме често, камо ли да им разказваме какво знаем за рода си. Но трябва, трябва, защото:

Кръвта, аз знам,
кръвта остава да тече
във жилите на всяко
следващо дете
от рода голям.

Scanned with CamScanner

ИСТОРИЯТА НА НАШАТА ФАМИЛИЯ АРНАУДОВИ

Родът ни започва от **дядо Христо Бакалов (Арнаудов)**. За местоживеенето на фамилията има две версии. Първо, че са дошли от гр. Чирпан и второ - от Костурско. Били са трима братя, едри, красиви и много буйни, любители на пищовите и ножовете. С тези черти те пробиват в живота и всяка работа я вършели по мъжки. По стечение на обстоятелствата братята се устройват на работа в Асеновград (Стани Мъка). Дядо Христо работи при един от богатите чорбаджии в града, чието семейство живее в гр. Пловдив. Чорбаджията имал много земи и много стада животни. От земите най-голяма част са били засадени с лозя и затова имал голяма винарска изба. Другата земя е била за производство на зърнени храни и зеленчукопроизводство.

Дядо Христо, като левент и отговорен към възложената му работа, спечелва симпатиите на дъщерята на чорбаджията - Мария, едновременно с това и доверието на баща й. Като вижда, че Христо е способен и перспективен, му подарява като зестра част от стадата. Той се оженва за Мария и създава свое семейство.

От съвместния им живот се раждат Георги и Иван:

Георги Христов Арнаудов -р.на 25.09.1862 г. в с. Тьойбелян. Негови наследници са:

Атанас Георгиев Арнаудов с деца: Злата, Мария, Калина (починала), Екатерина (Бахтичева) - Атанасови.

Параскева Георгиева Арнаудова в брак с Паскал, с деца: **Георги, Кольо, Йордан, Митко** и **Янчо Паскалеви.**

Вторият син на дядо Христо и баба Мария е **Иван Христов Арнаудов,** чийто наследници

Scanned with CamScanner

са в с. Железари, Ивайловградско и сведения за тях нямаме.

Баба Мария е била много начетена и интелигентна жена, добра къщовница, но селскостопанската работа й била чужда.

Баба Мария (пловдивчанката) умира и дядо Христо се жени втори път отново за жена на име Мария Чакърова. Тя била стройна и красива жена, с весел нрав и много богата. Донася много злато и имот в дома на дядо Христо.

Той има две деца - **Георги** и **Иван**. Тя довежда също две - **Деспина** (Пена), съпруга на дядо Георги Арабаджиев и един син, за когото нямаме данни.

От втория брак се раждат: Анастас, Йордана, Султана, Никола и Димитър Арнаудови.

1. **Анастас Христов Арнаудов**, нашият дядо, роден 1872 г. в с. Тьойбелян.

2. **Йордана Христова Арнаудова** - също живяла във Варненско с наследници Стоян, Мария - родена 1929 г. и Златка.

3. **Султана Христова Арнаудова** - заселена във Варна и други данни за нея нямаме.

4. **Никола Христов Арнаудов** със съпруга Султана Хараламбова. Дядо Никола е роден в с.Тьойбелян, в 1978 г. Оженва се в Макри, след като е имал годеж в Тьойбелян. Участва в Междусъюзническата война и е пленник в Сърбия.

В 1916 г. се ражда синът им **Христо**, 1924 г. - дъщеря **Парашкева** (починала 2007 г. в с. Бориславци), 1928 г. - Хараламби (поч. 2006 г . в с. Бориславци)и последен - Димитър, р.1931 г. Живее в с.Хрищене, Старозагорско. Със съп-

Scanned with CamScanner

ругата си Мария са отгледали две деца: Таня, р.1959 г. и Гошо, р.1965 г. Радват се на внуци и правнуци.

Христо Николов - първи син на дядо Никола, женен за Василка. Отгледали и възпитали две деца: **Георги**, р.1942 г. - завършил Минен техникум в Хасково, дъщеря - Севда и внучка. **Мария**, р.1945 г., завършила Икономически теникум в Хасково, живее в гр. Хасково. Има син Камен и любима внучка Мария.

Хараламби Николов. Той и брат му **Димитър** са едни от добрите животновъди в селото. Съпругата на Хараламби (Ламбо)- **Сава Николова**, е родена в с. Костово, 1934 г. Работила е в ТКЗС. Тя е една прекрасна майка, домакиня, съпруга. В дома й винаги се чувства нейното присъствие, защото нейно лице са нещата изработени от ръцете й - тъкане, бродиране, плетене. В кулинарното изкуство е майстор. Винаги ще те посрещне с най-вкусните баници, тутманици, зелници, но и с ведра усмивка. Имат две прекрасни деца Таня и Николай. **Таня** е родена 1957 г. в с. Бориславци. Завършва основно образование в гр. Маджарово и средно-специално Минен техникум в Димитровград. Работи като началник склад в шивашка кооперация. Създава семейство със Живко Георгиев Жеков, р.1952 г. Имат две дъщери - Златина, род. 1978 г. в Димитровград, работи в своя частна фирма; Галина, родена в 1980 г. в гр. Димитровград. Висшето си икономическо образование завършва в гр. Пловдив. Работи като касиер-счетоводител във фирма в гр. Бургас, където живеят. **Николай** е р. 1964 г. в гр. Харманли. Основно образование завършва в гр. Маджарово и средно - Строителен техникум в Димитровград, където живее. Работил в "Глав-булгарстрой" в Московска област 10 години, а сега работи в Димитровград.

Scanned with CamScanner

Параскева, втора по ред дъщеря на Никола и Султана. Синът й Йонко завърши строително инженерство в Русия. Зася лозови насаждения за винопроизводство. Той има също син Тихомир – студент в Бургас.

Дядо Никола е бил в неизвестно 4 години. Той е бил един от грамотните хора – знаел български, гръцки и турски. Бил е кмет на Бориславци след брат си Анастас. По време на неговото кметуване е построена старата чешма.

Петият син е **Димитър Христов Бакалов** със съпруга **Султана Георгиева Бакалова, род. 09.08.1890 г.** Техни наследници са:

1. **Христо Димитров Бакалов**, роден на 14.03.1915 г., съпруга Мария Атанасова Бакалова – починала, с деца Радка, род. 1940 г. (дъщери Таня и Мария) и Султана, род. 1946 г. (син Христо – починал и дъщеря Гинка), живеят в Хасково.

2. **Тодор Димитров Бакалов**, роден на 07.04.1919 г., съпруга Елена Петрова Бакалова – починала, с деца Георги, р. 1947 г. (деца: Тодорка – р.1971 г., Данчо – р. 1973 г. и Катя – 1975 г.) и Тошко, р. 1954 г., живеят в Димитровград.

3. **Стефан Димитров Бакалов**, род.1925 г., съпруга Рада Анаст. Бакалова, р. 1927 г., с деца Георги – р. 1953 г., (деца: Радка-р.1972 г., жив. в Хасково и Петя-1977 г., жив. в София), живее в с. Еврем и Атанас – р. 1956 г. (има син), починал.

4. **Иван Димитров Бакалов**, роден 1922 г., със съпруга Злата Димитрова от с. Бориславци. Техни деца са Митко (починал), Павлинка и Никола.

Братовчеди на дядо Анастас и деца на братя и сестри на дядо Христо са:

1. **Георги Николов Арнаудов**, род. 1876 г., поч.1958 г., живял в с. Ефрем, Харманлийско.

2. **Иван Янакиев Арнаудов**, роден 1879 г., починал 1969 г. – местоживеене с. Ефрем,

Scanned with CamScanner

Харманлийско. Има дъщеря Златка Иванова Чакърова, род.1935 г. и живее в гр. Маджарово.

3. **Петра Димитрова Арнаудова** - род. 1880 г., починала 1962 г.

Дядо Христо заболява. На дланта на ръката му излиза израстък наречен панзихир. Заболяването се срещало по-често при змии и при едър добитък. Трябвало е да се лекува и заминават със зет си дядо Георги Арабаджиев в Цариград при най-способните лекари, защото заплащането не е било проблем - имал много злато. Лекарите са извикали придружителя на дядо Христо, вземат му всички пари (злато), които носел, удрят му голям шамар, заплашват го да си тръгне и той направил това. Казват му: "Ние ще ви изпратим писмо. Ако е с нагорен ъгъл - няма да идвате, ако е ненагорено - значи е жив и здрав, ще дойдете да го вземете."

Този израстък, който са изрязали от ръката на дядо Христо, бил много ценен за тях, защото служил за лекуване на много лоши болести. Получило се писмо с нагорен ъгъл.

Дядо Христо е имал голямо доверие на баба Ирина (Хераклі) и й поверява намерението си да не бързат да пътуват за България с всички българи след 1912 - 1914 г., защото тук имат много злато и сребро. Наложило се до оставят закопаното в ясли злато - пълни тенекии и една тенекия сребро. Освен това в сандъци, обковани с железа, пълни със злато оставят в мазета, които били 3 етажа надолу. Установяват се в Макри - Гърция. Синовете на дядо Христо, преоблечени като турци, се връщат в Тьойбелян и вземат част от заровеното злато, за да могат да си купят ниви и имоти в Макри. Така успяват да си осигурят спокоен живот и там.

Scanned with CamScanner

Преди да стане семеен, дядо Христо всяка зима зимувал със стадата си в Беломорска Тракия. Тези пътувания и срещи с много хора от различни народности му позволяват лесно да контактува, да научава езици и нрави, а това му помага добре да се ориентира в бъдещето. Знаем, че той е бил буен, честен, находчив, умен и прозорлив човек и тези му качества са го изправили лице в лице с неправдата и жестокостите на турските управници в пределите на българските земи. Честите саморазправи и гонения от страна на властите и башибозука, го поставят в постоянно преследване. Тази непоносима обстановка налага семейството и близките му да преминат в малоазийската част на Турция, като най-напред се установяват край гр. Бандарма със стадата си. По-късно тези стада ги принуждават да търсят по-големи пасища и така те се заселват в района на Балъкисер, населен с изселници от България. Установяват се в село Тьойбелян. Тук се откроява неговата находчивост и предприемчивост. Увеличава броя на животните, закупува много земя - 1000 дка, развива лозарство, селскостопански култури, най-вече нахут, борчак, сусам и зеленчукови и овощни градини. Лозарството е било специално за производство на стафиди, тъй като имал и грозде ситно, жълто, без семки и висока захарност. Местността, засята с лозя е била на стръмно, южно разположени чукари, каменисти и не много плодородни земи. Не се е пръскало, не се е рязало или копаело. Било е далеч в землището на друго село. Брането е било дейността извършвана от стопаните и наети работници. Обраното гроде се излага на пряко слънце и се

Scanned with CamScanner

обръща със специални дървени вили (поради голямата захарност силно полепвало по ръцете).

Нахутът заемал най-големи площи и обикновено го търгували за Египет, като идвали керван с камили и го пренасяли до пристанищата, а от там с кораби до Египет. Керванджиите, обикновено били от арабски произход, чернокожи и често имали съмнителни дейности и връзки с пиратски шайки, нападащи и ограбващи товари на по-слабо защитени кораби и други сухопътни керван, а работата с такива хора е изисквала голяма деликатност и съобразителност, тъй като последствията можели да бъдат много тежки за дядо Христо, тъй като част от такава стока била доставяне за продан в дюкяните му. Освен бакалници дядо Христо имал хан, където са посрещани и пренощували керванджии (търговци на стока) и други пътници. Бакалниците са били разположени в центъра на селото и се е развивала истинка търговия. В двора е имало високи вековни дървета и обилна изворна вода, която се вливала в река, а тя - в голямо езеро.

Друга култура, добре застъпена в земите му, е била борчака - непретенциозна, високо маслена, наподобяваща стеблата на нахута, но зърната му са по-дребни, обли, с тъмносив цвят. Използвал се е за фураж на добитъка.

Сусам - годишно се е сеело над 100 декара. Той също е не много претенциозна култура, но с много добри вкусови и хранителни качества, използван за получаване на сусамово масло и най-вече в сладкарството.

Scanned with CamScanner

Зеленчукопроизводството е било много добре застъпено, но е много трудоемко и в него е била включена най-много работна ръка.

Христо Арнаудов, заедно с Таню Николов, са организатори на едни от първите тракийски чети, в които бойно кръщение получават Стайко Запартов и Рафаил Каракачанов, родом от с. Сачанли (Горно поле)и Митрю Аркомарев, родом от Дуган Хисар, селото на капитан Петко Войвода. Стайко Запартов в спомените си пише: Обсадени бяхме в манастирското землище (с. Манастир, Гюмюрджинско), в една чобанска колиба, в местността "Крушата". Това става в 1905 г. Ние бяхме две групи четници, ръководени от войводите Таню Николов и Христо Арнаудов. С първия изстрел Таню Николов убил тръбача, който дава сигнал за атака, с втория - командира на войниците. Цял ден бяхме обкръжени и вечерта разбихме обръча на турците и излязохме само с един ранен четник. От там минахме в България и се зачислихме в четата на Христо Арнаудов и с него се върнахме в Тракия, а Таню Николов остана в България защото бе ранен в ръката.

Христо Арнаудов активно участва в национално-освободителното движение и революционната му дейност намира изява в активното му включване за запазване на земите в Беломорска Тракия. Човек, натрупал богат опит от живота, реализирал се като предприемач с широк мироглед, не остава безучастен към съдбата на българското население в Тракия. В зряла възраст той е един от първите тракийски четници и войвода. Заедно с войводата Таню Николов привличат към себе си

Scanned with CamScanner

патриотично настроени българи и водят смела борба срещу поробителите и по време на Илинденско-Преображенското въстание.

Четите със своята дейност внасят смут във властта и това кара господарите да се отнасят с по-голямо внимание към живота на хората. Тези чети отмъщават за всичко сторено от властта.

Дядо Христо Арнаудов и Рафаил Каракачанов взривяват гръцка казарма в гр. Гюмюрджина. Стъписват гръцката власт и близо месец офицери и войници не се връщат в казармата. Всявали страх у турците и те се съобразявали с тях, защото на всяка тяхна жестокост имало противодействие. Спасявали са хиляди хора.

Местната революционна организация в с. Сачанли, по време на Илинденско-Преображенското въстание от 1903 г., е една от големите и добре подготвени. След разкриване на организацията, селото е обсадено и сачанлийци са принудени да платят откуп, за да се спасят от смърт и разорение. При тези събития бащата на Стайко Запартов и брат му са пребити от бой, а самият Стайко успява да избяга и става нелегален. Към четата на Христо Арнаудов и Вълчо Антонов се присъединява Митрю Аркомарев - непокорен по нрав.

Дядо **Анастас** е роден през 1872 г. в с. Тьойбелян. Той се жени за баба Ирина Хераклн - (гръцко име). Тук са родени леля Руса - 1907 г., леля Стана - 1901 г., била рядко красиво момиче, косите й стигали чак до петите, като ги подгъвала, с красиви големи очи, бяло лице, изключително много добра към братя и сестри, която починала като

Scanned with CamScanner

годеница на 18 години от холера, вуйчо Михал - 1910 г., майка ми Калина - 1913 г., вуйчо Георги - 1915 г., е роден в гр. Макри, а леля Янка е родена в България, с. Ада чалъ, 1922 г., м. май.

Дядо Анастас е бил един от най-ученитe хора в селото - учил в гръцко училище, знаел гръцки, турски и български. Ходил на гръцка църква. Бил находчив, упорит, амбициозен и напорист човек и много добър търговец, баща и съпруг. Имали дюкян, хан, кафене, 3 чифта волове, 300 кози и още толкова овце и коне. Имали 5 дка двор и 8 хамбара. Имали бъчва 500 л. От Мала Азия докарали в България 15 броя едър добитък и 40 кози. Дядо Анастас е бил един от богатите хора в село Тьойбелян. Бил честен, скромен, тих, лоялен, добър и щедър. Продавал почти на вересия и хората му се издължавали с жито когато ожънат, а който не може - им прощавал. Всички го обичали и уважавали. Бил е широко скроен човек и със замах се справял с цялостната организация. Имал широк кръгозор, сключвал сделки с голям оборот, с големи рискове и тежки преживявания. Той отговарял за търговската дейност в семейството. По земеделските проблеми дядо Христо разчитал на най-малкия си син Димитър. Освен търговия и земеделие са имали и добре развито животновъдство, за което се е грижил по-големият брат Никола Христов Арнаудов. Общителният характер на дядо Анастас го правел уважаван ръководител на цялостната дейност за успешното препитание на семейството. Между другото връзките му с местната власт го популяризирали и винаги е бил търсен както от малоазийските българи, така и от турските предприемачи.

Scanned with CamScanner

Имали са му доверие за съвместен бизнес и по други въпроси.

По време на Балканската война се набирали млади мъже за фронта. За да не отидат войници, братята на дядо избягали в бахчите и баба и леля Стана им носели храна. Тогава турците заграждат селото, за да не могат те и други като тях да слизат в селото и да си вземат храна или някой да им носи. Хващат дядо ми и го измъчват жестоко - били го, като го вързали за дърво с главата надолу и му мушкали клечки под ноктите, за да им каже къде са братята му. Бил спасен от попа и даскала на селото, които измолили турците да не го убиват, че има 5 деца, а е и много добър човек. Гъркините с месеци го обвивали в кожи. Втори път бил застрашен животът му, когато турците искали да го убият, за да вземат богатството му. Накарали го да влезе в хамбара (много голям хамбар), за да им напълни чували жито и да им го даде. Тъй като знаел езика им, той разбрал от разговора какви са намеренията им. (Ходи онуки са жеем - което значи хайде да го задушим). Искали да го задушат с жито. Въпреки това дядо влязъл, но не след дълго казал, че иска да отиде до тоалетна уж набързо и избягал.

Спасил се и трети път с помощта на един турчин коруджия - пъдарин, който работил в дома на дядо ми. Там се хранел, спял и бил много доволен от отношението на всички към него. През 1914 г. всички трябвало да напуснат с. Тьойбелян, принудени от жестокостите на башибозука и турците. Много настоятелно те търсили дядо ми да го убият и да вземат златото му. Турчинът-работник разбрал намеренията на неговите сънародници и в

Scanned with CamScanner

израз на благодарност решил да спаси дядо ми. Казал на баба и дядо плана си и го осъществили. Най-отдолу на волската кола сложили дядо, завит в дюшек, а отгоре наредили багаж и на него насядали децата. Турчинът вървял до колата с пушка в ръка и при проверка казвал, че всичко е наред. Така стигнали до гр. Бандарма. По пътя са били нападани и ограбвани. Когато пристигат на пристанището, там е било пълно с хора и истинска касапница. Кой както може спасява живота си, като оставя всичко, което носи.

Корабът, който е прибирал последните групи бежанци бил препълнен от хора и не е могъл да поеме повече, поради опасност от потъване. Обслужващият персонал отрязал с нож въжетата, които придържали кораба към брега и много хора се издавили в морето в стремежа си по въжетата да се качат в него, тъй като башибозукът е колел и грабел всичко живо на брега. Когато са се качили в кораба на 14 юни 1914 г. всички близки останали от рода на Христо Арнаудов - деца, снахи, зетьове, са се стремяли да бъдат наедно, за да си помагат и спасяват в тези тежки времена. Баба Ирина, на чиято съвест е тегнела отговорността да предвиди всички неволи с децата и неизвестното бъдеще, въпреки всичко винаги е била на първа линия с риск на живота си. Тя умолява, убеждава и дава всичко от себе си, за да спаси близките си. Тя е предвидила тази отговорност и с риск за живота си винаги се е жертвала, като се уговаряла с враждебните власти, давала е рушвети, къде лири злато и други вещи, само и само да ги спаси. Тя е зашила вътре по

Scanned with CamScanner

дрехата си алтъни, така също и по дрехите на децата си. Скритото е използвала за рушвети.

Богатството на дядо Анастас отначало идва от баща му. Пристигат в Гърция, в Макри. Там започва семейството да се възстановява. Пак купува земя, бахчи, лозя, магазин - (платове, железария), механа, прави мелница, купува волове и едър добитък. Имали са кози. В Гърция се годят и женят неговите братя и сестри. В Гърция се раждат Георги и Златка.

Дядо Анастас е бил с образование. Учил и в българско училище. Добре се справял с математиката. Бил красив левент, ходил с червени кожени ботуши, с хубави ризи със златни копчета, с панталони и обикновено работел в кръчмата. След като умира баща му, той остава глава на семейството. Грижи се за всички. Братята му Димитър и Никола също са учили и знаели добре български, турски и гръцки. Били лични ергени и желани от момите. Дядо им помогнал при сватбите и годежите. И братята му били будни като него. Помагал и на сестрите си Йордана и Султана, работни и красиви моми в селото.

Дядо гледал в немалкото си семейство и двама сирака - Йордан и Манол, които хранел, давал им подслон, но им и плащал. Ето един значим случай от живота на баба Ирина и дядо Анастас.

След Ньойския договор 1919 г., когато Западна Тракия е предадена на Гърция, семейството, заедно с други от с. Тьойбелян, се отправя към Свиленград. Престояват 6 месеца. Това е 1820 г. В с. Ада Чалъ пристигат в 1921 г. То е било опожарено и празно от избягалите турци, настанили се там по ня-

Scanned with CamScanner

колко семейства в изоставените къщи. Семейството на дядо Анастас се настанило в Стоингьоргьовата къща и Бялгьоргьовата къща. Тук местността е позволява да се заселят за постоянно. Имало е достатъчно земя, гора, река и първото нещо, което е било възможно, е да си вземат животни за оран. По-късно купуват овце и с тях започват да се прехранват, обличат и помислят за самостоятелен дом.

Когато Георги Анастасов поотрасва бил определен да помага за отглеждането на овце, които са купени в селото. За отбелязване е, че поради липса на сушина за зимата и лятото овцете са били целогодишно в гората. Като подходящо място за презимуване е било избрано северно от връх Севридекме. Там е имало подходящ кладенец за вода, поляни и дъбове за складиране на листници от шума за през зимата.

Въпреки множеството неприятности от болест по овцете (почти 80 % от овцете в селото се измирали от болест), овцете на Георги Анастасов са били най-запазени и много от бежанците, които са били с малко овце са търсили дядо Анастас, за да уговарят Георги Арнаудов да им пасе овцете, понеже най-добре се справя с отглеждането им.

Въпреки тежките зими, дълбокия сняг и многото вълци, Георги Арнаудов ги е преодолявал. В най-тежките зимни виелици той е бил неотлъчно със стадото и благодарение на добрите кучета-пазачи, е имал късмет да остане жив и здрав, като в нощите под открито небе с каракачанските породи овце, с едра и остра вълна, той заспивал между два овена (кочове) и така опазвал стадото.

Scanned with CamScanner

Храна му се носела периодично от селото. Георги Арнаудов като овчар е бил и добър кавалджия. По време на харман, когато хората веели житото, много често спирали веялката, за да послушат кавала на Георги.

През горещите летни дни овцете и работният добитък се водели на паша през нощта, когато е хладно. Веднъж в местността на Даскаловата нива, където е бил френски минен инженер, се събрали на раздумка пред входа на мината за манганова руда Георги Арнаудов и Иван Стоингьоргьов. Двете им стада се смесили и улисани чобаните скочили разтревожени, за да ги разделят. Наистина се справили леко и бързо, като всяко стадо се запасло отделно. Французинът поглежда, наблюдава внимателно всичко и изненадата му била толкова голяма, че не могъл за себе си да си обясни как тези прости, неуки чобани, могат за броени минути да разделят две стада от по 150 - 200 овце. Той им казва: "Аз не съм в състояние, въпреки че съм инженер, да извърша тази работа, а вие толкова овце - 300 - 400 овце да ги познавате по единично и да ги разделите." Отговарят му, че в овчарлъка наистина има тънкости, които не се откриват на всеки.

В новозаселеното село Ада Чалъ не е имало хора с достатъчно обществен опит, а и неграмотността не им позволявала да се занимават с обществена дейност. Малко са хората със завършено гръцко и българско училище. Един от тях е бил дядо Анастас Арнаудов. Като бакалин в Тьойбелян той имал възможност да се среща с много и различни по народност хора. Търговската и селскостопанската дейности, които е развивал, са изис-

Scanned with CamScanner

квали находчивост и съобразяване, което довежда до натрупване на опит.

Той бил като опит и като практика, и характер най-нужния и полезен човек. Заел се с цялата си енергия да поеме тази отговорност на първи кмет в Ада Чалъ от 1921 до 1928 г. Началото е било наистина много трудно и дядо Анастас загърбва семейните си задължения и се отдава изцяло на обществена дейност. По думите на баба Ирина, къщата е превърната в приемна, за което цялата тежест се падала на нея - посрещане на всички обществени кадри, готвене, настаняване. Дядо Анастас помага с всичко, с което може - храна, подслон, организира строителство на къщи за бедните и за по-късно заселилите се в селото. На многолюдното семейство на Коджабоюковци, които дошли по-късно в село и нямали земя, той ги изпраща в Бунарското дере и там разработват всички поляни за нива нелегално. Нещо повече, от личната си земя, без знание и съгласие на семейството си, той подарява 16 дка земя в местността "Еникьой", на Коджабоюкови.

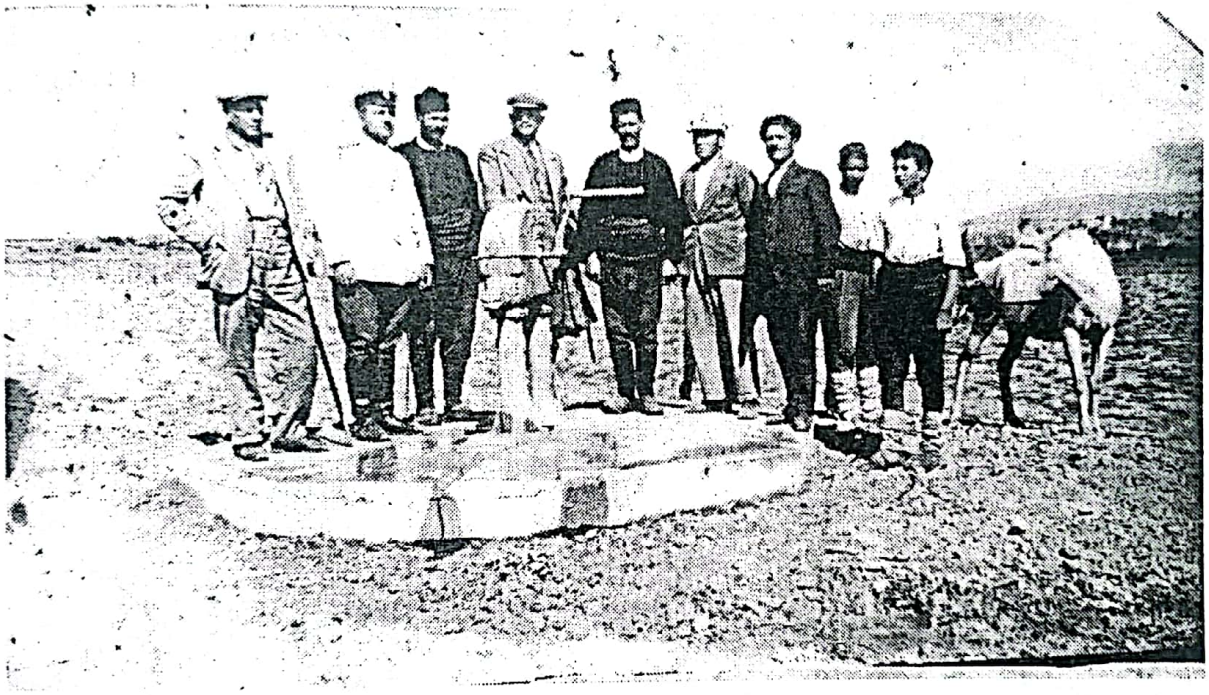
Комисията по оземляването (земеразделяне) е огромно бреме, задължение и отговорност, за което се иска много търпение и умение. Във връзка с това много млади хора, за да получат ниви, за една вечер се извършват извънредни венчавки, т.е. създават се множество млади семейства: Ставри и Мария Караиванови, Иван и Стана Яневи, Иван и Елена Янакиеви, Иван и Стана Ангелови, Киряк и Мария Кирякови, Димо и Керана Милушеви, Димитър и Екатерина Димитрови и др.

По време на кметуването на Анастас Арнаудов са построени трите кладенеца - Кара-

Scanned with CamScanner

ивановия, Янаковия и кладенеца до фурната, които са били с верижни кофички.

Планировката на селото се извършва с помощта на инженери планирали Стара Загора. Дошли са по покана на кмета Анастас Арнаудов, който поел разноските при пребиваването им и на учителя Митьо Тодоров. По тяхно време е реставрирано старото училище до чешмата. В тези дейности активно са участвали младежи.

Гостите планирали селото:
От ляво на дясно: 5-я по ред е кмета Анастас Арнаудов,
6-я - учителя Митьо Тодоров

Родителите на баба Ирина били баща - **дядо Драго (Драган)**, роден в Копривщица и **майка - баба Мария**, гъркиня. Дядо отишъл в Цариград и там се срещнал с бъдещата си съпруга. Те са живели в Тьойбелян.

Деца на дядо Драго и баба Мария са:

1. Елена - род. 1872 г., с наследници Щильо, Димитър, Евдокия, Мария, Йордана.

Scanned with CamScanner

2. **Ирина (Хераклия)** - род.1874 г., с деца: Стана, Георги, Руса, Михал, Златка, Калина, Георги, Янка.

3. **Кица** - род. 1877 г. Син - Христо, живее в Асеновград, счетоводител в театъра.

Почива баба Мария и дядо Драго се жени за втора жена. От нея се раждат:

1. **Апостол** - останал в Гърция.

2. **Никола Драгов Каракехайов** - род. 1900 г. Деца - Атанас, Злата, Тодор, Гина, Янчо.

Умира и втората жена на дядо Драго и той се жени за **Футини** - младо, красиво момиче от заможно и интелигентно семейство. Майка й е гъркиня, а бащата - белгиец - търговец. Прабаба Футини имала сестра, която завършва музика във Виена и остава да живее там. Футини се обличала много изискано - с черна дълга пола, красиви блузи, украсени с дантели, шапки и живяла до 90 години. Раждат им се 3 дъщери - Султана, София и Йордана.

Султана живяла в Ст. Загора. Има дъщеря Матушка и син Илия.

София и Димитър Беломорски живяли в гр. Свиленград. Децата им са Христо, Иван Беломорски, Мария.

- **Христо**, художник. Съпругата му е Елена. Деца: **Светла** (деца Ясен и Явор) и **Митко** (деца Кристина и Димитър).

- **Иван Беломорски** със съпруга Вера. Двадесет и осем години е бил председател на Тракийско дружество и директор на Кинефикация

Scanned with CamScanner

и 20 години - заместник-председател по изкуство и култура. Завършил е история и философия. Техни деца са: **Краснодар**, работи в Софийска община, деца - Иван и Дияна; **Снежана** - дипломат във Външно министерство. В момента е главен консул в Българското посолство във Виена; **Мария** - съпруг Мирко, деца Валентин и София, внуци Мария и Албена.

Йордана живее в Свиленград, има син Илия и дъщеря Софка.

* * *

Връщам се в живота на **дядо Драго** - в детството му. Той е роден и живял в богато семейство - интелигентно и фамилия с образование. Имал брат Груйчо. Баща му, заедно с вуйчо му Иван (брат на майка му Гана), бил в Цариград. Другият брат на баба Гана (баба Гана била слаба, висока, чиста и винаги добре облечена, с дантели на ръкавите и фустите) бил кмет на Копривщица. Като такъв получава известие, че турци ще дойдат в града да търсят и вземат здрави момчета за еничари. Той отива при сестра си Гана - майката на двете момчета - Драго на 16 г. и Груйчо на 15 г., и й казва, че пристигат турци да вземат деца за еничари и трябва да спасят децата. Решават и ги изпращат в гората да се скрият и да се върнат вечерта, когато турците си отидат. Късно след обяд Груйчо и Драго се връщат и отдалеч виждат, че турците си тръгват, но водят със себе си завързани деца - бъдещи еничари и се скриват в трап. Турците били на коне - едри, угоени, големи коне и виждат двете деца скрити в трапа. Слънцето е било приведено на залез и виждайки децата, отиват и успяват да хванат Груйчо, като по-малък и го вземат. Драго бил пъргаво и умно дете, успява да избяга, покатерва се на едно

Scanned with CamScanner

дърво и там остава дълго скрит в разлистеното дърво, защото било май. Турците съобщават на кмета (вуйчото на Груйчо), че са взели и Груйчо и се интересуват за родителите му. Кмета е скрил, че познава родителите на това дете, но незнайни "добродетели" казват за тях.

За да не вземат за еничар и другия й син, тя (майка му) го изпраща в Цариград при баща му. Отивайки във Варна, Драго се пазарява за работник - да пренася и поддържа с въглища гемията, докато намери удобен момент да замине за Цариград. Когато потърсил баща си в Цариград, разбрал, че е убит от турците, защото е баща на момчето, което избягало и те се страхували да не ги издаде.

От Варна до Цариград той се придвижва сам. Бил е умен и образован, говорел турски и български език. След като разбрал, че баща му е убит той намира вуйчо си Иван (Иван и бащата на Драго имали магазини, първия за бакърени съдове, втория за платове и гайтани). Отначало вуйчо му го криел, пазел го, после го пазарил за калфа - строител, носел кал, камъни и така заякнал добре. След това вуйчо му го изпраща при златар да изучи занаят, като използва златото, което носел със себе си. И така вуйчо му Иван отгледал дядо Драго.

Тук ще направя отклонение, за да опиша за златото, което донесъл малкия 16-годишен Драго.

На път за Цариград стига до една воденица, на техен роднина, по тесни стръмни кози пътеки и трябвало да пренощува там. Той станал свидетел на разговор на разбойническа чета, които през нощта са яли, пили край воденицата и са водели разговори за това къде криели жълтиците, които ограбвали. Били в корубата на дъб, който се намирал на известно кръстовище в гората. Драго и воденичарят чули това,

Scanned with CamScanner

намерили дървото и момчето си напълнило подплатената интерийката с жълтици и колкото могло сложило в крачолите на потурките си.

Драго станал много добър златар, започвайки с гореописаното злато, че започнал и ученици да обучава. По-късно усъвършенствал и дърворезба. Правел прочутите тавани "Слънце" от дърворезба. Усъвършенствал се и като строител и сам правел архитектурни планове и строял сгради. Доказателство за това е най-хубавата двуетажна къща (два етажа и половина) в град Макри - неговата, обърната с лице на запад край река. От тази къща имаха спомени вуйчо Михал, леля Руса, вуйчо Георги и мама, които често ходели, защото дядо им им давал бонбони.

Преди тези занаяти Драго отглеждал коне - до 1500 глави и ги продавал на черкезите, сред които имал авторитет и уважение.

И така той е човек - строител с наемни работници, златарско ателие с наемни златари, дърворезбарска работилница. Перфектно знаел турски, български и езика на черкезите. Бил безстрашен, смел, находчив и твърд. В цялостното му изграждане важна роля играе вуйчо му Иван.

Ето този Драго е бащата на баба ми Ирина и майка й е Мария. Баба Ирина, София и Кица много приличали на баща си и визуално и по ум и интелект.

Леля Кица била кротка, добра и чиста жена. Убит е първият й съпруг - военен и се омъжва втори път. Установяват се в Асеновград и имат син Христо - завършил търговска гимназия и станал счетоводител в театъра дълги години. Има две деца и живеят в центъра.

Каква е съдбата на **Груйчо**? - отговора може да бъде еднозначен - като на всеки еничар - не

Scanned with CamScanner

знае кой и откъде е. Но по-различни са нещата при него. Вуйчо му Иван бил културен и образован човек. Контактувал с посланици и се движел сред интелигентни хора. Успял да установи контакт с Груйчо - еничаря, който е бил в най-големия лагер на еничарите. Дълго наблюдавал този лагер, където те се учели, извеждали и разхождали конете си в почивните дни. По много фини начини те са контактували. Например Груйчо давал знак на вуйчо си, че могат да обменят думи по начина по който държи ръката си, когато пие вода от чешмата. Когато не може, той пиел вода по друг начин. Иван е свързал и Драго с брат му, а по-късно и майка им - баба Гана.

Тъй като Груйчо е бил дребен на ръст, когато турците го взели, те не могли да определят възрастта му, а той се изявявал добре и скоро станал главатар на еничарите, но никога не забравил, че е българин. След години той е изпратен в България с мисия да събира деца за еничари. Яздил бял кон. За да отиде в незабравимия си бащин дом в каменния двор, той дал заповед на отряда да се движи напред, а той е завил по познатата любима улица и влиза в родния си дом, проговаряйки: "Стара майчице, жива ли си? Къде си? Аз съм Груйчо." Шибнал коня и избягал, защото знаел последиците от постъпката си за всички.

Майка му чула гласа. Преместила се да живее при брат си Иван и при големия си син Драго. Макар и отдалеч, тя е можела до последните си дни да вижда Груйчо. Той от своя страна си мислел, че след като е приел друга вяра близките му от България няма да го приемат.

След Освобождението се връща в България. Наблюдавал е всички и се интересувал от живота на всички, но не се издал.

Scanned with CamScanner

АРНАУДОВИЯ РОД

За нашия род Арнаудови имаме данни за времето от средата на 17 век. Това е в исторически план епохата на турското робство. Робството, което е принудило много българи от всички краища на България да се изселят в Мала Азия за по-добър живот.

Защо започвам така? Давам тези исторически данни, защото историята на нашия род започва оттам, от Мала Азия, която сега е на територията на Турция.

По времето на Султан Селим III, подгонени от кърджалиите, много българи от Пловдивско, Чирпанско, Старозагорско, Смолянско, Хасковско, от Северна и Южна България и от Македония, търсят убежище в пределите на Мала Азия. Там изселниците живеели спокойно. Те намерили обширна и плодородна земя, добри условия за развитие на животновъдство и занаяти. Много скоро българското население се сдобило със значителен брой черничеви градини от 1 до 3 дка, сдобили се и с лозя. Отглеждали овце, кози, едър рогат добитък. Допълнителен поминък било бубарството, подпомагано от големия бубарски център - гр. Бурса. Мъжете се занимавали главно с въглищарство. Някои са работили в златните мини, намиращи се на 3 - 4 км от Суютли. Отглеждали са и пчели. И така те са намерили добър приют в малоазийските земи.

Руско-Турската освободителна война ги заварва там, но последиците от нея дават отражение върху живота им. Научавайки за освобождението на родината си, чрез бягащите от България турци, част от българите потеглили за освободена България.

Scanned with CamScanner

Поражението на България в Междусъюзническата война има също тежки последици и за българския народ. Страната загубва придобитите територии според Лондонския мирен договор от 1913 г. В началото на м. юли същата година турските войски навлизат в тези територии и се превръщат в реална заплаха за живеещото там население. При такава обстановка в Цариград се водят преговори за мир между България и Турция. След много и остри спорове на 16.09.1913 г. се стига до споразумение и се подписва Цариградският мирен договор, който определя границите между двете държави, както и условията за размяната на населението. Според договора населението на България запазва само Малкотърновско, Свиленградско, Ортакьойско (Ивайловградско). Българите попаднали в земите, останали според договора в пределите на Турция, практически били подложени на насилие. Това ги принудило отново да търсят други земи.

Окончателно изселване на Малоазийските българи се извършва 1914 г. по спогодба за размяна на бежанци между България и Турция след Балканската и Междусъюзническата война.

И така нашите прадеди напуснали с. Тьойбелян, родното село на мнозина от тях. Това село се е роило от с. Коджа бунар. Било е средно голямо село на равно място, в околия Баля. Първите заселници били като ратаи и овчари в съседния турски чифлик. По-късно закупили ниви и станали собственици на земя. За разлика от тях, семейство Бакалови са били богати още преди да се заселят в Тьойбелян, още от България. Селото наброя-

Scanned with CamScanner

вало 130 къщи, с около 700 жители. Имало училище с преподаване на гръцки език. Имало и църква. През учебната 1896 - 1897 г. броят на учениците бил 45. В годината на изселването 1914, селото било със 150 къщи и с около 1000 жители.

В околностите на селото са виреели много кестени, фурми, лимони, портокали, смокини, мушмули, маслини. И в Тьойбелян нашите деди са успели да запазят българщината - вяра, език и обичаи. Празнували са всички християнски празници.

Първата група тръгнала за България от Бандарма за Дедеагач на 20 март 1914 г. Когато са на парахода - в открито море, спират и искат всеки да им плати. Погледите на всички се отправят към баба ми Ирина (Хераклi) богата и красива. Намират и вземат златото й, но голяма част от него са оставили в яслите и мазетата в Тьойбелян, Мала Азия.

Когато са тръгнали за България парахода ги стоварва на гръцкия бряг и хората се настаняват в различни села и градове. Семейството на дядо Анастас живее в Макри. Когато се обявила Първата Световна война село Макри е било в центъра на военните действия. Животът им станал отново непоносим. Започнали бомбардировки. Възниква епидемия от така наречената "Испанска болест". Тук умира леля Стана на 16 години - красива мома с коси до земята, годеница на Иван - брат на съпругата на дядо Никола. Умира и малкото им дете на име Георги, чието име после дават на вуйчо ми Георги. След Макри отиват в Александрополис. Накрая семейството на дядо Анастас се установява в с. Ада Чалъ (Бориславци) през 1921 г.

Scanned with CamScanner

Задружно, сплотено, организирано, в почит и уважение живеят всички в с. Бориславци. Най-напред напуснаха любимото село леля Янка и калеко Петър, а по-късно вуйчо Михал и вуйна Рада. Децата и внуците на баба и дядо посрещнаха деветосептемврийската победа. Същите, правнуците, а сега и правправнуците бяха и са съвременници на много промени станали в България. Заженихa се внуците и правнуците. Къде ли из България не отидоха, а и извън пределите. Но за добро или зло пак се търсят, пак са заедно.

Много зетьове и снахи се наплодиха в нашия род - все хубави, все кадърни, талантливи. И днес, заедно с потомците на Бакаловия род са между нас.

Не са между нас само:

В Бориславци е гроба на майка ми Калина, баща ми Георги, на леля Руса, на вуйчо Георги, на бати Кольо и бати Михал, на Гошо - любимия ми племенник, на брат ми Димитър и Анчето.

В Пловдив - на вуйчо Михал, вуйна Рада и сина им Янчо.

В Харманли - на Никола - милия ми братовчед и съпругата му Елена.

Нашият род има 5 поколения. Не е възможно да се опишат подробности за всички. Но едно е сигурно, че днес потомците на дядо Анастас и баба Ирина живеят и работят така, както те са завещали.

Родът Бакалови се гордее със своите деди и сегашното поколение. Нека си пожелаем четирите поколения да се държат крепко, ръка за ръка, така както е завещал хан Кубрат на своите синове - достойни синове, достойни представители на фамилията.

Scanned with CamScanner

Баба в моите спомени

"Бабо, искам да ям! Бабо, гушни ме! Бабо, тежи ми стомничката... Бабо, ударих се, боли... Бабо, не гледай към гробищата, за да не умреш..."

Сякаш още чувам тъничкото си детско гласче да чурулика край баба. Моята баба и на още толкова внуци баба. Нашата баба - баба Ирина, чието име носят с гордост две нейни внучки и една пра- пра- внучка.

С годините образът й избледнява пред очите ми и ако не са малкото оцелели снимки не бих могла да я съхраня визуално в паметта си. Причината е, че съдбата много рано ме лиши от моята любима баба и винаги ми е липсвала бабината обич и подкрепа. Но никога, никога няма да забравя очите й и точно оная топлина в погледа й, съчетана с лека усмивка.

А ръцете й! Ах, тези чудни бабини ръце - сухи, топли, жилави, неуморни - как само умееха да галят - бузка, косичка, рамо... Само едно бабино докосване и сякаш ти израстват криле - разбран си, стоплен си, успокоен си... и хукваш щастлив.

Бабо, миличка, ти беше любов и закрила, балсам за душата за всичките си 14 внука и не само за тях, а и за синовете, дъщерите, снахите, зетьовете. От къде вземаха сили твоето крехко тяло и душа, та да смогнат навсякъде с труд, със съвест, с обич? Как балансираше между петте семейства, между толкова различни характери, разбирания, претенции...

Кога спеше, кога си почиваше, та където отидеше пълнеше вретена с фини вълнени и памучни нишки? Как побираше твоето невероятно човешко сърце болката от изгубените рожби

Scanned with CamScanner

и съпруг, мислите за всеки един - от бебето до най-възрастния, до голямата ти челяд? Не! Не мога да си го представя!

Знаеш ли, бабо, че всички сме единодушни в едно - ти беше изключително работлив и страшно справедлив човек и точно тези ти качества бяха основата на твоя авторитет в рода и в селото.

Толкова крехка, чистоплътно до смъртта си ходеше с бели ръкави. Твоите манджи бяха най-вкусните, твоите хлябове - най-ароматните, а колко много лякове знаеше и за тялото и за душата.

Сега, когато аз съм зряла жена - свекърва и баба, се уча от твоя пример - старая се да живея достойно като тебе и да нося достойно името ти Ирина.

Бабо, днеска времената са други - всички се разпръснахме из България и чужбина. Докато по твое време всички бяха на куп в едно село. Тогава беше изключение някой да напусне родното място. Но ето, че моите родители го направиха. Голяма болка беше раздялата с най-малката ти дъщеря Янка, моята майка и с нейните деца Ирина и Колето.

Баща ми Петър ни доведе в гр. Харманли (оказа се повратен момент за нашето бъдеще) много малки и ние с братчето ми Никола през цялото си детство страдахме от липсата ти и особено тежко изживяхме твоя край.

Страшно страдаше за тебе и скъпата ни майчица - цяла година предеше и плачеше, плетеше и плачеше, къпеше ни и плачеше. Така и не можахме да ти се нарадваме и да се примирим с раздялата.

А баща ми - той те боготвореше и до ден днешен се заплаква, когато говори за тебе и

Scanned with CamScanner

все повтаря, че до сега не е срещал човек като тебе. "Тя беше моята майка!" - заключава татко - най-умната, най-деликатната и тактична жена, изключително търпелива, блага и добра към всички.

Работа, работа, работа... и така до последния си дъх, защото все имаше скъсани чорапки, окъсели пуловерчета, пробити лакти. В която дъщеря или снаха да отидеш сядаш и започваш - предене, плетене, вдяване, тъкане и какво ли не още.

Снахите ти дойдоха в твоята къща почти деца - 16-17-годишни. Но ти ги прие като дъщери и с мъдрите си съвети полека лека ги направи стабилни хора - майки, домакини, къщовници. И до днес учинайка Тодора говори с благодарност за тебе. "Тя ме научи на толкова много неща!" и беше безкрайно търпелива и добра с мене. И ако днес някой прелива и поддържа гроба ти, бабо, това е твоята невеста Тодора. И така привършвам, бабо, защото за тебе мога да пиша с дни. Надявам се, че моите чувства споделят всичките ми братовчеди, близки, роднини.

Поклон, бабо, пред твоята памет!
Ще те помня до края на дните си.

голямата Ирина

Безмерно трудолюбие - това е основна черта на моя род. Моята майка бе като пчеличка. Тя успяваше и дома ни да бъде почистен, и двора, и улицата, и хляба да омеси и опече, и ядене да сготви, а и никога не закъсняваше за нивата. В семейството ни всички бяхме винаги чисто облечени. Моят брат, чисто облечен, ме впечатляваше винаги когато живееше при нас, при мама и тати. Такава

Scanned with CamScanner

е и сестрата на мама – леля Янка. И в чужд, и в свой дом тя създаваше уют и братовчедите ми се чувстваха комфортно в бащиния дом.

А **вуйчо Георги** – неуморимия, работния вуйчо, който не спря и ден от живота си да не работи. Винаги усмихнат, внимателен. Бог даде живот на вуйчо Михал, та да може след трудния съзидателен живот да намери почивка под грижите на любящата го дъщеря Станка. Но ето и той си отиде. Надявах се, мили вуйчо, че поне ти ще дойдеш на тази първа среща.

Леля Руса – най-голямата сестра, притежаваше друга сила – мъдрост, умение да балансира. Това налагаше живота й.

Максимата в нашия род бе и е всяка минута да бъде смислено използвана. Работа с почивка и развлечения. Господ закриля работливите.

Ние взехме трудолюбието, постоянството и обичта към хората от своите предци. Ние наследниците продължаваме от цялата си душа да отдаваме своята обич и способности. Гордеем се със своя род и се надяваме и нашите наследници да се гордеят с нас.

Scanned with CamScanner

Вие, наши мили братовчеди, майки, бащи, баби и дядовци, които не сте сред нас, вижте ни отгоре, порадвайте ни се, че сме заедно тук.

Дълбок поклон: Никола, бати Никола, бати Михал, Ана, Янчо, брат ми Димитър, племенника ми Георги, мили братовчеди и други сродници. Никога не бихме могли да ви забравим. Дълбок поклон мамо, тате, лельо Руса, вуйчо Георги, вуйчо Михал. Вие ни дадохте много и ни научихте на много неща.

Животът на леля Руса като майка на три деца премина през погледа ми. Тя беше изключително мъдър и спокоен човек. Ако не беше такава не би оцеляла в живота, защото всъщност бе и много уязвима. Мъжът й калеко Геца бе много себичен човек. Трудолюбив, обичаше чашката и беше твърд като македонец.

От леля имам само спомени. Тя беше ниска жена, все небрежно облечена. Небрежна беше и като домакиня, но тя имаше нещо, което никой от рода не притежаваше - дух и много мъдрост. Имаше и много житейски умения - шиеше, лекуваше, пееше. Беше борбен човек и може би затова животът й бе много тежък. За нея важи сентенцията: "Това, което камъка не може да изтърпи, Бог го е дал на човека.". Но леля ми изтърпяваше много неща.

Брак по любов, но видимо несполучлив. **Калеко Георги (Гецата)**, имам бедни спомени за него, но само един факт ми дава основание да мисля, че е бил много работен. Най-хубавата двуетажна къща в село е направил той. С дебели каменни стени, с хубаво дюшеме на

Scanned with CamScanner

пода, която днес пустее и се руши. Почина рано и леля остана с трите си деца. Тя намираше начин да се справя със съпруга си, но не по-малко усилия й струваше контакта с децата й, всеки по своему щастлив и нещастен. Колко търпение й бе нужно да заема позиция, да не наруши брака на бати Кольо. Тя и бати Михал дълго гледаха децата му - две прекрасни момичета Росица и Доротея. След като те пораснаха и се задомиха, този брак се разпадна. Леля отново бе изложена на ударите на съдбата. Бати Кольо дойде да живее при нея, бати Михал почина. Колко сили, колко устойчивост й бе нужно да издържи всичко и все намираше думи да успокои всеки, да даде съвет, да помогне.

Всяка моя среща с нея е оставяла следа в душата ми.

Никола Гецов - Трендафилов със семейството си

Scanned with CamScanner

Никола Гецов - Трендафилов - най-големият син на леля Руса. Той казва, че в рода му няма известни личности - нито славни харамии, нито дядовци следвали право в Женева или философи в Лайпциг. Има земеделци, които се занимават със земята и получават образование до 3-то и 4-то отделения. Дядо му по майчина линия, дядо Анастас, знаел да чете и пише на турски, български и гръцки, а баба Ирина знаела много приказки и мъдрости. Тя му казвала "По-добре е да те ругаят, отколкото да плюят по теб." Разбрах по-късно, че говорела за външния вид на човека, за чистотата и облеклото. Та кой не се възхищаваше от външния вид на Кольо Гецов? Кой не жадуваше да общува с него? Когато той беше в центъра на селото, винаги имаше игри, песни, веселие, танци.

Детските му години преминават в труд, в недоимък. Той беше от поколение, което познаваше опиянението от книгите. Заради книгите се лишавал от игри и забавления, което не значи, че е принадлежал към категорията на зубрачите.

Не малко е получил от родителите си - майка, която обичала да пее и работи и е била отлична като ученичка. Но се и самовъзпитава. Формира си свое кредо: "Не прави на другите това, което не искаш да ти направят на теб.".

Завършил средно образование, учителствал две години, но не това е била мечтата му. Завършил военна школа и станал офицер. Независимо къде е, той винаги е бил сърцето на младежите в село - комсомолски секретар, ръководител на хор, спортист - и какво ли не още. Гордостта на с. Бориславци е Кольо

Scanned with CamScanner

Гецов. Със съпругата си Веска възпитаха две дъщери – Росица и Доротея. Тях той определяше като своя надеждата. Очакваше, че животът ще им потече по един непременно добър начин. Затова казваше, че на децата трябва да се дава любов и то много любов.

За него не бе чужд, а същностен чара на приятелството. Приятелите му създаваха още един свят, в който може да живее по друг начин.

Като учител беше строг и справедлив. Убеждаваше и мотивираше учениците да продължават образованието. Избавяше ги от неудобни ситуации. Ученици, които обучаваше завършват образование и занаяти, като Стою Кашев, Петра Ангелова Ханджиева (Чаплакова), Елена Йорданова, Елена Пишкинева, Елена Джамбазова и др.

Добри занаятчии и зидари стават (Петър Стоилов), Митьо Ингилизов, Георги Ив. Каракехайов, Димитър Калфов и др.

Михал Трендафилов

Брат му **Михал** не бе много по-различен от него. Пееше прекрасно, обличаше се чудесно, упорит и горд. Животът бе неблагосклонен към него. Животът му завършва зле. Той отгледа децата на брат си – Доротея и Росица. Проявяваше изключителни грижи към тях.

Поклон! Дълбок поклон, мили братовчеди!

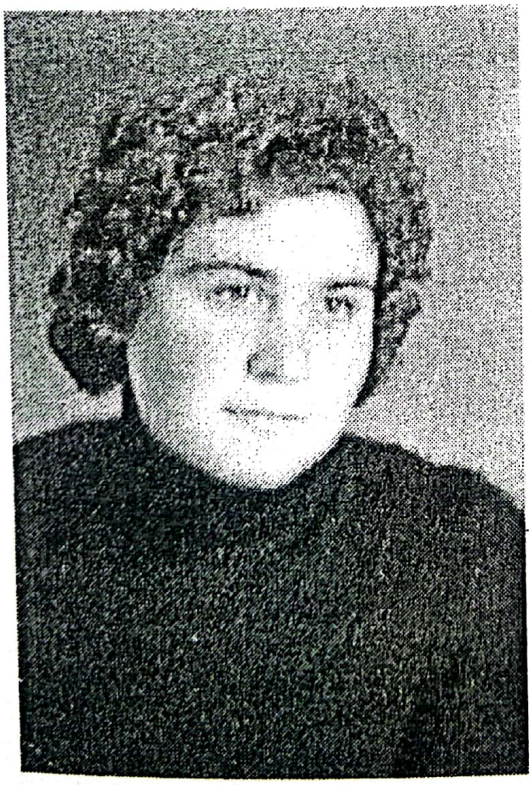
Scanned with CamScanner

Слушам по телевизията песента "Провикнал се е Никола" от много добър певец – Христо Косашки. Слушах захласната, но чувах изпълнението на Никола Гецов. Едва ли има бориславчанин, съвременник на този човек, да не помни прекрасното му изпълнение.

Еничари ходят, мамо, от село на село.
Мъжки рожби вземат, мамо,
еничари правят ...

Едно вълшебно изпълнение, което те кара да замреш, да останеш онемял от удивление и дълго да живееш с това. Това бе гласът на Никола Гецов. Та това ли бе само, което можеше и правеше? Еталон във всички възможни за времето посоки – спорт, танци, песни, водещ в работа на полето, в играта и танците.

Не бих могла да говоря за брата, ако не спомена сестрата **Ана**. Красиво, винаги усмихнато момиче. Обаятелна, тя излъчваше сила, сигурност. Запееше ли, всичко наоколо оглася́ше и я слушахме в захлас. Това качество да пее чудесно не липсваше и на брат им Михал, който рядко се вписваше сред младежите, за да изяви възможностите си. Ана бе много добра математичка и отлична ученичка. Изпълнителна и силна като характер. Много погледи на момчета бяха отправени към нея. Голяма спортистка и участва в много спортни състезания. Изключи-

Ана Трендафилова

Scanned with CamScanner

телно добра и състрадателна към всички. Вечно усмихната и мила. Отговорна дъщеря и добра приятелка. Майка й се гордееше с нея – с това прекрасно изтърсаче, но красиво и умно. Със съпруга си **Гошо** отгледаха две деца Боян и Милена.

Боян бе отгледан от баба си Руса. Това дете помня и аз. Какво беше учудването ми, когато след време срещнах един прекрасно сложен визуално мъж, като Аполон. Научих за младото семейство с двете дечица – Ана и Георги – имената на мама и татко – родители на Боян. Упорит и успяващ млад човек. Реализиран и устроен добре в живота. Достоен син и отговорен баща, съпруг и брат.

Бояне, животът е всичко каквото поискаме. Можем да го направим такъв, какъвто искаме и да живеем в схемата, която сами изградим.

Милена – дъщеря на Ана. Математичка като майка си. Завършва висше икономическо образование. Старателна в работата си и много упорита и затова се ползва с уважение и авторитет. Добра майка на прекрасна дъщеря Габриела и син Ивайло. Те са нейна гордост.

Изискана и в облеклото си, и в дома си. Приятно е да срещнеш жена като Милена, добре облечена, усмихната и сърдечна.

Напред, Милена, успявай!

Росица – едно скромно и красиво момиче. Още си спомням как я слагах на краката си, на възглавница и люлеейки я приспивах. Но малката Роси днес е любяща майка и нейна гордост са децата й Александър, Добромир и Веселина. Красиви и умни деца. Добромир завършва висше икономическо образование. Не е

Scanned with CamScanner

далеч времето, когато Роси може да стане и баба.

Доротея – втората дъщеря на Никола Гецов. Израсна като едно упорито, умно и красиво момиче. Трудолюбива и отзивчива. Добра дъщеря и то много добра. Добра съпруга и майка. Със съпруга си се изградиха като успяващо семейство с две прекрасни деца – Делчо и Дария, с математически интересни.

ВУЙЧО МИХАЛ АРНАУДОВ

Това беше моя (нашият вуйчо и чичо), на когото Бог даде по-дълъг живот.

Вуйчо Михал – мъдър, целенасочен, с изключително силен характер. Стожер на семейството си. С вуйна Рада отгледаха и възпитаха с любов три деца. Вуйна и братовчедите ми се чувстваха уверени и спокойни край него.

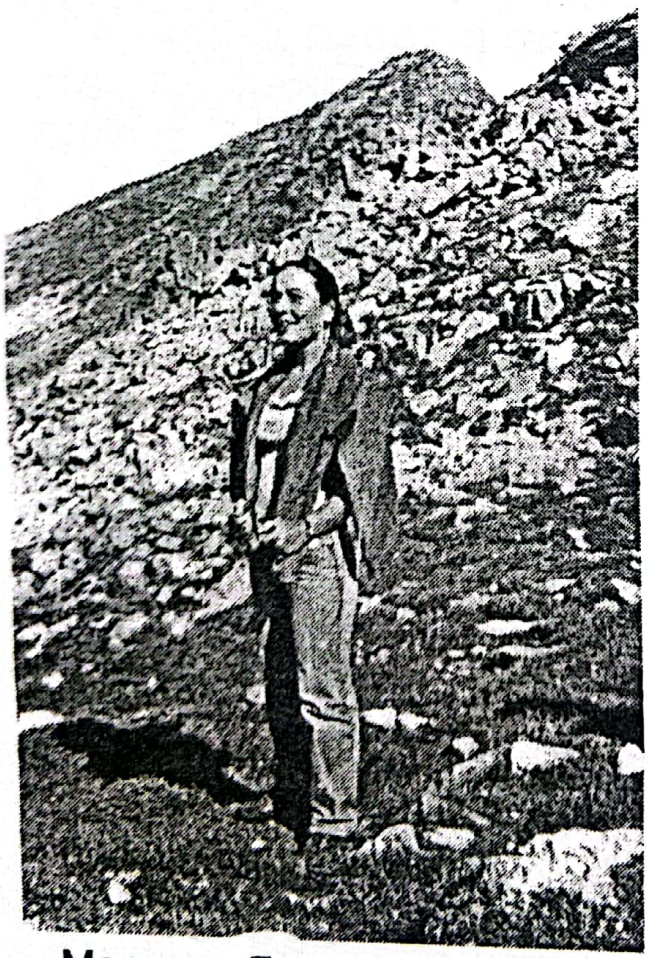
Той беше енциклопедията в рода. Единствен от неговото поколение, ми е давал най-добра информация за живота на прадедите ни. Вуйчо не се страхуваше от работа. Той беше като дялан камък – където и да започнеше работа все успяваше. Успяваше да спечели уважение със своя ум, трудолюбие и находчивост.

Поклон, вуйчо!

Scanned with CamScanner

АНАСТАС - Това е братовчедът ни със замах, практичен е можещ. Има хубава професия - текстилен техник, но неговата амбициозност е достатъчно голяма, за да не се задоволи с това и да промени професията си - строител - работа, с която даваше спокойствие и сигурност на семейството си и то голяма сигурност - хубав дом, спокойствие в семейството. В неговия дом винаги си добре дошъл и посрещнат възможно най-богато. В такава атмосфера израснаха децата му Мишо и Краси. И до днес той е стожера и на него разчитат и синовете и съпругата и една прекрасна внучка.

Текстилен техникум в Сливен завършва като отличен ученик, оставил дълбока следа в съзнанието на учители и съученици, дори и на директорите в техникума. Мишо и Краси израснаха достойни техни синове.

Марияна Янева Анастасова

СТАНКА - всеотдайна дъщеря и майка. Прекрасна домакиня, кулинарка и сърдечна. До нея вуйчо се чувстваше спокоен и ограден от грижи. Не е лишена от грижите й и единствената й дъщеря. **Марияна**, която започва да я замества. Мариянка - единственият човек във фамилията - художник. С четката и платното изкарва и своята издръжка и тази на мама и дядо. Момиче, което не се спира пред нищо и се захваща с много неща - дори и да строи.

Scanned with CamScanner

уважава и обича рода от сърце и е готова на всеки да помогне с каквото може.

Повтаря майка си като дъщеря, внучка и като домакиня.

Янчо Михалев Арнудов

ЯНЧО – само при изговаряне на името му всеки от нас усеща огромната болка от липсата му. Усмихнат, мил, внимателен с всички, уважаван събеседник. Янчо бе мъдро момче, готов да помогне на всеки при нужда. Успяваше да спечели уважението на всички, където и да работеше. Живееше при родителите си (моите вуйчо и вуйна) и той с нищо не нарушаваше хармонията в семейството.

Беше целенасочен човек, отстъпчив и в сговор живееше с брат си Анастас и сестра си Станка. Обичаше и уважаваше хора, владеещи чужди езици.

Поклон, братовчеде мили! Вечен поклон!

ВУЙНА ТОДОРА

Не може човек от рода Арнаудовски откъдето и да е дошъл, да дойде в Бориславци и да не отиде в дома на вуйчо Георги и вуйна Тодора. Да би могъл големият орех до кладенеца да говори, колко би разказвал – за радости, смях, песни, глъч и една тъга. Тъга по смъртта на вуйчо. Какво не направиха те двамата и за децата и за внуците си. Сватби, годежи, абитуриентски вечери, новобрански, помощ за жилища и какво ли не. Това е дом,

Scanned with CamScanner

където са живели баба и дядо, но и след тях той остана отворен винаги за всички.

Родена през 1917 г. в Голям Дервен, Гърция. В Бориславци я донасят на 6 години. Баща й дядо Стойо и майка й баба Муда идвайки в България, остават за кратко в Свиленград, след това в Орешец, Еникьой и окончателно се заселват в Бориславци, където намерили условия за отглеждане на добитъка си. Те били богати хора - отглеждали добитък, пчели, бубби. Тук е израснала вуйна ми, сестрите й Стана и Чана и брат им Иван. Независимо, че семейството било богато, баща им изпраща вуйна ми в Свиленград за вая (гледане на дете), а брат й - ратай в Дъбовец.

Като ученичка вуйна ми е била много добра, а в живота доказва своята пробивност, находчивост, сръчност.

Тодора и Георги Арнаудови

Тя е била добрата снаха за баба и дядо, добрата съпруга, любящата майка и баба.

Толкова много е направила със собствените си ръце за децата и внуците, а сега и за правнуци.

Scanned with CamScanner

Стойчо Георгиев Арнаудов

СТОЙЧО

За него близките му казват: "Помага от как е проходил." Рибар и ловец е от ранно детство. Във II-ро отделение вече е можел да стреля, благодарение на вуйчо си Атанас Стоилов Боюков – магазинер в негов си магазин в селото.

Здрав, смел, трудолюбив, честен. До пети клас е пълен отличник. Упорит и решителен, радетел на истината. Познава много добре местата за лов и риболов. Отзивчив и помага на всички и във всичко. Той и посред нощ болен ще заведе на лекар, за сватба ще помага, за погребение също. Твърд, но благ по характер. Неуморим и състрадателен към близки, роднини и приятели. Толерантен към всички. Голям спортист в ранните години – капитан на отбора. Честен и в играта, обича музика – естрада, градски песни. А за животните би направил всичко – с любов гледа животните, в къщи, кучетата също. В гр. Маджарово работи едновременно на две места – аварийна група и шев на бубинажен цех. Човек с хъс и упоритост. Дълго време е бил добър председател на ловната дружина. Сам е хванал вълк. Стойчо е бил и много добър борец, справедлив, арбитър при младежки сбивания. Човек със свръх чувствителна душа и благородно сърце. Какво би бил родът ни без Стойчо? Не знам. Знам само, че е навсякъде и при всеки за всичко.

Scanned with CamScanner

Анастас Георгиев – прилежен ученик, тих, скромен и трудолюбив. Завършва Техникум по индустриална химия. След тригодишно студентство напуща и започва работа в най-големия енергиен обект "Марица-изток" като началник смяна. По-късно работи в комбинат "Вулкан" като началник цех, началник лаборатория и ОТК – отдел технически контрол и последните пет години началник отдел техническа безопасност и охрана на труда, след което се пенсионира. Но трудовият му път не свършва до тук. Привлича го родното място, красотата на природата, гледането на животни, спокойствието и тишината и активно участва в обществения живот на селото. Негова мечта е живота на село да се обнови, разнообрази и да привлече вниманието на младите към корените си. С негово

Анастас Арнаудов със синовете си Георги и Недялко и съпругата си Мария

Scanned with CamScanner

активно участие се създаде тракийско дружество в Бориславци, възстанови се Пиреневата чешма и стана красиво място за отдих.

С голяма любов говори за този красив райски кът - съчетание от природни красоти и редки екземпляри животни. Тук са единствени в Европа орлите - символизиращи духа на тракийските войводи и свободата за която са дали живот си и те - орлите, са символ на свободолюбие и свят без граници, към които се стреми всеки човек, символизираща свободата на Тракия. Тук е земята с най-много войводи и събития, за които Анастас може да говори много.

Ако трябва да определим някого като тих, скромен, трудолюбив и отговорен, това е моя мил братовчед, син на вуйчо Георги. Като ученик бе много ученолюбив и старателен, умен, принципен и последователен в живота. Рядко се среща чистосърдечността, отзивчивостта и добродушието на Анастас.

А какъв баща е! Двамата му сина Георги и Недялко, а после и внуците Анастас, Александър, Миряна, могат да се чувстват щастливи, че имат такъв баща и дядо. Не по-различен е и като съпруг. Убедена съм, че съпругата му би ме подкрепила. Животът е една голяма сцена, на която цял живот може да има само един декор. Той е човек, който не се примирява с постигнатия декор, а го сменя, за да усети живота от всичките му страни.

Напред и все напред, братовчеде!

Scanned with CamScanner

Ирина Георгиева

ИРИНКА АРНАУДОВА

Упорито и трудолюбиво момиче и жена. Всяка започната работа, довежда докрай. Сама намира и осъществява професионалния си път. Расте все нагоре. Започва работа в Полиестерен комбинат Димитровград, след като завършва текстилен техникум. От старши лаборант става началник лаборатория.

В работата си е прецизна и отговорна и се ползва с голям авторитет пред висши ръководители в комбината - производствения директор и др. Изключително обективна, смела, решителна, честна и открита. Награждавана е неколкократно.

Сама е постигнала много в живота. Прекрасен дом, чиито врати са отворени за всички близки. Иринка е прекрасна дъщеря. Вуйна ми се чувства спокойна под грижите на дъщеря си. Същата любов даряваше и на баща си.

Какво бихме могли да кажем повече за Иринка като леля на племенниците си Георги и Недялко?

Прекрасна леля, съпричастна на проблемите им и е там, където е нужна.

Състрадателна към всички. Под нейните грижи, в нейния дом дълго живя болния ни братовчед бати Кольо. Намира време за всички и всичко, което значи, че е много организиран човек. Няма събитие в рода, за добро или лошо, тя да не е там, защото е нужна,

Scanned with CamScanner

необходима. Тя носи от състраданието на баба Ирина, нейната сърдечност и отзивчивост.

Много е дала и дава на всеки от рода, но Бог също й помага и тя е получила много в живота.

Като икономист в СБА Иринка обиколи света. Посетила е Гърция, Турция, Русия, Финландия, Норвегия, Дания, Швеция, Швейцария, Великобритания, Франция, Чехия, Германия, цяла Скандинавия - където е била и на почивка.

Ходила е по Северно море два пъти, съчетано с почивка, но и служебни задължения - подписвала е договори за предстоящи екскурзии във Финландия, Швеция.

За нея животът е секунда, в която трябва да се вземе решение, от което зависи нещо много важно. И тя го прави. Винаги е с най-точното решение, с най-точното мнение, на най-точното място и време.

Успех, мила братовчедке!

ГЕОРГИ И НЕДЯЛКО АНАСТАСОВИ - АРНАУДОВИ

Будни, умни и чаровни момчета. Отговорни във всичко и към всички. Георги има дъщеря Миряна, която завърши с отличие Математическа гимнация в гр.Хасково и в момента е студентка. До Недялко и Марияна спокойно и щастливо растат прекрасните им синове Анастас и Александър. Неуморим в работата с брат си Георги. Истински отношения между братя, доказват го и в съвместната работа, и в семейните си контакти. Децата им не се приемат като братовчеди, а като братя и сестра. За това допринесе не само баща им и майка им, а много направиха в тази насока дядо Георги и баба

Scanned with CamScanner

Тодора. Трудолюбиви, пестеливи. В двора с големия орех до кладенеца се правеха новобранските вечери на Георги и Недялко. С животните, които гледаха дядо Георги и баба Тодора, се гощаваха гостите. Лееше се руйното вино и ракия, които правеха дядо и баба.

Недялко е с много добра душа. Повторение на баща си. А повторението на дядо Георги е внука Георги и по име, и по напорист. Дядо Георги съзиждаше цял живот. Двора му беше винаги пълен с животни. Заедно с вуйна ми бяха и са пристан на целия род някога и сега.

Георги и Кичка са щастливи с прекрасната си дъщеря Миряна, която е за втора година студентка - строително инженерство в София. Завърши математическа гимназия и има склонност към рисуване и вътрешен дизайн. Момиче, умно, упорито и способно.

Георги и Недялко са отговорни мъже и съпричастни на радостта и болката на хората.

Здраве и успехи!

БАЩИНА КЪЩА

Слизам от рейса и тръгвам по улицата, която ме води до нашата къща. Не вървя, а тичам, по-скоро да стигна. Да зърна двора, къщичката, мама, тати. Ей я портичката, която беше най-напред от дъски и после баща ми я направи с железни пръчки, по-хубава, поздрава, но аз никога няма да забравя дървената портичка с камъните пред нея, на които стъпвахме, за да не се изкаляме. А малкото калдаръмче покрай кошарата на овцете, двата дама и до къщи. Ей, отвън на пътя, на границата между нашия двор и този на чичо Ваньо

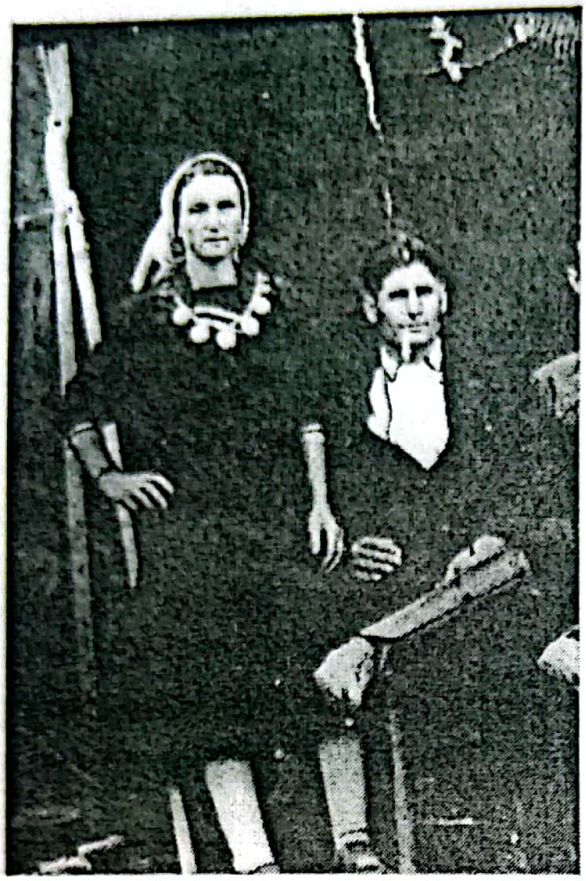
Scanned with CamScanner

имаше дърво с един сух клон, като птица с отрязано крило. Ето и кладенеца с каменното корито, издълбано неизвестно кога и от кого. Тук пояхме конете, после воловете. Тук мама и жените от махалата перяха. Водата на нашия кладенец не се пишеше. Годините минават, хората се променят, някои ги няма вече, но го няма и кладенеца, т.е. водата на кладенеца. Дори "доброжелатели" хвърлиха камъни в него, за да го ликвидират.

Вода за пиене вземахме от долния кладенец. Привечер помня момите, пременени, със стомни отиваха за вода, където ги посрещаха ергените.

Освен портичката на двора, има още една, която отделя двора за животни от двора за зеленчук и около къщата да няма животинки. Къщата на Калина и Георги Сертеви беше винаги чиста, уютна, измазана. Наоколо винаги изметено. Отпред баща ми прекара чешма. До нея имаше посаден нар, а асмите правеха сянка, под която цъфтяха цветята в градинката на мама. Ех, каква красота и топлина имаше в нашия двор и в нашата къща, където сме взели първа глътка въздух, където сме лазели и прохождали, където сме растели, играли, пяли. Кой може да лиши човека от бащин дом, бащино огнище? Кой може да лиши от корените някого? - Трудно бих нарекла такива същества - хора, но все пак са подобие на хора без сърца, без мисъл, без чувства. Някога Паисий Хилендарски нарекъл родоотстъпниците "юроди". За мен няма дума в българския език, с която да определя тези хора. Но винаги има но, което води до нещо. Желая вяра и успехи на всички, което е човешко направимо и поправимо.

Scanned with CamScanner

Калина и Георги Сертеви - родители на Здравка

ГЕОРГИ СЕРТЕВ - моя баща

"Смъртта е винаги извън човека." Така си мислеше баща ми, когато майка ми почина. Беше май, ден след Гергьовден и имаше много зеленина и цветя. И той каза: "Виж колко цветя и зеленина, майка ви, тя много обичаше цветя, щеше да се зарадва, ако можеше да ги види."

А баща ми обичаше труда и земята. Сам си създаваше декари ниви, от далечни неразорани поляни с дървета.

Имахме доста земя, която налагаше вместването ми, и това на брат ми в обработването. Отрано ме научи да извършвам всякакъв вид селскостопански работи. С него и мама беше удоволствие да бъда на нивата, да сеем тютюн, да копаем, да жънем и още по-рано да садим, поливаме и плевим фиданите, засети с тютюнев разсад.

Той ме научи да жъна. Неуморим беше баща ми и винаги той караше чакъма. С голям замах и с голяма ръкойка в ръката си, от две, три ръкойки, връзваше сноп. Тайно съм го наблюдавала и съм се стремяла да жъна като него, да копая като него, да садя тютюн като него. Още от малка съм си мислела, как така баща ми говори малко, но всичко което казва е точно и ясно. С годините, когато срещнах много и различни хора, разбрах, че той беше изключително търпелив, сдържан и умерен във всичко. Винаги срещите ми с него са били приятни. С него споделях всяко мое и по-късно като семейно, намерение и решение.

Scanned with CamScanner

Бях много доволна, когато често и той искаше моето мнение по много въпроси.

Дворът ни беше голям и в него имаше място и за растения и за животни. С голяма любов с мама се грижеха, та когато отидем ние - децата им, да има всичко в него. В нашия двор растеше най-хубавата маруля, най-вкусните зарзавати и плодове и не по-малко красиви животинки - агънца, яренца, кокошки и др.Но изглежда, животът, подобно на смъртта, бе винаги извън човека и вървуваше на воля, където пожелае.

Бях сама, когато си отиде. Видях как искрите живот изгаснаха пред очите ми. Той беше спокоен и примирен, защото знаеше какво е смърт. Не можах да си поема дъх, когато той също вече не можеше. Сълзите са за живите. Мъртвият само престава да диша.

Поклон, тате!

Калина Сертева

МАМА

Отивам в родното ми село с огромна болка, с подпухнало от плач лице от вестта за смъртта на мама. Влизам в двора и чувам разговор между съседките ни:

- Честита жена беше и лека смърт й изпрати Бог.

- Какво е човекът? Една стомна вода. Скърши се и поправяне няма - казва другата.

Дълго говореха жените. Поздравих и отминах, но в главата ми кънтеше "честита жена". Да! Истина е. Майка ми бе честита жена.

Само преди два дни бяхме с мама. Разговаряхме, смяхме

Scanned with CamScanner

се, празнувахме Гергьовден - имен ден на баща ми. Погледът й бе бистър, смехът идваше от сърцето й. Редът в къщата беше както винаги - изряден. Беше на 76 години и всичко в къщи и двора вършеха с баща ми. При едно от отиването ми в село при мама и тати мама ме покани да седна и заразказва за живота си.

Имах прекрасни майка и баща - казваше тя. Хляб и ядене винаги имахме, тогава, когато в някой къщи липсваше. Аз като дете и момиче не разбрах какво е нямане, какво е глад. Годините течаха. Растяхме, аз, сестрите ми кака Руса и Янка и братята ми Михал и Георги. Много се обичахме и се помагахме, но майка и татко бяха като орли над нас. Татко рано ни напусна и остави голяма болка в душите ни, но и готовност да не го посрамим в нищо. Мама сякаш удвои силите си, за да може да бъде там, където е нужно на всеки от нас.

Започнахме да се задомяваме - кака Руса, бати Михал, аз. Да, аз! Омъжих се за ерген от много бедно семейство. С известно негодуване посрещнаха решението ми майка и такто, но стана. Стана дъще, и не съжалявам. Остарях и все още обичам от сърце баща ти. Добър човек, работен, умен. Мисля, че той е човек, който всичко може. Аз живея и до днес спокойно, защото той отговаря за всичко - пари, хляб, твоето учение, сватби, годежи, всичко. Знаеш ли колко ми е драго, когато трябва да кажа, че съм жената на Георги Сетев. И понякога се шегувам като му казвам, че е умен като великия син на България Георги Димитров.

Да, дъще! Отгледахме ви и тримата. Задомихте се и вие деца отгледахте и с внуци ме дарихте от хубави по-хубави. Остана голямата болка по Гошо - най-големия ми внук.

Scanned with CamScanner

Мама поспря да говори и сякаш на себе си каза:

- Дали има друг свят?

- Погледна ме и каза:

- Не вярваш! И ти не вярваш, ама ми се иска да има. Иска ми се. Иска ми се!!!

- Времето и растоянието лекуват - казват хората. Щом са го казали, сигурно е верно. Но в края на пътя, човек обръща поглед към началото - и ако началото е добро, хубаво, спокойни са и последните крачки към безкрая. Такава беше майка ми.

ДИМИТЪР СЕРТЕВ – милият ми брат. Ако за

някого трябва да се каже добър, компромисен и непретенциозен човек, работен – това бе брат ми. Най-красивия, най-чистия и спретнат ерген. Мама знаеше какво прилича на бялото му пухкаво лице и все му купуваше небесно сини ризки, или бели. А черните му панталони никога нямаха петънце. В неделя, когато трябваше да излезе, брат ми облича блестящо чисти дрехи – небесна ризка, черен панталон и бели гуменки през лятото. Толкова беше чист и хубав, че съм вървяла след него до портичката, за да му се радвам. Имах усещането, когато го гледах в училищния двор сред приятели, че той беше най-хубавия батко. Той бе потомък на дядо Анастас и дядо Димитър.

Той беше вечно усмихнат, с всекиго добър. Мама беше като пчеличка чиста и работна

Scanned with CamScanner

и до такава степен у нас беше хубаво, че брат ми не можеше да яде хляб, ако не е омесен и опечен от чистите ръце на мама. А добър, а отстъпчив. Имаше много приятели, които го обичаха и обичаше - Димо Братанов, Петър Стоилов, Георги Ив. Каракехайов, Иван Найдев и колко още. Обичайното обръщение на бати Димо Братанов беше "Хайде бе Серт, да тръгваме!". И така, ние децата на Георги и Калина Сертеви, растяхме щастливи, доволни, спретнати, в дома си, но ... винаги в живота има но..., защото дните и годините се нижат, нещата се променят и ето брат ми създаде семейство - съпруга Яна, деца Георги и Таня. Огорчението дойде. Изгуби любимия си син **Гошо**, любим за всички нас. С добротото си сърце и себераздаване той повтаряше баща си. Чиста душа, милозлив, чийто живот завърши бързо, но и до днес всеки, който се е докосвал до него някога си спомня и то с добро, за хубавия и прекалено добър Гошо. В дома на брат ми се роди и израсна дъщеря му **Таня**, която отгледа две талантливи и умни дъщери - Деница, студентка в гр. Пловдив и Стиляна.

Поклон, бате! Ти отнесе със себе си много болка и разочарование!

ПАВЛИНКА СЕРТЕВА - сестра ми. Едно красиво момиче, с разкошни коси, винаги усмихнато и мило. Много добра домакиня и майка. Отгледа и възпита дъщеря си Галимила, която я дари с две прекрасни внучки - Полина и Надежда. Две момичета, които радват и топлят сърцата на мама, тати и баба.

Павлинка е изключителен човек. С нея е удоволствие да контактуваш, а да отидеш в

Scanned with CamScanner

дома й - тя сияе, докато разговаряш и докато обсипе масата с лакомства. Не допущам, че човек седнал на нейната маса, може да каже, че не харесва нещо от ястията. А обстановката е винаги приятна. Та как може да не преживееш товас Павлинка, когато срещу теб е момичето или жената с прекрасните сини очички, с топлата усмивка и сияещо лице. А сърцето й, готово да бие в тон, с това на всеки. Тя е съпричастна на радоста и болката на всеки.

Желаем ти здраве, Павлинке!

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ СЕРТЕВ - ГОШО

Непрежалимият ми племенник. Растеше пред погледа ми - красиво, умно и добро дете. Завърши 8-ми клас в гр. Маджарово и техникум в гр Хасково. Беше прилежен и добър ученик. Започна работа в гр. Маджарово. Успя да стъпи здраво. Купи си кола, спести си пари и се сгоди за прекрасно момиче Чана, която до днес не може да забрави топлия поглед на Георги, нежните думи и ласки. Та кой би могъл да го забрави? Той повтаряше баща си - брат ми Димитър - по сърдечност, добродушие, мил в отношенията си с всички.

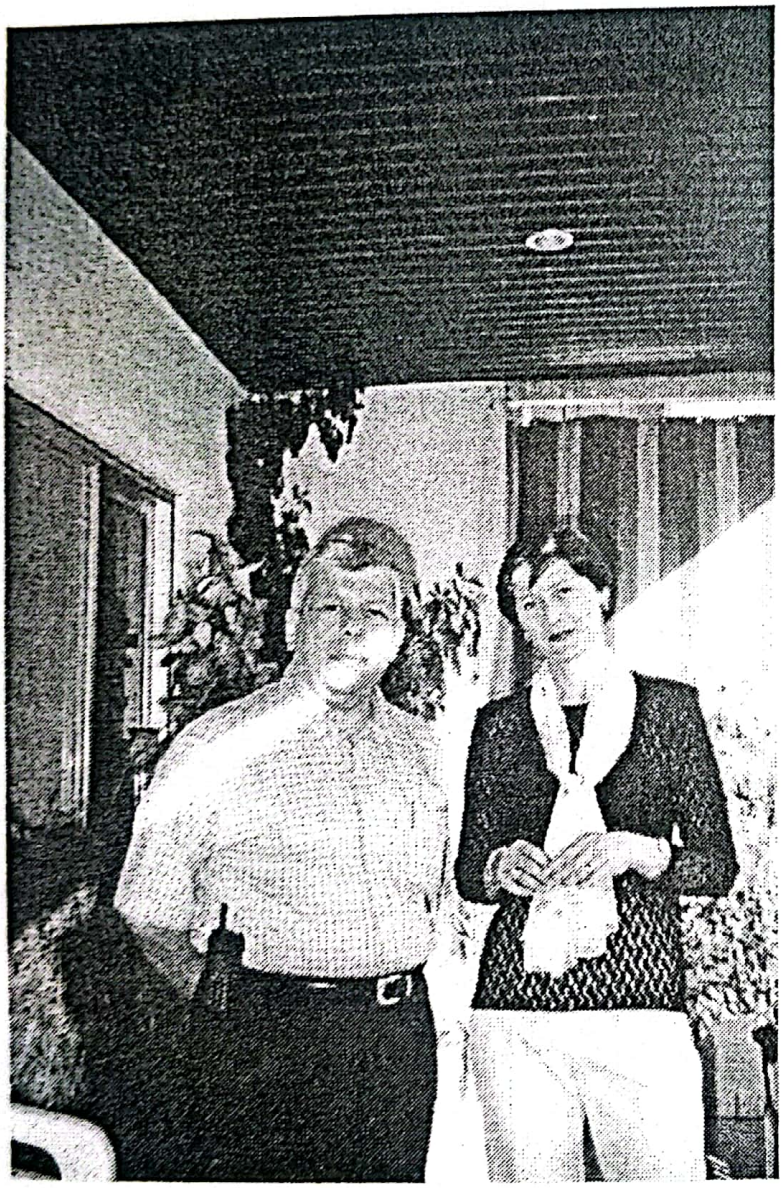
Гошо просто усещаше нещата сам. Не бе нужно да му се казва. Аз не мога да забравя много случки с него, но ето един на глед дребен... Отивам да простирам пране и той става

Scanned with CamScanner

и идва при мен с думите: "Лельо, да ти помогна!" Този израз съм чувала много пъти от него.

Той бе точен, всеотдаен, грижовен към всички. Когато решава, можеше да бъде изключително организиран човек.

И до днес всеки, до когото се е докосвал Гошо, пази най-добри чувства към него. ПОКЛОН ГОШО!

Надежда Иванова
със съпруга си Файсал

НАДЕЖДА ИВАНОВА – НАДЯ

Ти бе първата надежда на 20-годишната си майка. Имах усещането, че растяхме заедно. Аз се учех да бъда майка, съпруга, домакиня, а ти се учеше да ходиш, да говориш, да играеш и мечтаеш. Когато ти порасна, аз бях това, което е трябвало и затова имах нужда да говоря с теб, мое пораснало момиче.

Повтарям – моя надежда – отлична ученичка, отлична студентка, прекрасно, красиво момиче, за което класната ръководителка Александрова казваше: "Дъщеря Ви има класическа красота и прекрасно поведение."

Scanned with CamScanner

Но, винаги има но! Моята дъщеря – отличната студентка, стана лекар и напусна майка и Родина. Липсваше ми много и ми липсва дъщерята, лекаря, който сега ми е толкова нужен. Надя е любяща майка, посветила живота си на двете си деца Галиб и Ива, които достойно я представят в България и Англия.

Галиб Набулси – моя първи внук, тази 2006 година завърши висшето си образование в гр. София и поема своя път в живота.

Ива Набулси – единствената засега моя внучка, след висшето си образование тази година завърши магистратура в Англия.

На добър път, мили мои внуци. Гордеем се с вас, всички.

А на теб, мила дъще, желая здраве и да те радват успехите на децата ти, на които посвети толкова време, така както беше ти за мен радост и гордост.

ЗАРЪКА

Дъще, родена в студената зима.
Чуй ми заръката, гордо момиче.
Справедлива бъди. Своето вземай,
но на слабите рамо давай.
Не изменяй на себе си и помни винаги:
Светът оригиналите цени само!
В галена котка не се превръщай –
няма по-скъпо от свободата.
Всяко добро с болка се плаща.
Човещината е на умиране.
Твои са земните пътища, дъще –
всички посоки те чакат с надежда.
Тръгвай момиче, не се обръщай –
Силна в сърцето, в душата нежна!

Scanned with CamScanner

На внучката ми Ива,
гордост на семейството и фамилията

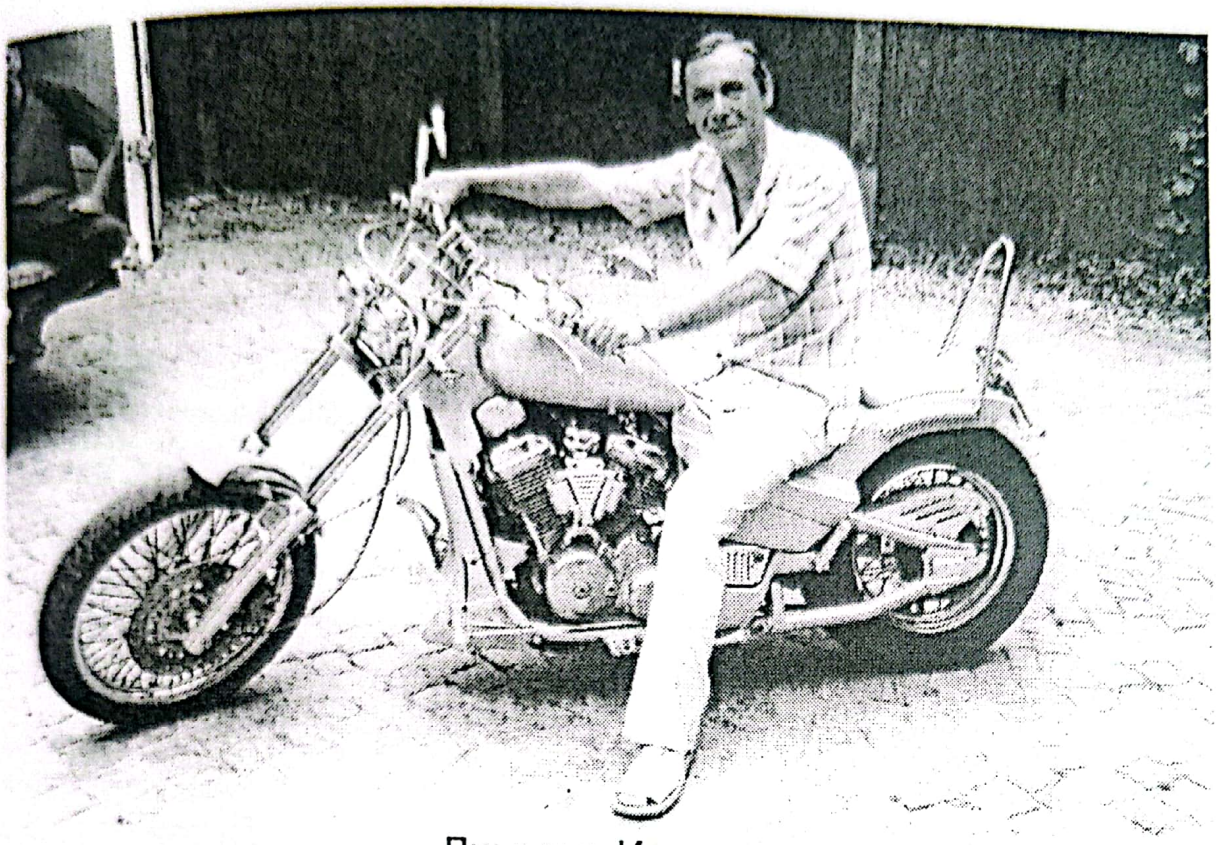
Тя, Ива

Тя сякаш не стъпва, а лети.
Може би има крила –
невидими за други очи?
Косите й са с цвета на нощта.
Има мека, гладка и права коса
като кадифе.
И ухае на рози, и на кафе.
Заради блясъка в очите
завистливо я гледат луната, звездите,
а усмивката й – заради нея само
сутрин слънцето изгрява рано.

ДИМИТЪР ИВАНОВ

Питам малкия Самуил – детето на сина ми Димитър: "Какво е за теб баща ти?" Отговора е бърз, точен и категоричен: "Той е важна част от моя живот, т.е. той е всичко в моя живот. Аз много го обичам и чувствам, и усещам неговата обич към мен." Големият му син – Здравко, е по-словоохотлив: "За да опиша баща си, ми се струва, че езикът ми е беден, но бих казал – изключително трудолюбив, умен, пробивен, находчив, амбициозен, интелигентен. Малко говори, но имам усещането, че всяка негова дума прелива от съдържание. Още от малък мечтая да приличам на баща си и често съм задавал този въпрос на баба ми, за да съм сигурен, че вървя в права посока. "Права посока" – това е посоката на баща ми. Когато някой ми зададеше

Scanned with CamScanner

Димитър Иванов

въпроса или сега ме попита: "Какъв е баща ти?" отговора ми е бил и е "Моят баща може всичко!".

Какво бих могла да кажа аз, майката. Трудно се пише и говори за него, но като всеки и той има свое огледало, което само говори – семейството, прекрасни синове и любяща майка и съпруг, видимите успехи и най-важното невидимата вътрешна красота и сила.

Той е човек с богата душевност. С голяма любов, уважение и преклонение говори за дядо си Митьо (баща на баща му), чието име носи, дядо Георги (моя баща), баба Неда (майка на баща му) и моята майка баба Калина. Оскъдни детски спомени са стаени в душата му, за баща му, но той така ревниво ги пази и когато ги споделя с някого, сякаш целият се преобразява в стремежа си най-точно, ясно и пълно да ги сподели.

Scanned with CamScanner

Споделям сентенцията на сина му Здравко: "Тати всичко може". Митко порасна сякаш бързо. Много рано той стана стожер на семейството. Сестра му и брат му са вън от страната и всичко касаещо тях – посрещане от летището, изпращане, документи и десетки още неща разрешава той.

Макар и разделени в три посоки, Митко в България, Надя в Ливан, Ивайло в Австрия, любовта в сърцата им, топлината в отношенията им, са толкова силни и мисля, че никой и никога не биха могли да бъдат нарушени – споделя съпругата му Марияна.

Успех сине! Здраве и успехи!

ИВАЙЛО ЙОРДАНОВ

Моя утеха, мое упование, моя източник на сила за живот и енергия. Благодаря, че ме разбираш и тогава, когато не говориш!

Годините прекарани в грижа за теб са най-щастливия период в живота ми.

Ти, сине, тръгна по своя път – известен музикант, далеч в чужда страна … Липсваш ми. Липсва ми топлата ти усмивка, липсва ми

Scanned with CamScanner

мекотата на гласа ти когато изричаш "майко". Всяко телефонно обаждане за мен е празник, празник на самотната ми душа...

Но ... това е твоят път, твоят живот и аз от все сърце желая ти да откриеш своето щастие, да достигнеш своя връх. Гордея се с теб, обичам те и изтръпвам всеки път, когато те видя по телевизията. Да свириш във Виенски оркестър - в моите представи това значи много!

А ако животът ти е пиано? - бели и черни клавиш. Аз, твоята майка, се моля повече да са белите. Ако тичаш по белите - няма проблеми. Гладко и равно да тече животът ти, после право нагоре. Но ако докоснеш черните клавиши, става по-интересно. Трябва обаче да се внимава, веднъж те се явяват като бемоли, друг път като диези, зависи от коя страна ги изкачваш. От подхода към тях зависи много. Искам винаги да си с оптимистично настроение. Ти ще победиш, сине! Онова, което човек желае да направи, онова към което чувства вътрешен тласък, то непременно ще стане.

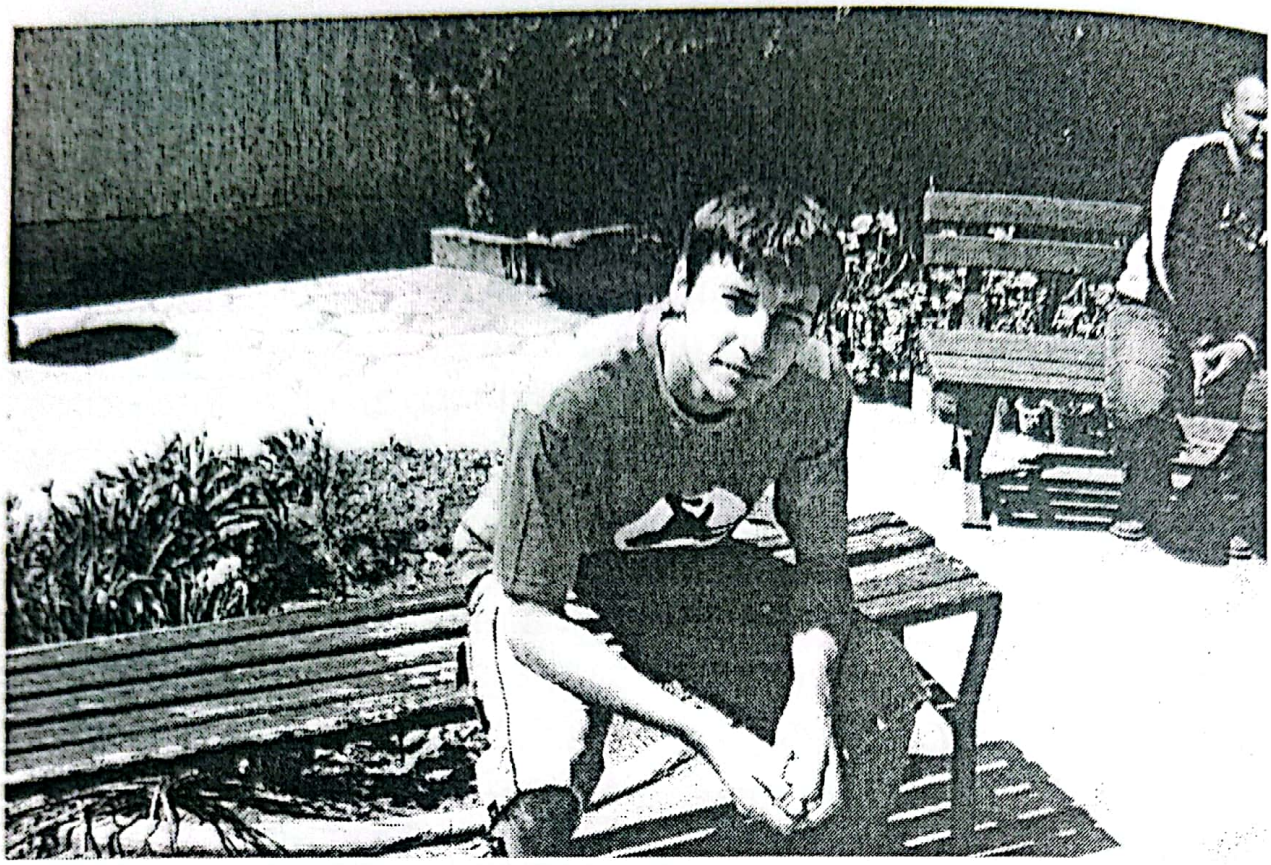
ЗДРАВКО ИВАНОВ

На добър час, Здравко!

Това пожелавах във времето на децата си в най-щастливия им ден - абитуриентския бал. Днес бях съпричастна на този ден в живота на внука ми Здравко.

Много са чувствата, които вълнуват младия човек, когато поеме в ръцете си диплома за зрелост. Но едно надделява над всички - това е надеждата за бъдещи успехи, за бъде-

Scanned with CamScanner

Здравко Димитров - син на Димитър Иванов

ща пълноценна реализация в различни сфери. Но в дъното на всяка реализация стои висока нравственост.

Има нещо символично в това, че младите хора напускат средните училища през месец май - времето на цъфтеж, на зараждащия се плод. Но в този сезон - пролетта, е нужно слънце, което всеки трябва да носи в себе си. Ще го носи, ако е взел топлина от хиляделетната духовност на народа ни, ако е взел топлината от бащиното огнище. Ще създава слънце в себе си, ако има искри духовност. Бих пожелала на внука си в този ден:

В живота има много пътища -
намери най-точния!
Намери себе си и тръгни!
Стъпи здраво и върви,
постигай, създавай, твори!

Scanned with CamScanner

Ти си на прага на живота, както се казва. Звучи шаблонно, сякаш досега си бил някъде на Марс, да речем. Стъпваш обаче здраво на планетата Земя. Сега ще си вземеш дипломата и - чао.

А училището продължава, защото животът е едно вечно училище, в което всеки ден влизаме. И ако не научим днешния урок, утре ще ни е трудно. Иска ми се да ти кажа - бъди човек.

Здраве, ти влизаш вече през голямата врата на живота. Студент във Виена.

Животът, мило, пораснало момче, е чудна поема, весела комедия, задълбочен роман, трагедия, стих. Кой както си напише сценария. Нали?

Желая ти успех!

САМУИЛ ДИМИТРОВ

Животът за теб е математика. Винаги има по няколко неизвестни, които трябва да решиш и едно неизвестно, което стои винаги в теб и не ти дава мира. Какво е то? Струва ми се, че отговора е в това - как да се изградя като личност. Личност с много познания в много посоки и човек с богата душевност и голямо сърце, което може да побере любовта към всички близки и всичко, което представлява интерес за теб.

Можеш, убедена съм, че можеш и ще го постигнеш. Ти си момче на 10 години с такива мечти, а животът е пред теб и ти предоставя богати възможности за осъществяването им. Нужни са само отговорност и усилия да преодоляваш трудностите, да не търсиш лесното

Scanned with CamScanner

и да имаш, т.е. да търсиш обяснение за всичко. Думичката "не знам" - трябва да се забрави, а да се помни думичката "трябва".

Ето ще ти разкажа една малка приказка. Веднъж Слънцето провряло Дъгата през облаците и извикало - събуждайте се. Тази светлина, която ви давам е за вас, за хората.

И ти като станеш, събуден от Слънцето, трябва да стъпиш здраво на краката си и да тръгнеш напред в труд. Помоли се тихичко: "Господи, бъди с мен и в днешния ден". Радвай се на изгрева. Вълшебства няма, има - трябва да успея.

Трудолюбието облагородява и спасява. Ако е истина, че безделието е майка на всички злини, то е истина, че трудът е баща на всички добрини.

Така е, мило мое, най-малко внуче, Сами. Обичам те!

Това е за теб:

Сутрин тръгвам за училище,
дето някои му викат и мъчилище,
но на мен ми е добре,
нека всеки да го разбере.

Трети клас е много весел,
караме я като в песен
и учителката ни добра е,
нека всеки да го знае.

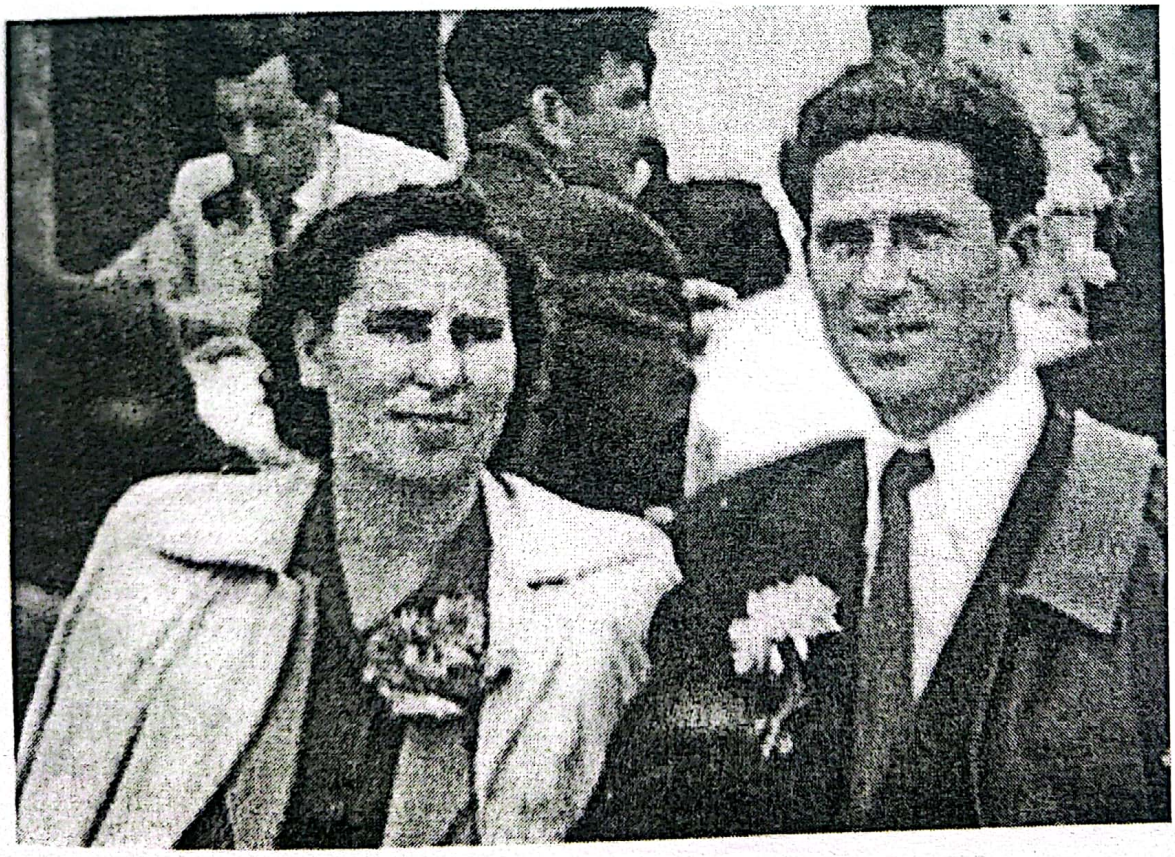
Scanned with CamScanner

ЛЕЛЯ ЯНКА И КАЛЕКО ПЕТЪР НИКОЛОВИ

В град Харманли ще я познаете по гласа - леля Янка. Янка някогашната сервитьорка. Янка, майка на две прекрасни деца и четири внука. Янка, съпругата на Петър, също много добре познат на харманлийци. Но колцина знаят живота им? Най-малката дъщеря на Анаснас и Ирина Бакалови от с. Бориславци. Най-малката сестра на двама братя и две по-големи сестри. Помага на майка и татко и намира време да помогне и на кака Калина (майка ми), на кака Руса (леля ми) и на бати Георги и бати Михал (вуйчовците ми).

Събрахме се с Петър - разказва леля в бедността - без дом.

Под наем живеехме в Чобановата къща. Там се роди Ирина - първото чедо, а Никола в новата къщичка, но наша.

Scanned with CamScanner

Калеко ми е бил беден, но имаше занаят - терзия (шивач) и после дюлгерин. Харесал Янка. Та кой не би харесал такава напета мома и поискал ръката й от баба Футини, майка на баба Ирина (майка й).

Най-напред калеко казал какво може да работи, за да убеди близките на леля, че ще може да гледа жена и деца. Казал: "С една ушита аба мога да я храня, а те ще са много, затова искам ръката й от любов и с увереност.".

Нямали ниви, а ходели да жънат чужди ниви - на Караман Ангел, на дядо Ильо и други. На един декар ожъната нива им дават по една тенекия жито и така се издържат години.

Ожънатото през деня трябвало да се събере, снопите да се направят на кръстци. От вечер торбата с храна за деня трябва да се приготви, защото сутрин се тръгва рано, а понякога и на нивата се пренощува, за да се жъне на лунна светлина и по хладно.

През 1943-1945 год. калеко е на фронта и тя е трябвало сама да се справя с всичко. Голяма помощ й оказва баща ми - дърва да донесе, рамки да направи и т.н.

По време на бране на тютюн се става рано. Леля набере тютюна сутрин, а вечер го ниже, защото през деня има много други работи, които чакат нея.

Но, идва време, в което калеко решава и решението му е споделено от леля Янка, да се преместят в град Харманли. Това е голяма болка за баба ми, братята и сестрите на леля, но всичко е за добро.

Пътят е верен и точен. Животът им го доказа. И сега, ако влезем в дома на Янка и

Scanned with CamScanner

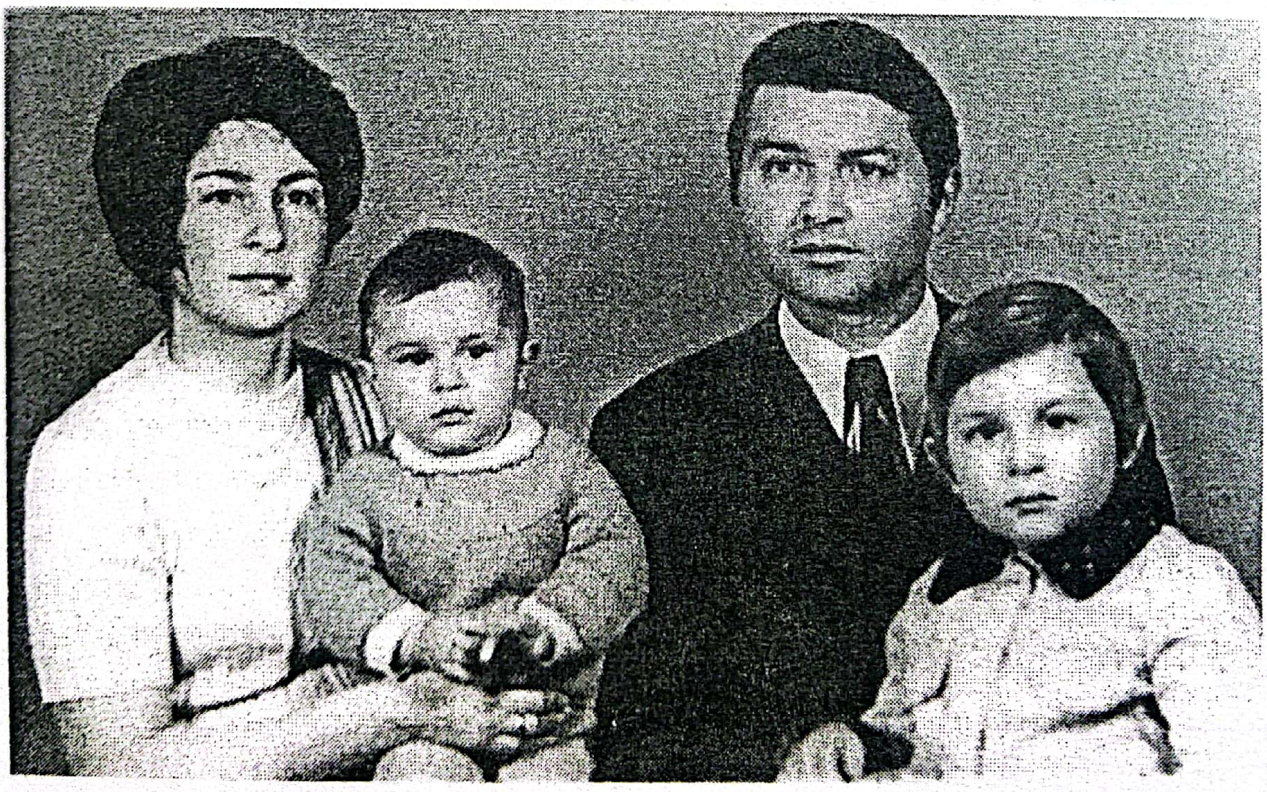
Петър Николови, още отвън прави впечатление подреденото дворче, а и в стаята за багаж има такъв ред, че и слепец ще намери това, което търси. Да не говорим за дома на 84-годишната Янка и Петър Николови.

Желаем ви здраве и дълъг живот, лельо и калеко.

ТОНЧО И ИРИНА ЗАГОРОВИ

Ако трябва да изразим възторг пред наши съвременници, сърдечни, умни и добри от рода ни, създали най-прекрасното семейство – това са Тончо и Ирина. Често казваме "думите не стигат", но макар и речниковият състав и на двамата да е богат, те не го използват, защото с поглед или жест се разбират.

Познават се отлично, допълват се, но не говорят за това, а само го доказват. Всеки дава на другия това, което му е нужно, в

Ирина и Тончо Загорови със синовете си Георги и Петър

Scanned with CamScanner

точното време, на точното място. Тончо за целия ни род е спасителя. Няма проблем при когото и да е, да не се потърси помощта на Тончо. Той може и го прави. А като родители какви са, можем и да не говорим, щом видим синовете им – Георги и Петър. Млади успяващи мъже – умни, упорити, решителни, но винаги със съветите на татко и мама, което не ги прави по-малко истински професионалисти, съпрузи и бащи. Под крилото на Ирина и Тончо растат внуците – Ирина, Дария и Тончо. Някогашната семейна задруга в истинския чист, съвременен вид, виждаме тук – в семейство Загорови – Тончо и Ирина, до които много близко са синовете – Георги и Петър, снахите Атония и Бойка и внуците Тончо, Дария и Ирина.

Не са нужни много думи, за да видим и запомним успехите на семейството в професионален и личен план. Достатъчно е да споменем възходящата кариера на Тончо – секретар на Окръжния комитет на БКП – Харманли, кмет на същия град, секретар по селскостопанските въпроси в ОК на БКП – гр. Хасково.

Агрономът Тончо и учителката Ирина направиха апартамент в Харманли, след това в Хасково и апартаменти на синовете си в София. Всичко се постига само в единомислие, единодействие в семейството, т.е. чрез разбиране и любов.

Големият им син **Георги** – роден на 12.09.1970 г. в гр. Хасково, завършва английска гимназия, след това външна търговия. В момента работи като изпълнителен директор на българо-холандска фирма "ДАФ" – единствен представител в България. Съпруга на Георги е **Антония Загорова**. Една изключителна жена – чаровна, упорита, прекрасна майка,

Scanned with CamScanner

която отглежда две красиви и умни деца - Тончо и Дария, за които се раздава безрезервно. Любяща съпруга, много отговорен професионалист. Работи като учителка по немски език в София. Завършва висше образование немска и българска филология.

Петър - роден на 08.02.1974 г. в гр. Хасково, завършва също английска гимназия и след това външна търговия. Работи в строително-търговска компания като търговски директор "Ваджо - комерс" ООД.

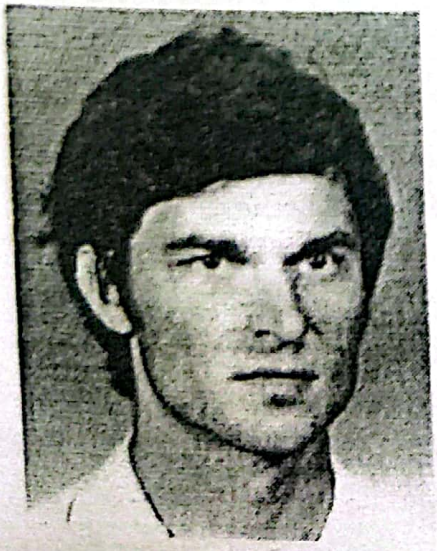
Съпругата му **Бойка** работи в банка "Интернешънъл - Асет" - София. Изключително сърдечен човек, много амбициозна и последователна, много контактна.

Отскоро е избрана за шев на младежка неправителствена организация към Европейския съюз.

Петър и Бойка имат тригодишна дъщеричка Ирина, която е огън дете - чаровна и напориста.

И двамата братя Загорови са много благородни, умни и широко скроени млади хора.

Може много да се пише и говори за сем. Загорови, но бих завършила с отговора на един главен въпрос: Какво е животът за тях? Ритъм и ако излезеш от ритъма си, излизаш от строя.

Никола -брат на Ирина, сина на леля Янка и калеко Петър. Инженер, завършил в София. Един скромен, умен и много чувствителен човек. За него бих казала "и на мравката път прави". Много добър и уважаван професионалист. А като баща - орел над

Scanned with CamScanner

децата си Анна и Теодора, която изкачва върхове. Учи в Пловдив.

Елена - съпруга на Никола - амбициозна жена и майка, много добра домакиня и авторитетна учителка - работеше като начална учителка в гр. Харманли.

Ани и Теодора, животът е най-обикновена теорема, в която има дадено и да се докаже. Понякога в помощ могат да бъдат известни аксиоми. По-често сам трябва да си блъскаш главата над решението. Нали, милички деца, Бог реши, че и на него му трябват хора като Никола там горе, отговорни, честни, трудолюбиви и много рано го прибра при себе си, с което семейството и близките изгубихме много.

Дълбок поклон, Коле и Ленче!

По спомени на Анастас Георгиев Арнаудов

Михал Анастасов Арнаудов - роден 1910 г. в с. Тьойбелян - най-големия син на дядо Анастас и баба Ирина. Като такъв е бил най-близко до заниманията на баща си. Това му помага да има по-широк поглед в земеделието и търговията, по-точно кираджилък (транспортиране на стока с конска каруца до Любимец, Свиленград, Ивайловград и село). Това за времето е било занаят с най-бързо печелене на пари, въпреки че е бил труден занаят.

Чичо Михал беше тих и скромен труженик. Семейството му беше напредничаво в разбиранията си. Всички новости бяха тяхна придобивка. Обичаха големите празници. Първия грамофон в селото беше техен.

Scanned with CamScanner

майка Ирина, дъщеря Янка, внучка Ирина

Янка Анастасова Николова - родена 1922 г. в с. Ада Чалъ. Най-малката дъщеря, която си остана и такава - детето чудо вплело в себе си всички най-добри човешки качества от рода на предците си, с изключителна външна и вътрешна красота и забележителната нейна малоазианска плитка. Тя има най-добрия съпруг, с когото се допълват и са едно чудесно семейство.

Калеко Петър бе вълшебен шивач на битови аби и потури. Беше и строител. В околните села обличаше българския селянин с националната носия.

Леля е изключително благороден човек. Щастието им се гради не на имането, а на това, което носят в душите си и го дават на хората. И двама са много добри, отзивчиви с бликащи от щастие души и готови да помогнат на всеки. Децата им са копие на тях - отговорни, чувствителни и честни. Надявам се и внуците им да са такива.

Scanned with CamScanner

Внучките на леля Руса - Росица и Доротея

Руса Анастасова Трендафилова - родена 1907 г., с. Тьойбелян. Какато в семейството бе копирала в знанията си баба Ирина. Разбираше от всяко нещо, имаше обаятелно излъчване и зареждаше хората с оптимизъм. Тя бе невидимия лекар, психолог. На всяка болка имаше лек и бе търсена от всички и за здраве, и за трудно решими проблеми. Нещо повече, тя живееше с ка леко Геца, човек чепат и неотстъпчив, който колкото бе трудолюбив, толкова чепат и трудно приемаше съвети. Това бе изключително тежко съжителство на леля Руса и благодарение на нейната търпимост да понася всички неприятности в семейния живот те живееха. Това пък даваше възможност на калеко да прави показност в пиенето, защото знаеше, че жена му ще направи всичко възможно да изгледа децата и да оправи една от най-хубавите нови къщи. Тя бе уважаван човек.

Scanned with CamScanner

Майка ми Калина, леля Янка, брат ми Димитър,
сестра Павлинка и аз Здравка

Калина Анастасова Сертева – родена 1912 г. в с. Тьойбелян. В нея остана неизживяна детска радост и до края на живота си, откакто я помня, тя единствена нямаше на сърцето си никакви проблеми и кахъри. Това, за което може да й завиди човек бе оптимизъм в изобилие. Имаше за съпруг отговорен, честен и добър човек калеко Георги. Той бе голям общественик, любимец на празничните срещи с неговите любими патриотични песни. Много любов изпитваше към близките. Всяка среща започваше с усмивка и свършване с усмивка, радост и беше истинска. Леля Калина беше открит човек, с всеки разговаряше искрено и от сърце. Не обичаше тъжните разговори. Имаше броня срещу лошите помисли и разговори.

Георги Анастасов Арнаудов – роден на 15.03.1915 г. в с. Макри, Дедеагачко, Гърция. Батковците и каките вършеха по-важните работи.

Scanned with CamScanner

Баба Ирина разправя, че е бозал до голям. Това може би го е направил физически здрав и психически непоклатим. Тази черта в рода да бъдат изключителни оптимисти ги е отличавал от много други. Те не се занимавали с дребнавости, знаели си работата, вършели си я съвестно. Мотото на баща ми бе: "Прави каквото трябва и можеш, а да става какво ще." Той ни учеше да не слушаме хората какво ще кажат, защото хората искат приказки - едни ще те нападат, други ще те хвалят. Не се влияйте от тях, щом преценяте, че е добро - направете го."

Започнал е със животновъдство, израснал сред природата и тази борба го кали. Той не можеше без животните и природата. Получаваше от труда си, имаше на него, имаше и за другите. Свиреше на кавал. Нощно време с кавала си е събуждал хората, които се възхищавали и се омайвали от свирнята му. На никого лошо не каза и остана образец за всички. С широка душа и сърце за всички. Обичаше да общува и го търсеха за това, че беше жива история. Помнеше всички хора и събития до най-малки подробности. Той казваше: "Аз не мога да стоя в къщи, трябва да бъда извън село и първи да се събудя с петлите, да посрещна изгрева, песента на птиците, първите цветове, първите плодове на полето. Аз всеки ден се раздавах и нямах чувството, че съм остарял, щом съм сред природата." Парите и богатството за него бяха бреме. През живота си не е ползвал лекарства и на лекар не е ходил. Търсен бе като лечител на "синя пъпка" както по хората, така и по животните. Човек без претенции, физически много здрав. До последния миг от живота си помагаше на близки и познати безкористно. В живота не можеш винаги да печелиш, трябва и да губиш, ако си честен ще оцелееш - казваше той.

Scanned with CamScanner

РОДОСЛОВИЕ на РОД АРНАУДОВИ

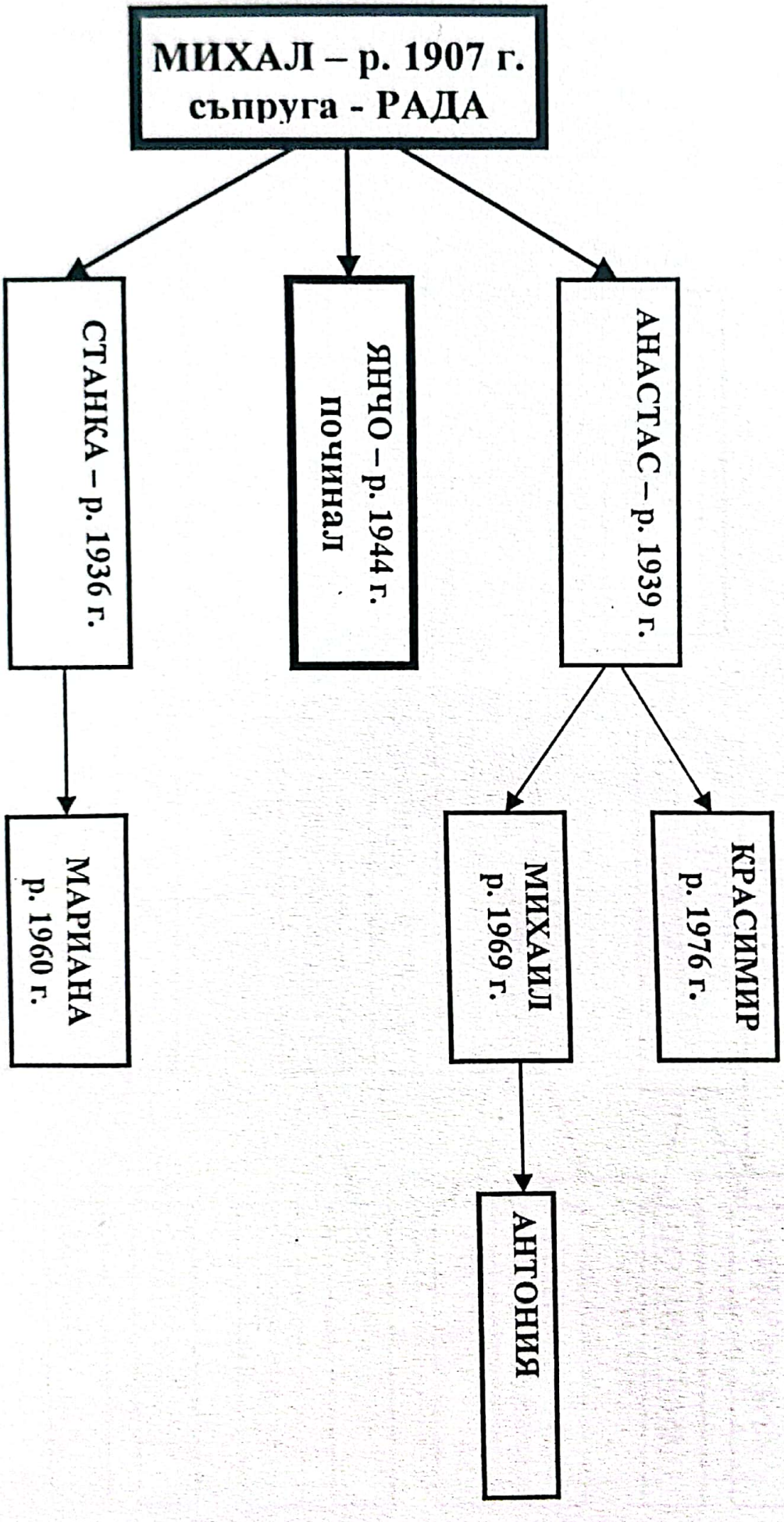
от с. Бориславци, обл. Хасковска

ИРИНА – майка, дошла в с. Бориславци от с. Тьойбелен – Мала Азия
Нейни родители – **Драго** и **Мария**

АНАСТАС – баща, дошъл в с. Бориславци от с. Тьойбелен – Мала Азия
Негови родители – **Христо** и **Мария**

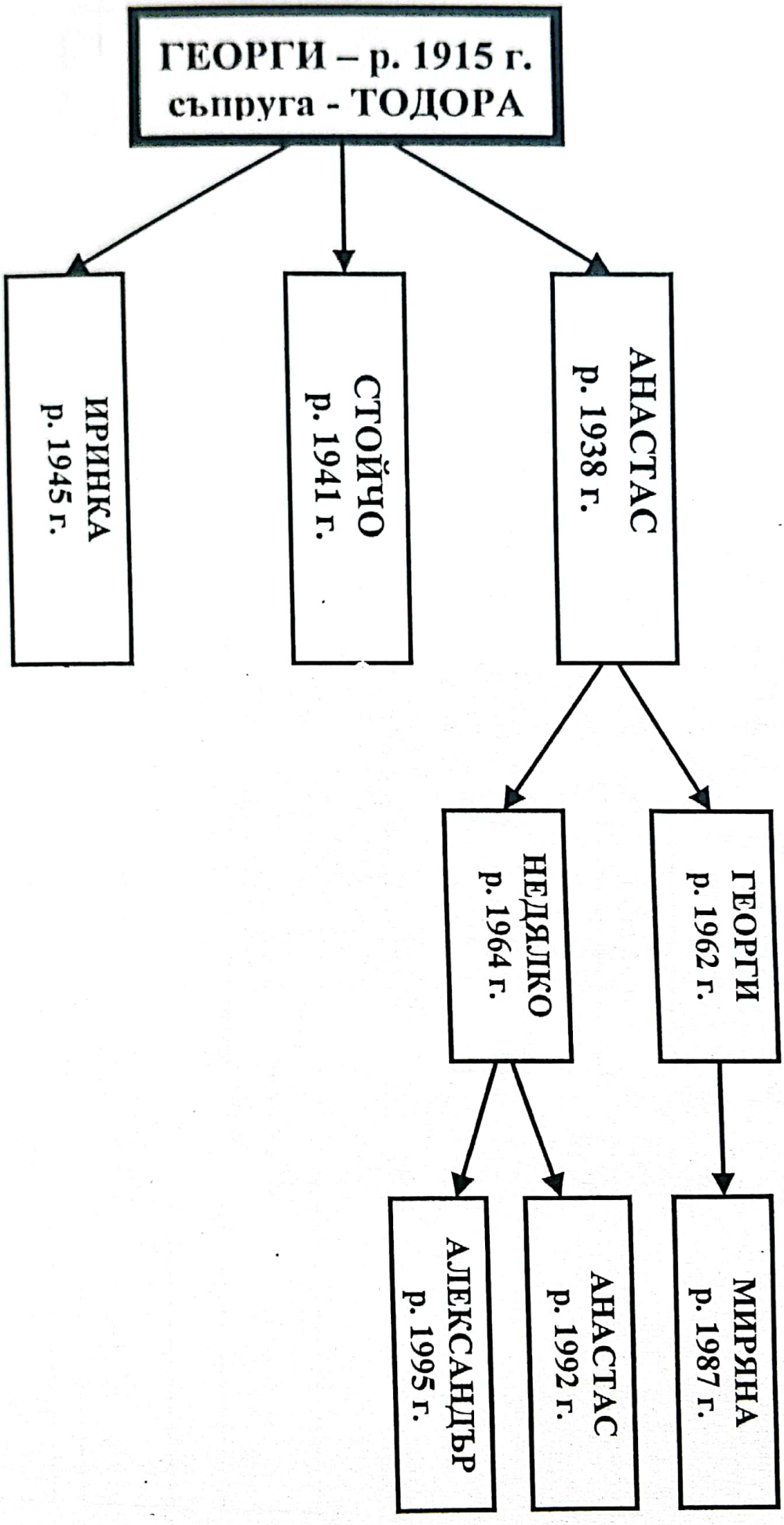
Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

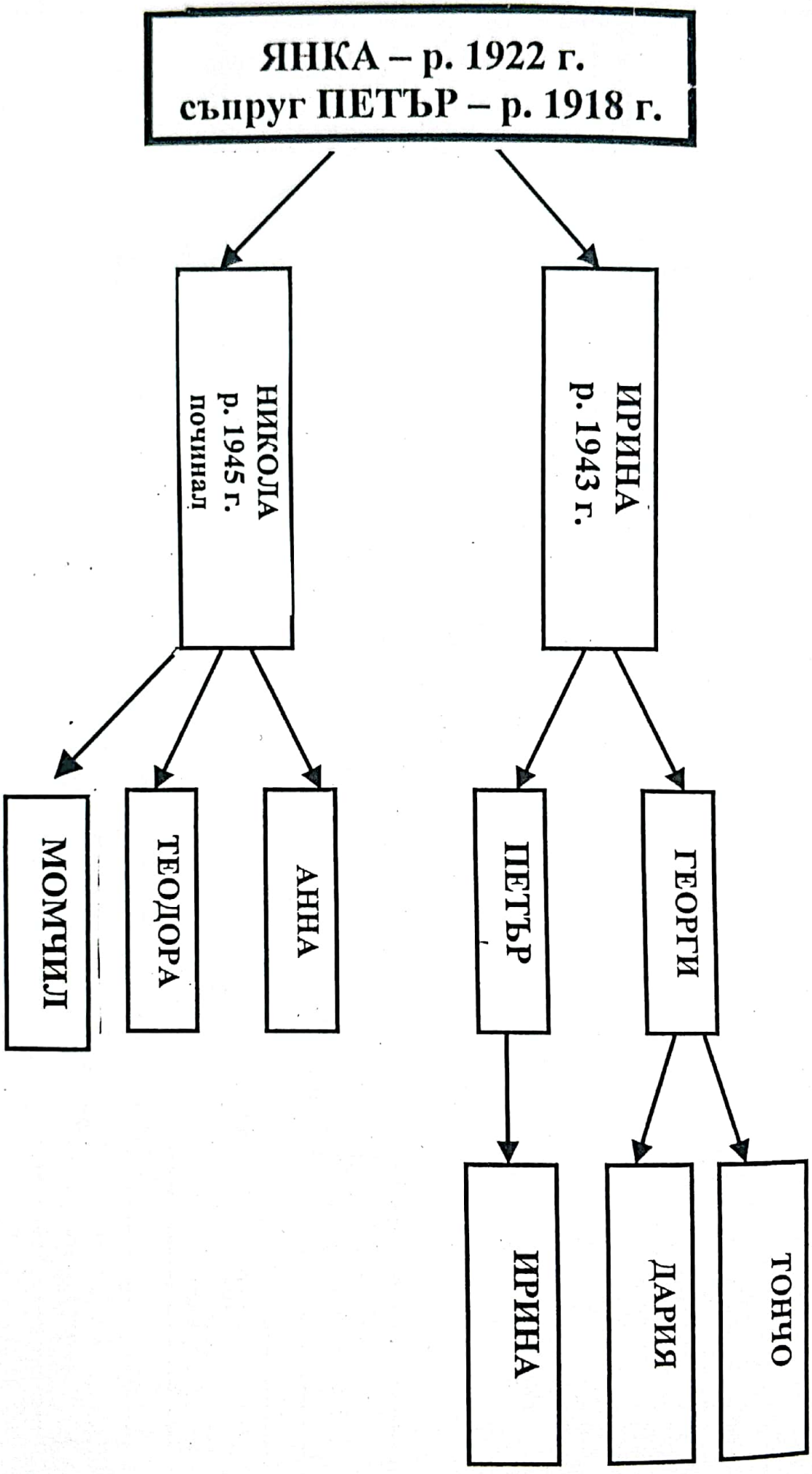

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

От корени е родено нашето родословно дърво – с голяма гъста корона, приютяваща птица в гнездата си и никакъв случаен вятър не би могъл да ги издуха защото човекът, който носи в сърцето си час от миналото на своя род, може смело да направи следващата си крачка към бъдещето. И в тези корени е истинския му храм на надеждата

Обичайте се, уважавайте се, градете семейства, отглеждайте с любов децата, за да бъде животът ви по-добър, по-щастлив.

Нека следващите поколения да попълват родовото дърво, да обогатяват родовата памет и силния дух на дядо Анастас и баба Ирина.

Гордейте се с тях. От тях са излезли прекрасни специалисти в много сфери – агрономи, учители, техници, офицери, художници, лекари, музиканти, търговци.

Съдействие и разбиране при подготовката на книгата ми оказа Тодора Иванова Арнаудова – вуйна ми, Иринка Георгиева Арнаудова – братовчедка ми, Анастас Г. Арнаудов – братовчед ми, Михаил Ан. Арнаудов – вуйчо ми, Ирина Петрова Загорова.

На тях и всички други, подпомогнали издаването, изразявам благодарност и признателност.

"Много по-похвално е да прославиш своя род, отколкото да произлизаш от прославен род."

Тауцит

Дървото се крепи с корените си, а човекът - с родните си.

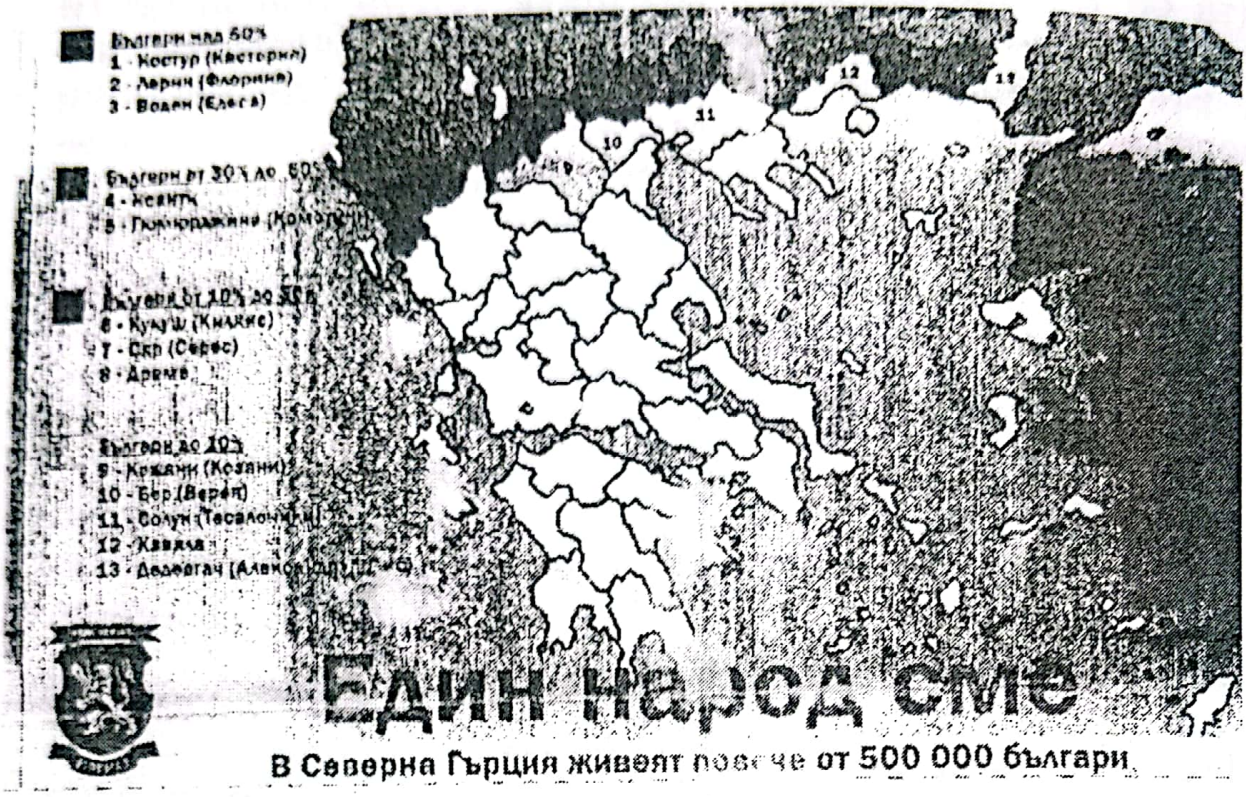
Брат без брата е като сокол без криле.

Книгите събират бисерите на човешкия род и ги предават на потомството. Ние ще се превърнем в шепа прах, но книгите, подобно на паметниците от желязо и камък, ще се запазят вечно.

Айбек – писател

Родът ни заедно е целия свят.

Scanned with CamScanner

Един народ сме

В Северна Гърция живеят повече от 500 000 българи

Днес в Егейска Македония и Западна Тракия живеят над половин милион българи. Те нямат основни граждански и политически права, залегнали в основните принципи и политика на държавите от Европейския съюз.

ВМРО настоява Република Гърция да признае българското национално малцинство в Егейска Македония и да осигури на местните българи следните права:

- право на сдружаване в български партии и организации
- право на ползване и изучаване на български език
- право на български медии
- право на свободно изразяване на българско национално съзнание

ВМРО

София, ул. "Пиротска" 5, тел. 02/9802582

vmro@vmro.bg, www.vmro.bg

Scanned with CamScanner

СНИМКОВ МАТЕРИАЛ

Здравка - съпруга

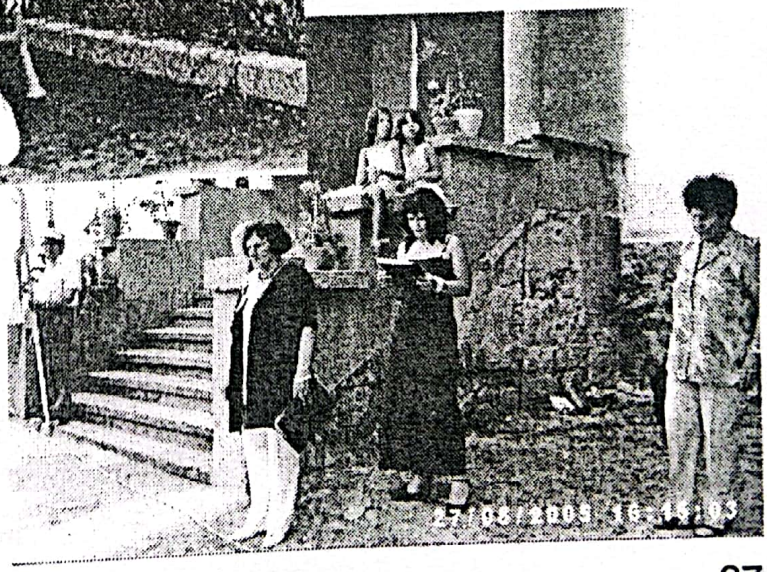

Здравка - учителка

Здравка - майка

Здравка - общественичка

Scanned with CamScanner

Калина и Георги Сертеви с децата си Димитър, Павлина и Здравка

Калина и Георги Сертеви

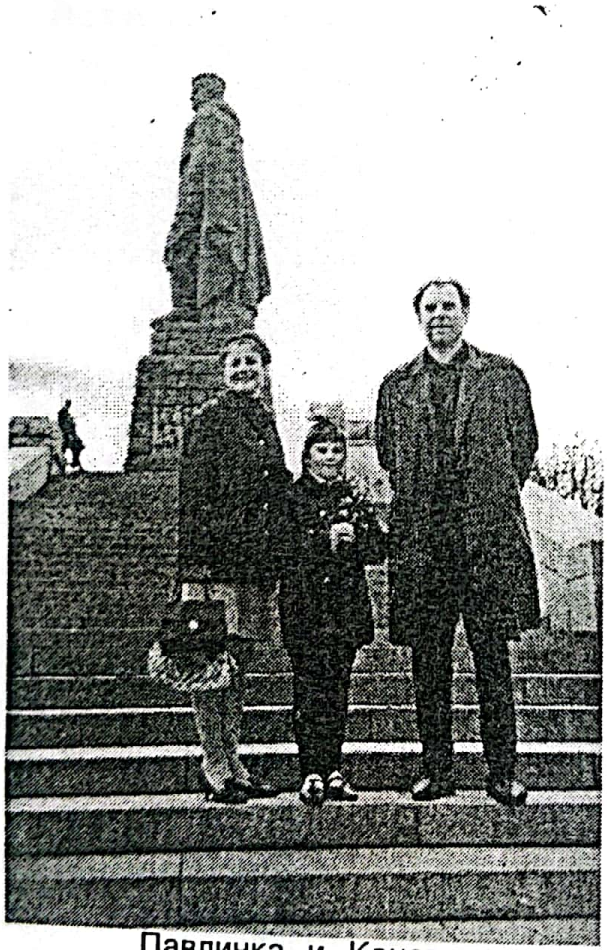

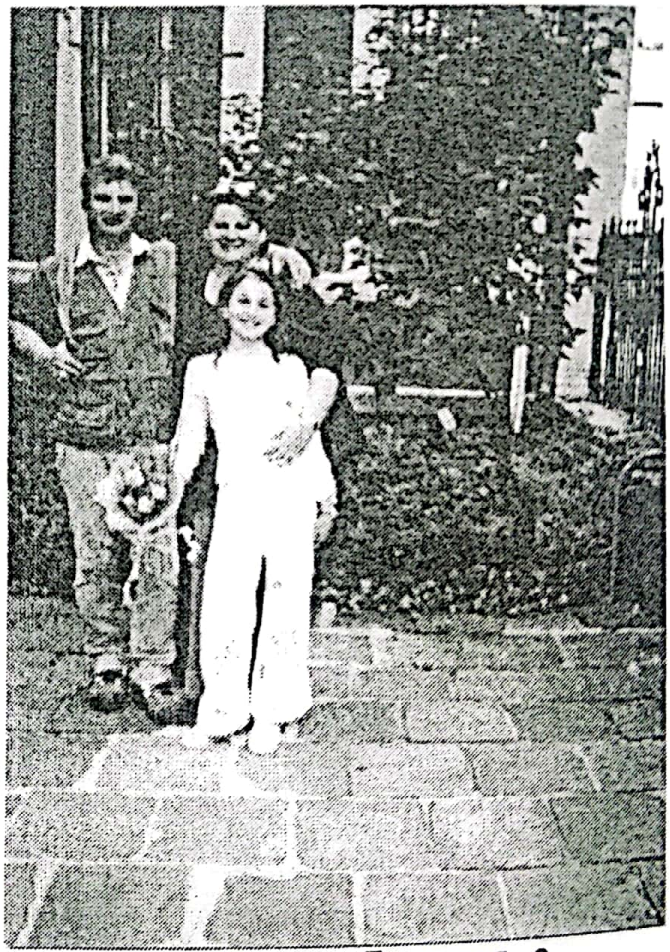
Калина Сертева

Георги Сертев

Павлинка и Коцето с дъщеря им Галя

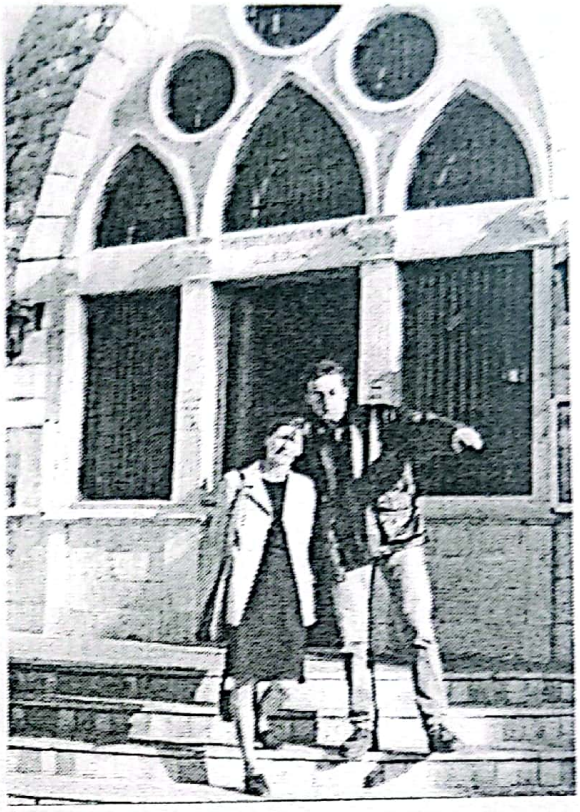

сем. Галя и Борислав с дъщеря им Надя

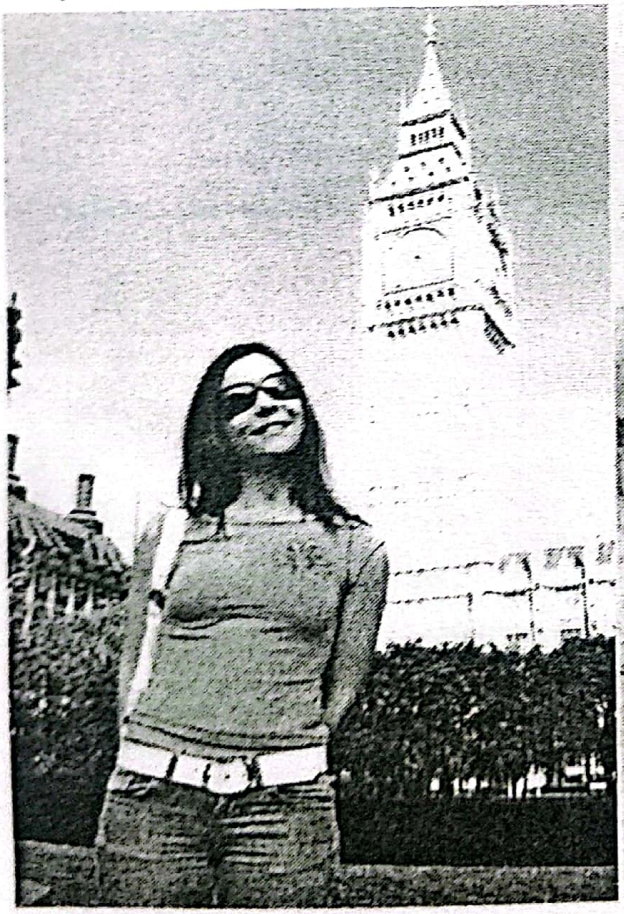
Scanned with CamScanner

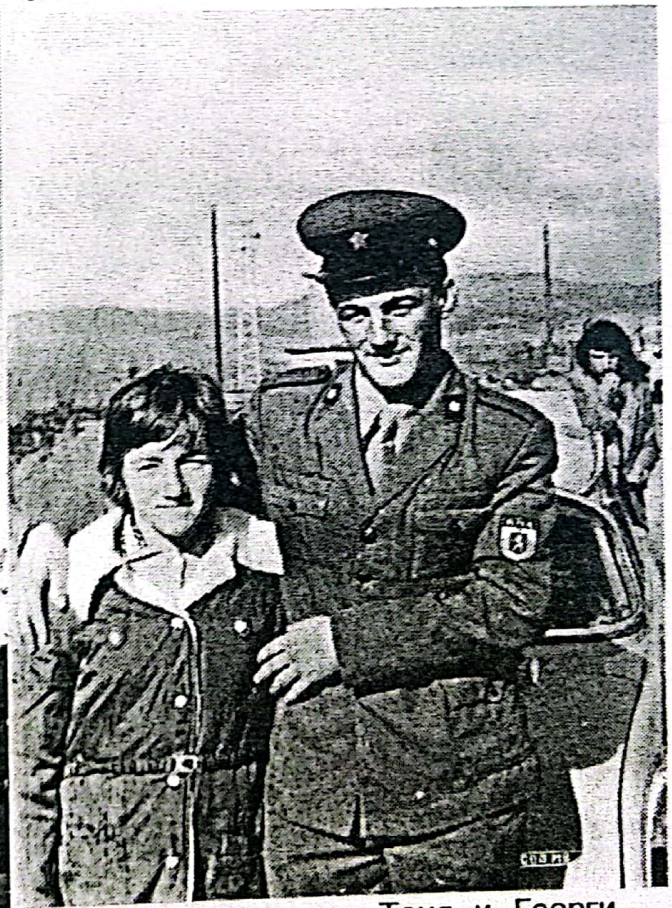
Димитър Иванов със съпругата си Марияна и синовете Здравко и Самуил

Синът ми Ивайло и дъщеря ми Надя в Ливан

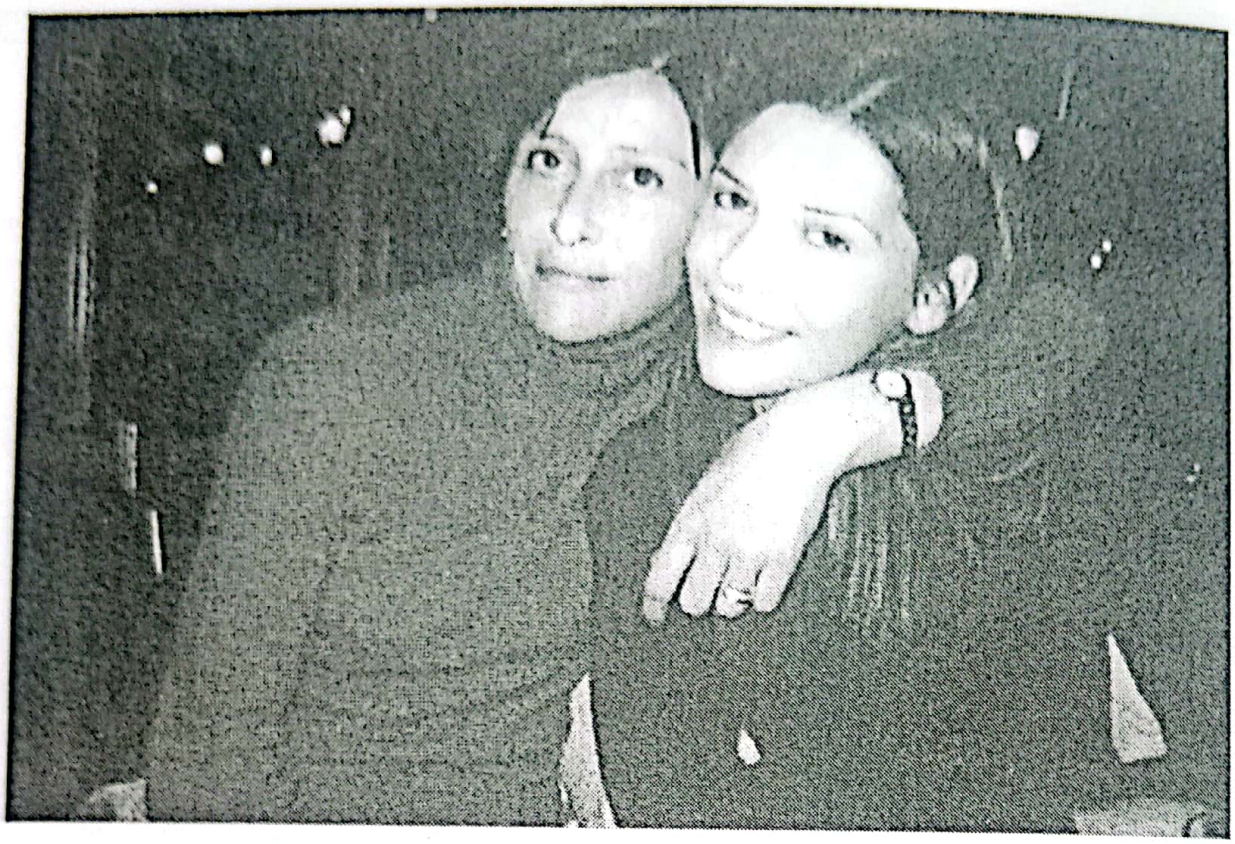

Внучката ми Ива пред Биг Бен в Лондон

Племенниците ми Таня и Георги Димитрови Сертеви

Scanned with CamScanner

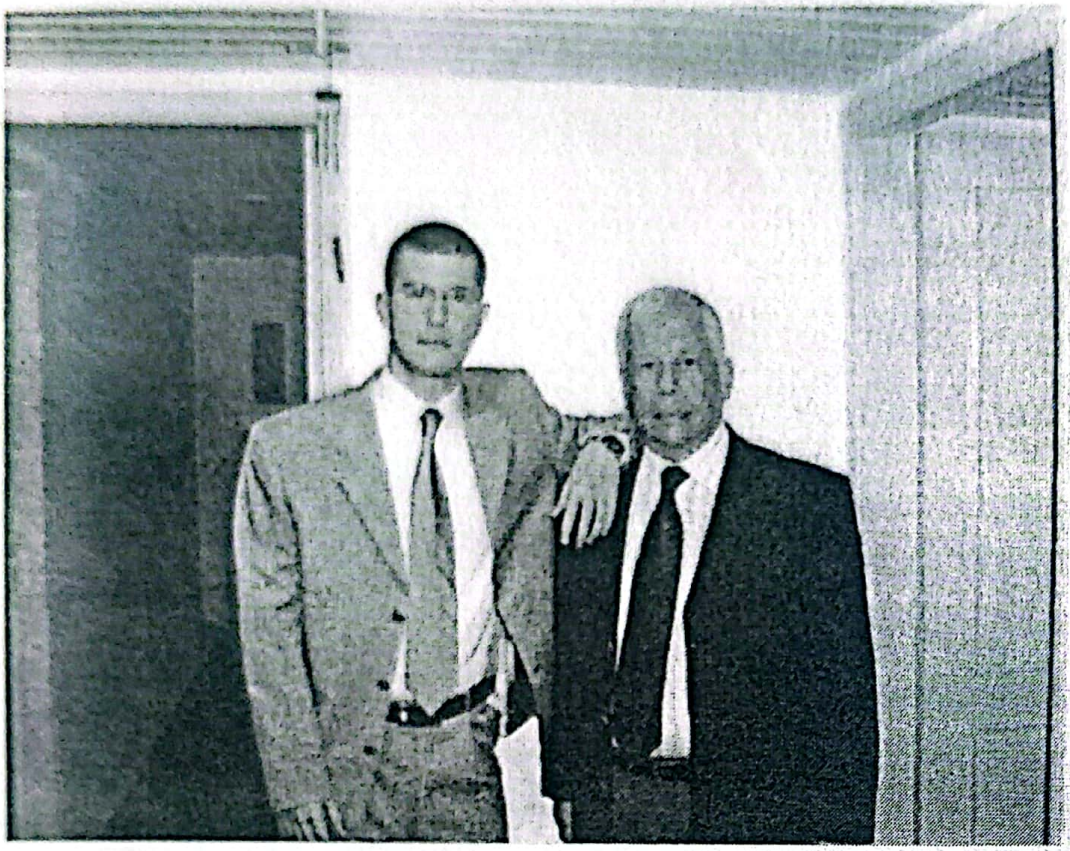

Дъщеря ми Надя с дъщеря си Ива

Дъщеря ми Надя със сина си Галиб

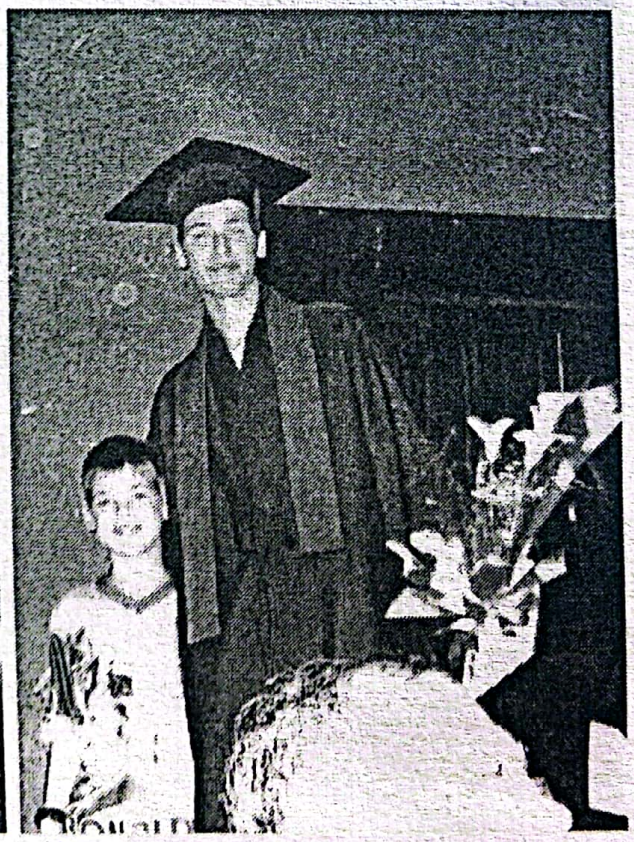
Scanned with CamScanner

Зет ми Файсал Набулси със сина си Галиб

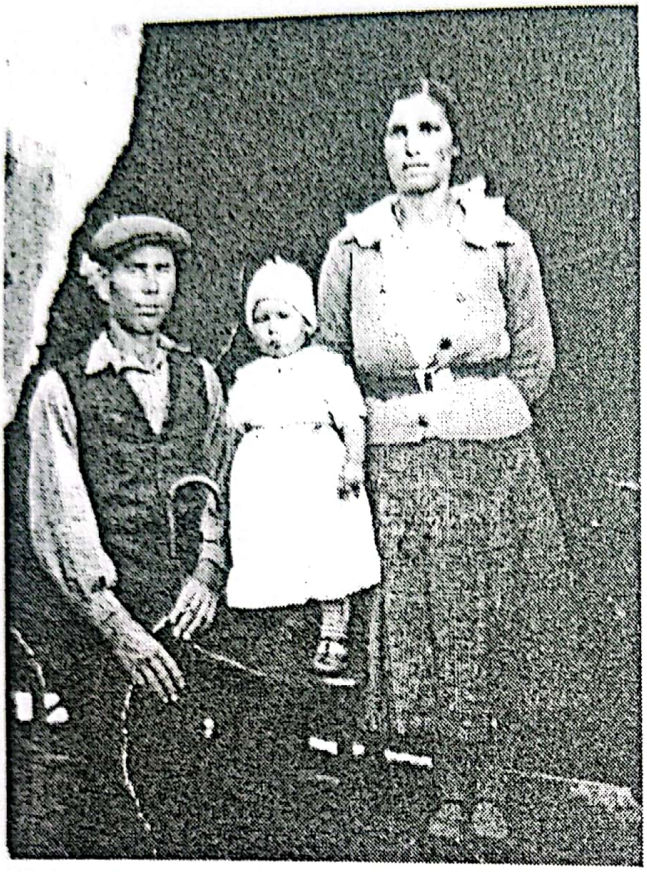

Паолина и Надя - дъщери на Галя и Борислав

Абитуриента Здравко Димитров

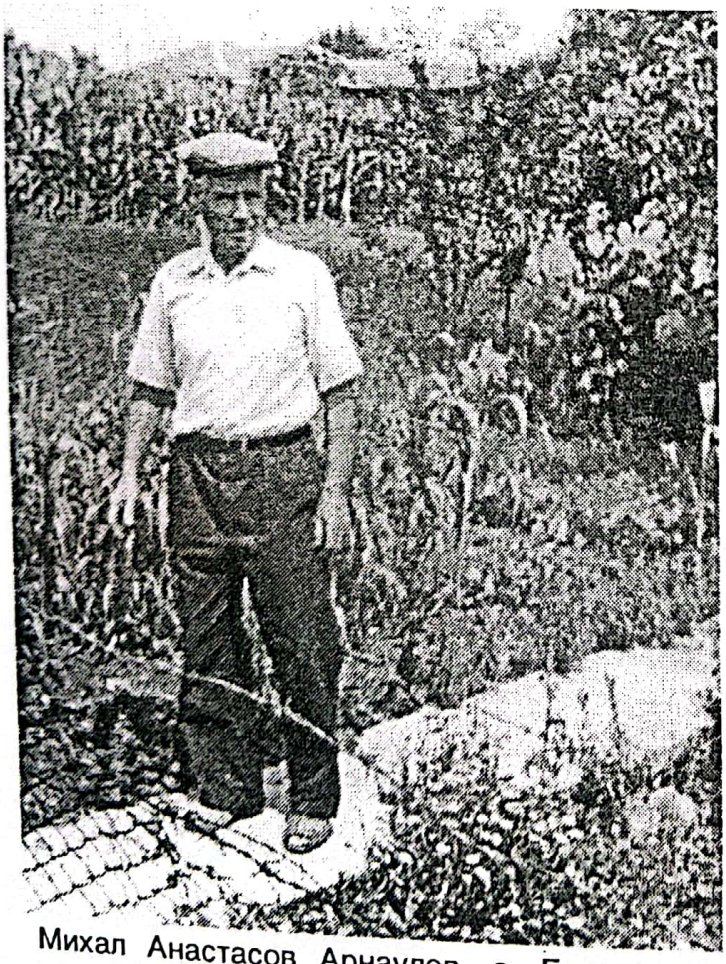
Scanned with CamScanner

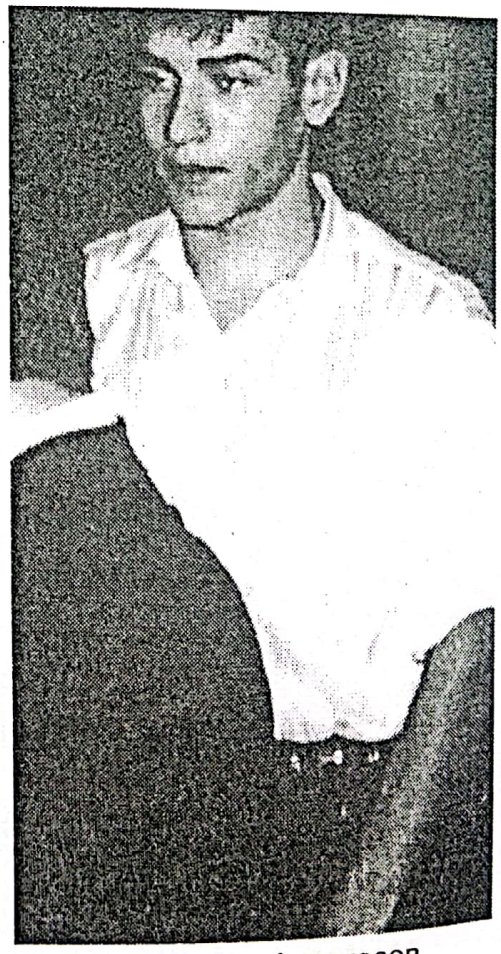
Михал и Рада Арнаудови с дъщеричката ми Станка

Марияна Янева, внучка на Михал и Рада Арнаудови

Михал Анастасов Арнаудов, с. Бориславци

Красимир Анастасов Арнаудов, внук на Михал

Scanned with CamScanner

Анастас и Стойка Мих. Арнаудови

Антония на 2 год. със сълзи на очи - дъщеря на Михаил

Сватбата на Михахил Арнаудов

85-годишен юбилей на Михаил Арнаудов, 21.05.1995 г., гр.Пловдив

Scanned with CamScanner

Станка Михайлова Арнаудова

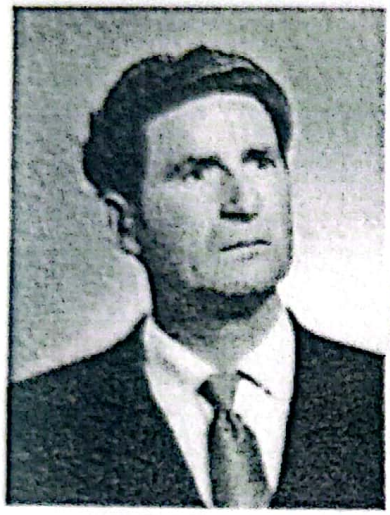

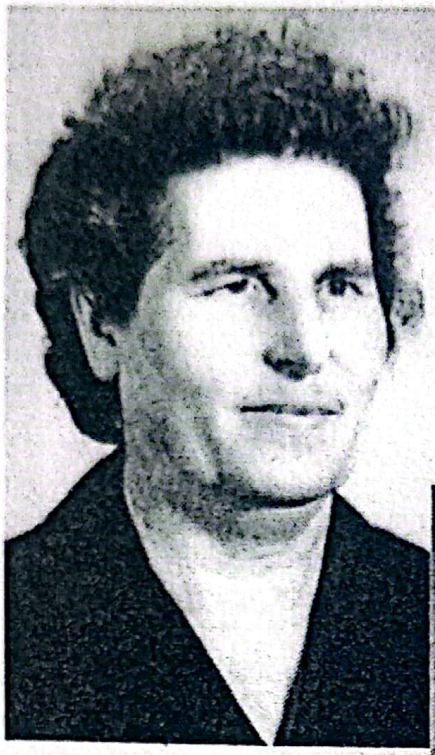
От ляво на дясно: Анастас Георгиев, Станка и Анастас Мих. Арнаудови

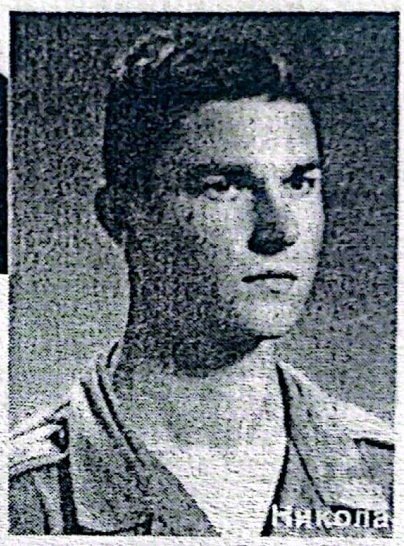
От ляво на дясно: Калина и Георги Сертеви, Михал и Рада Арнаудови

Scanned with CamScanner

Петър и Анна Николови с децата си Ирина и Никола

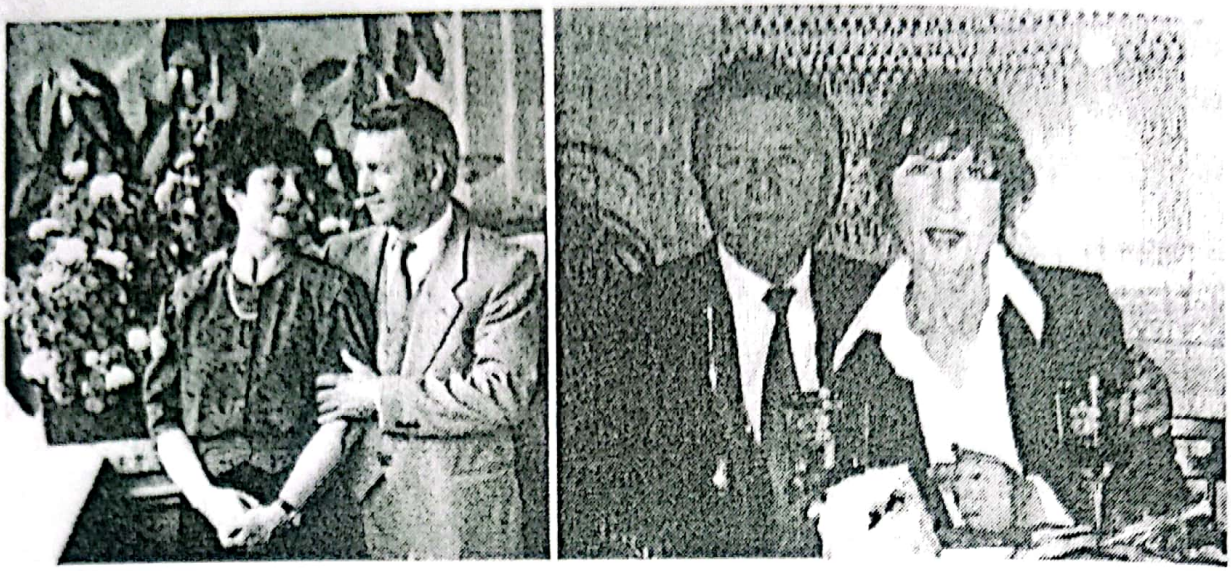

Петър и Анна Николови

Анна Анастасова Николова

Scanned with CamScanner

Ирина и Тончо Загорови

Тончо и Дария Георгиеви - внуци на Ирина и Тончо Загорови

Scanned with CamScanner

Георги и Антония Загорови

Петър и Бойка Загорови

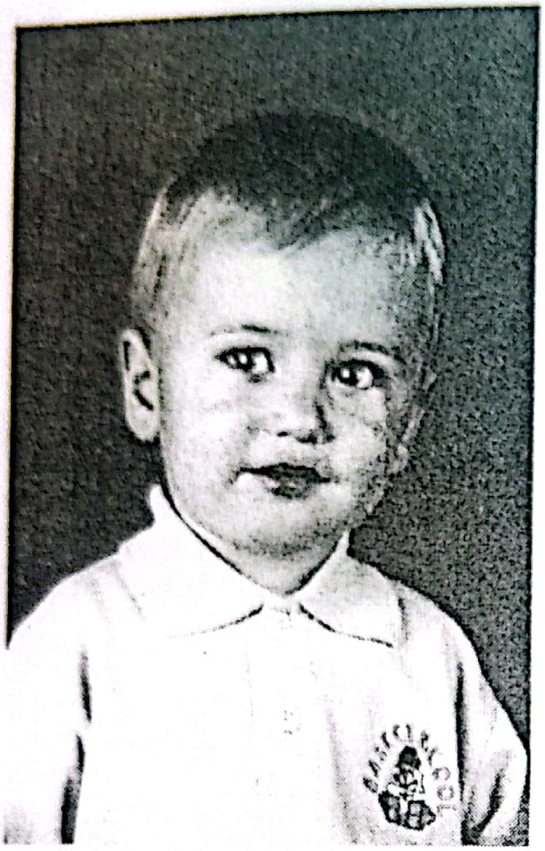

Дария Георгиева Загорова

Ирина Петрова Загорова

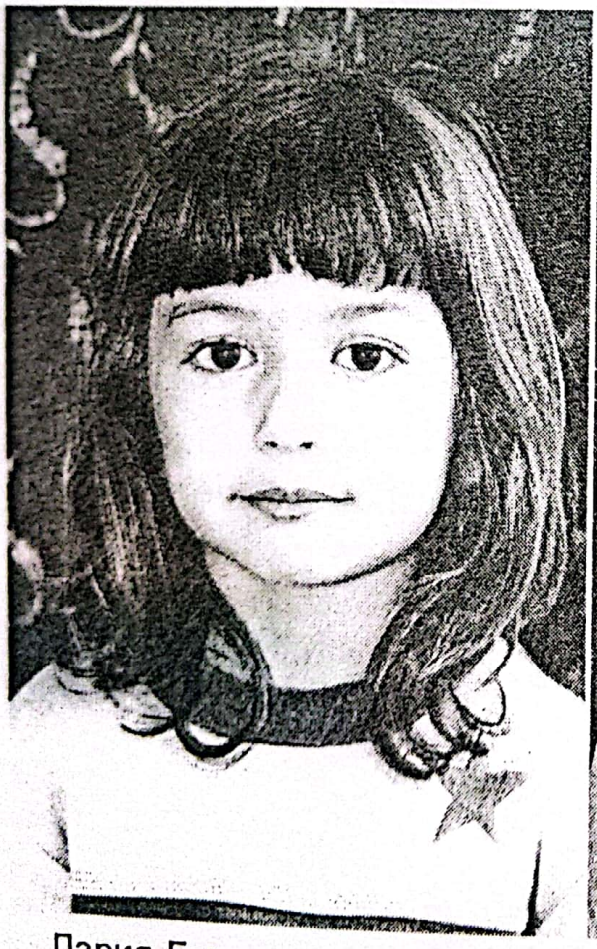
Scanned with CamScanner

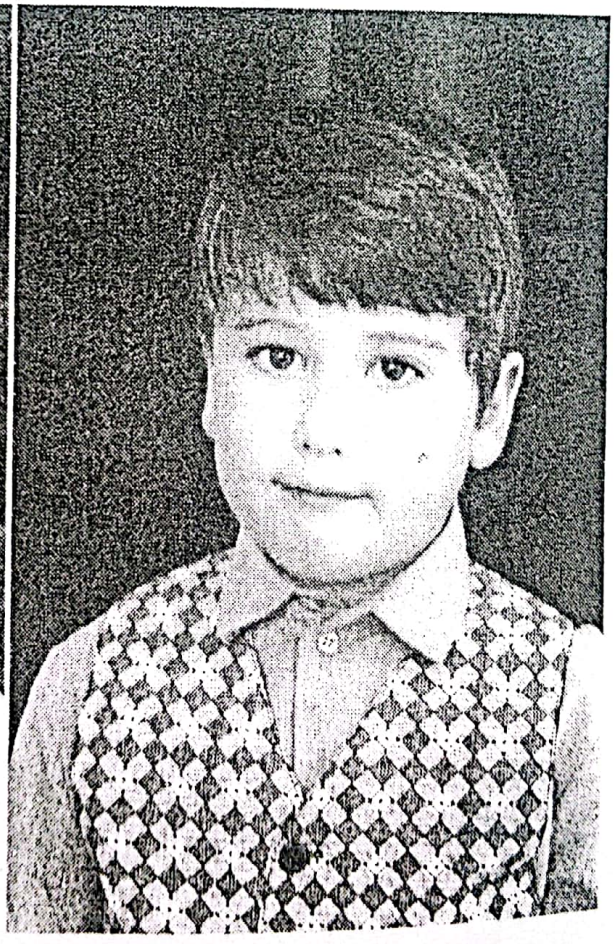
Тончо Георгиев Загоров

Ирина Петрова Загорова

Дария Георгиева Загорова

Тончо Георгиев Загоров

Scanned with CamScanner

Ана Николова

Теодора Николова

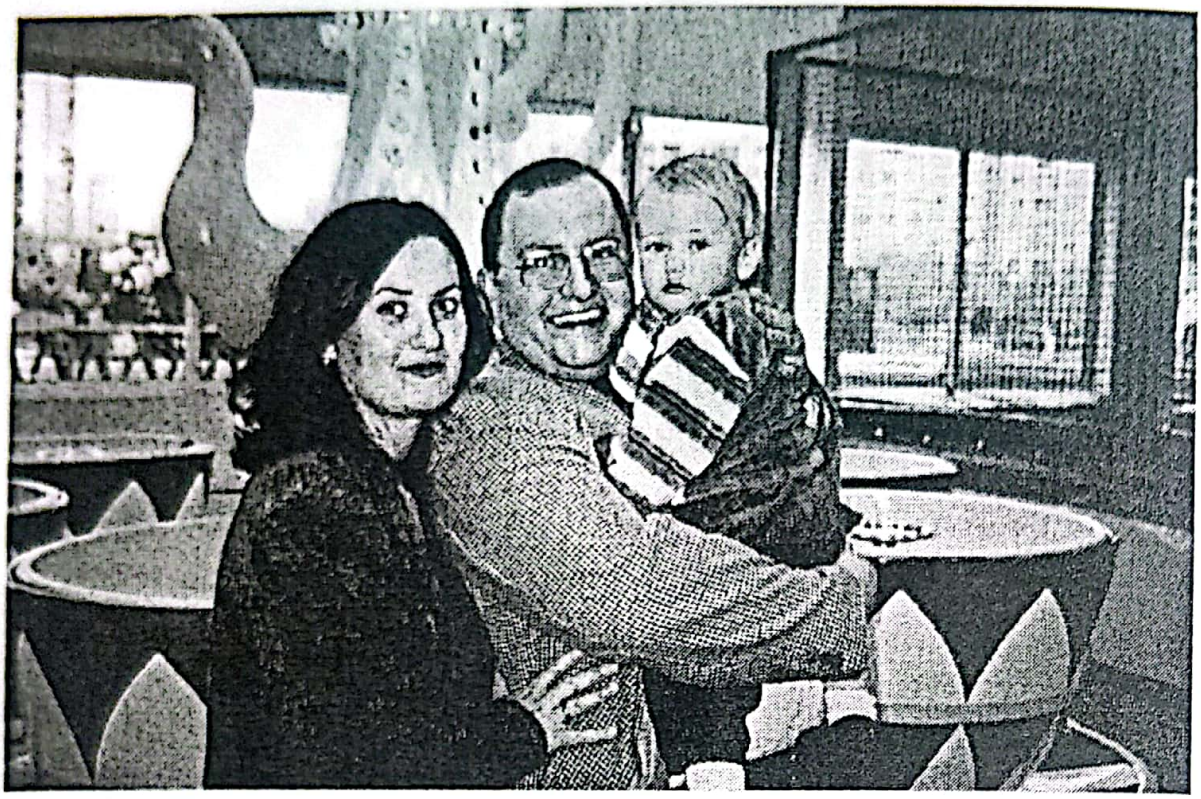

сем. Загорови

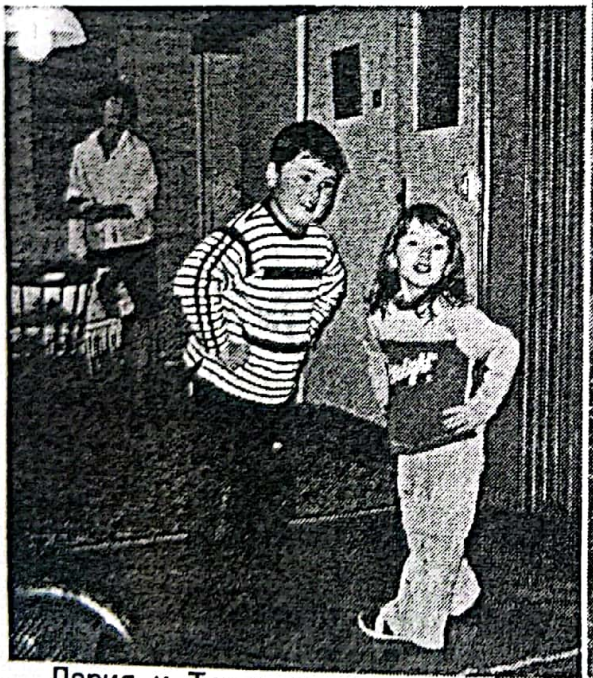

Никола и Елена Николови

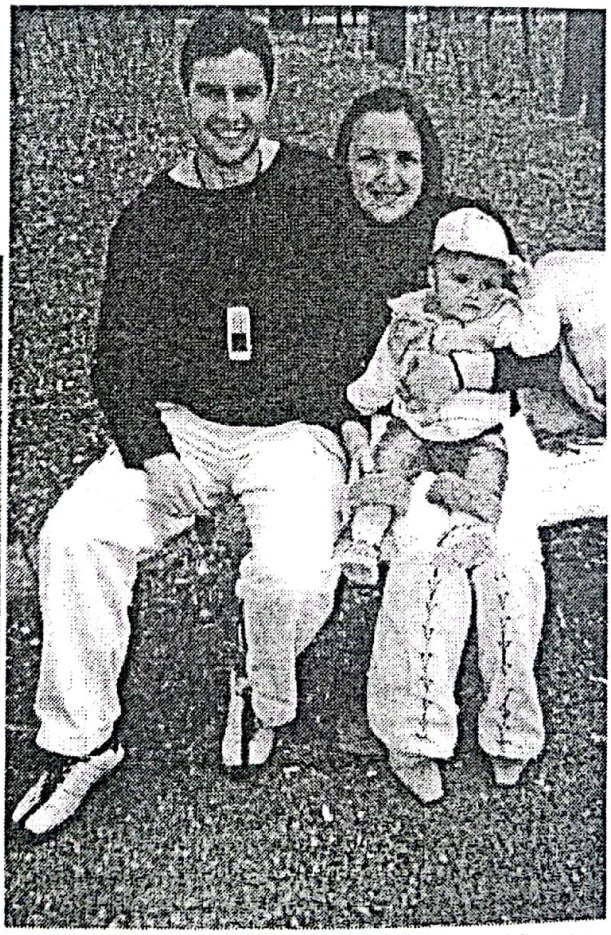
Scanned with CamScanner

Георги, Антоанета и сина им Тончо Загорови

Дария и Тончо играят ръченица до баба си Ирина

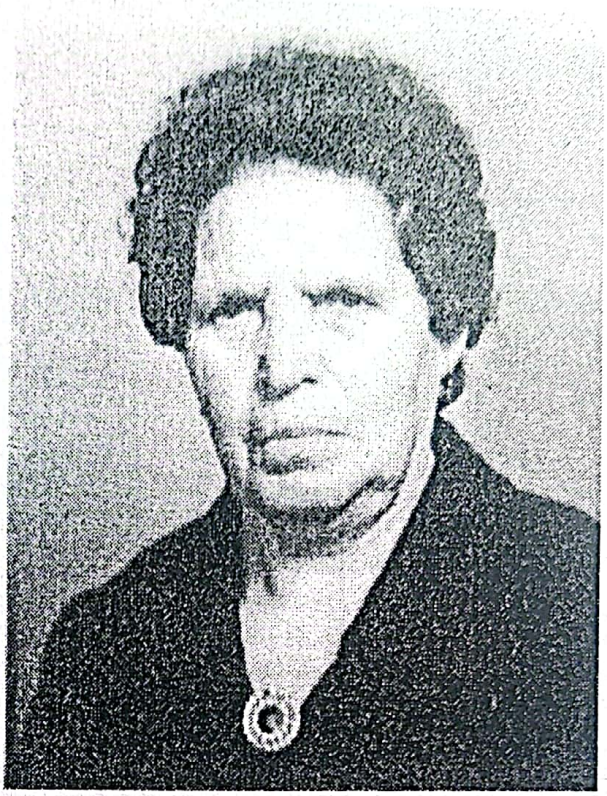

Петър и Бойка с дъщеря си Ирина Загорови

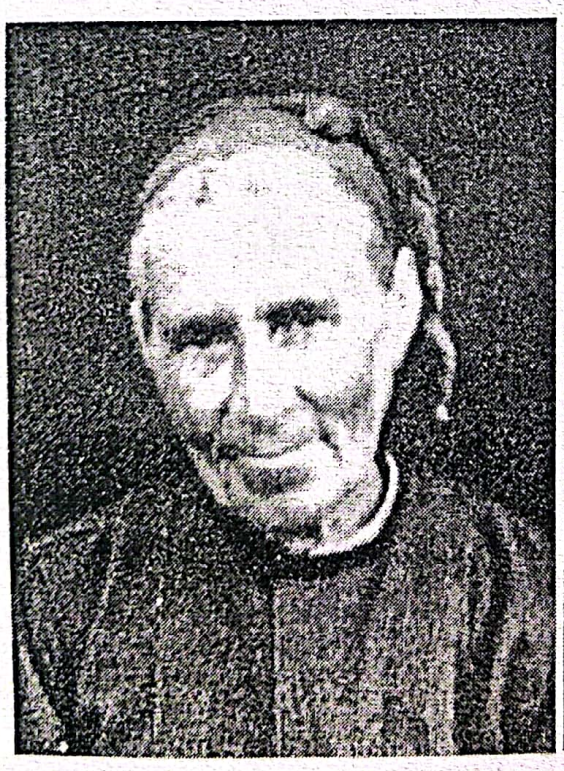
Scanned with CamScanner

Георги Анастасов Арнаудов

Тодора Стоева Арнаудова

Ирина Драгова Арнаудова (баба)

Ирина Георгиева Арнаудова (внучка)

Scanned with CamScanner

Миряна Георгиева - абитуриентка,
м. май 2006 г., гр. Хасково

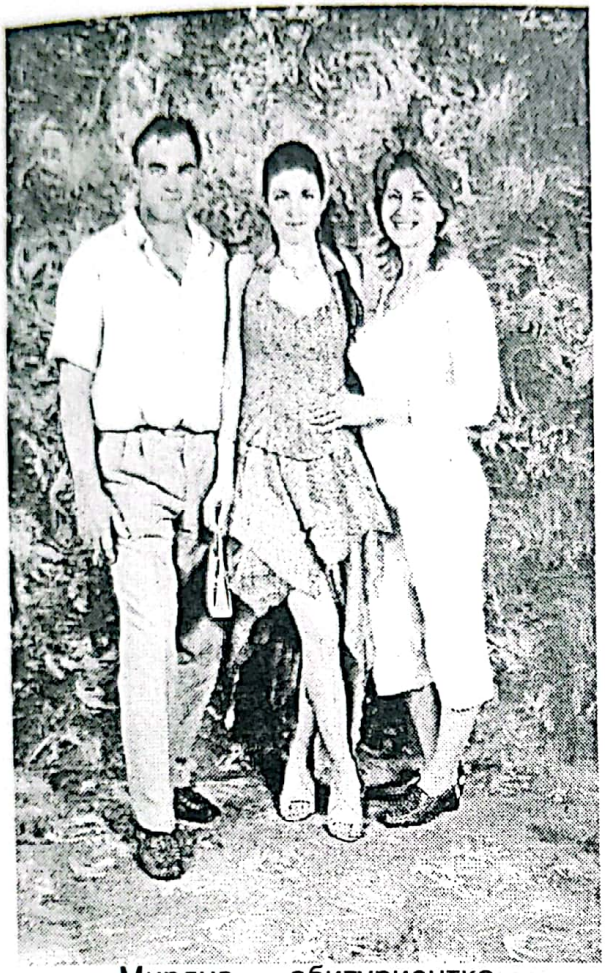

Анастас и Мария Арнаудови

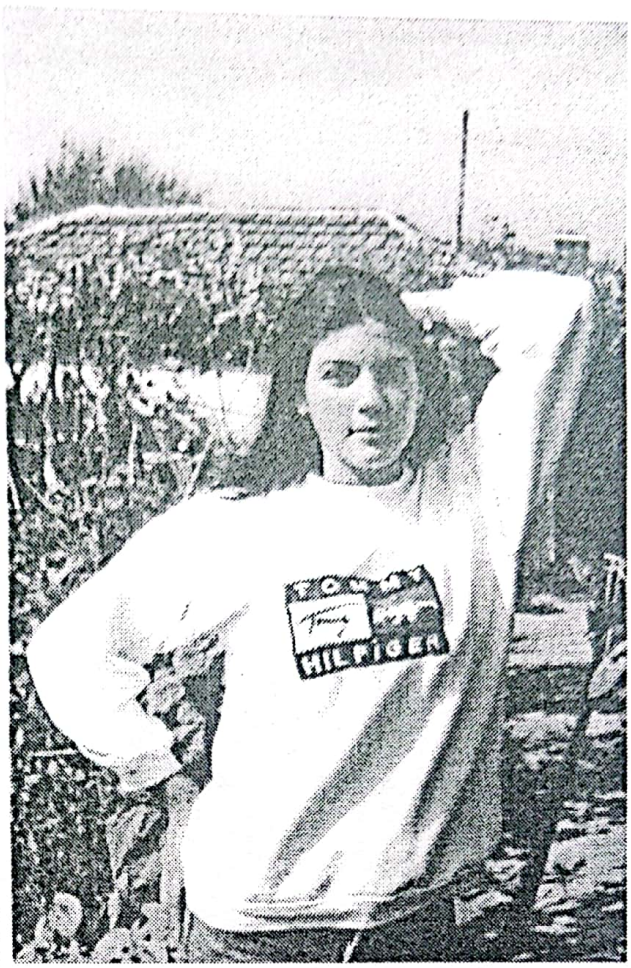

Празнуване 40-годишнината на Георги Арнаудов,
под стария орех в с. Бориславци

Scanned with CamScanner

Миряна - абитуриентка,
с родителите си

Миряна Георгиева, в с. Бориславци

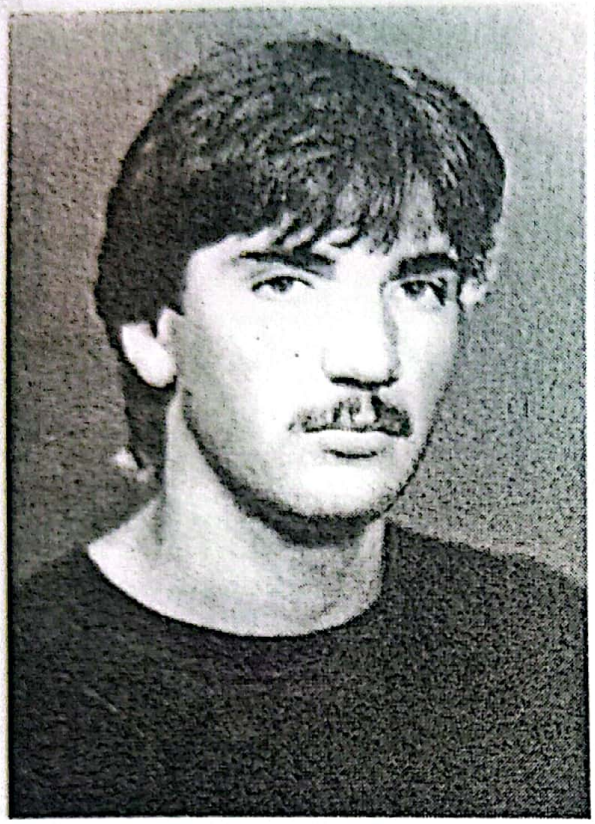

Кичка и Георги Арнаудови
с малката Мирянка

Кичка и Георги Арнаудови
на излет

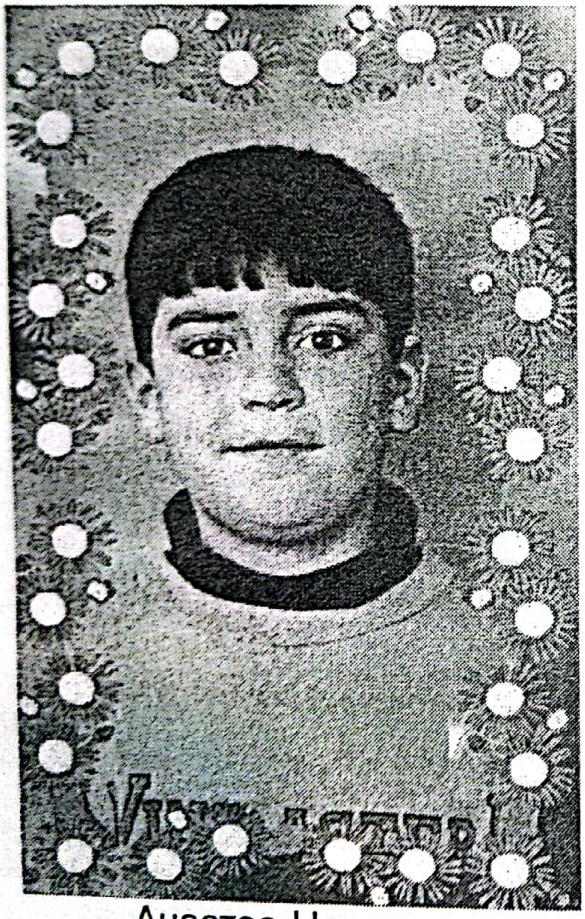
Scanned with CamScanner

Недялко Анастасов Арнаудов

Марияна Лекова Арнаудова

Анастас Недялков Арнаудов

Рисунка от Анастас Недялков, от IV клас, гр. Димитроврад

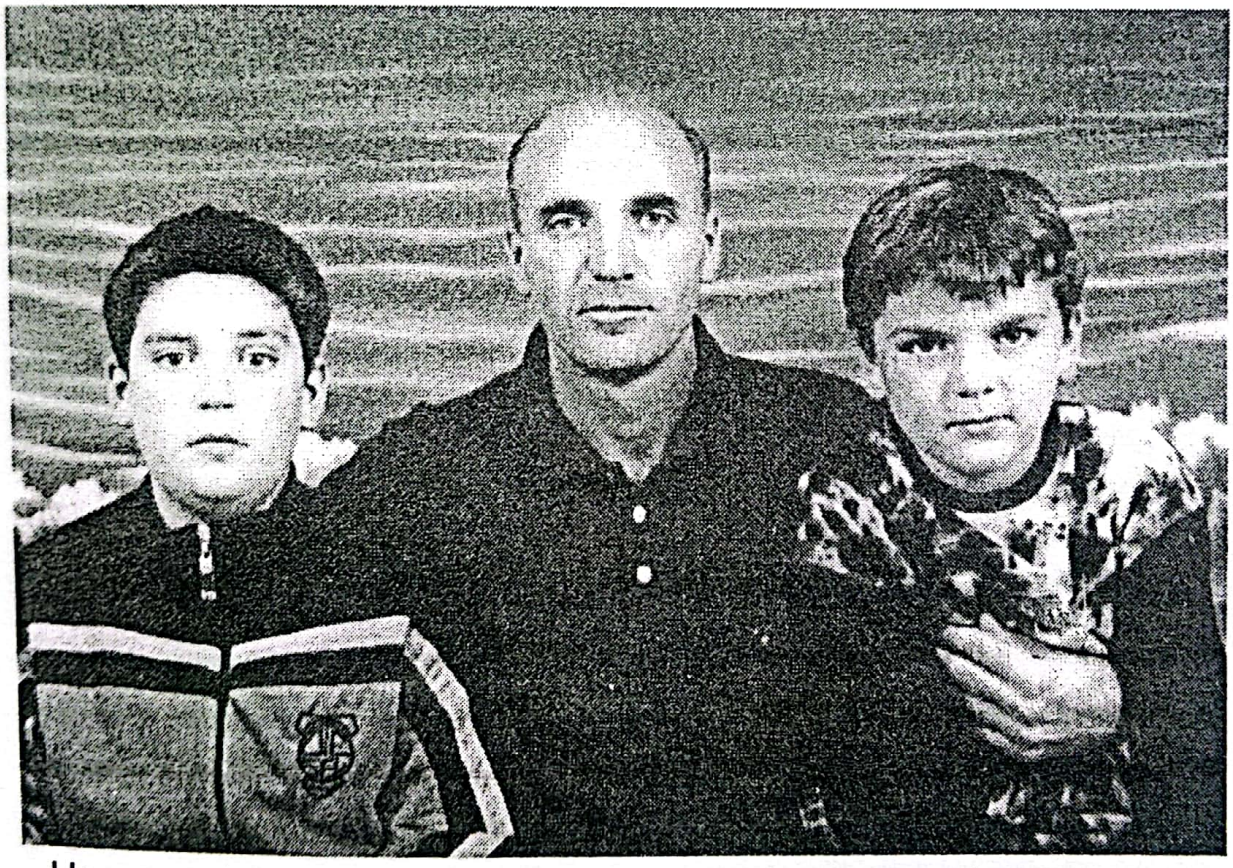
Scanned with CamScanner

Марияна и Недялко Арнаудови
младоженци

Анастас Недялков
Арнаудов

Недялко Анастасов със синовете си Анастас и Александър,
2007 г., гр. Димитровград

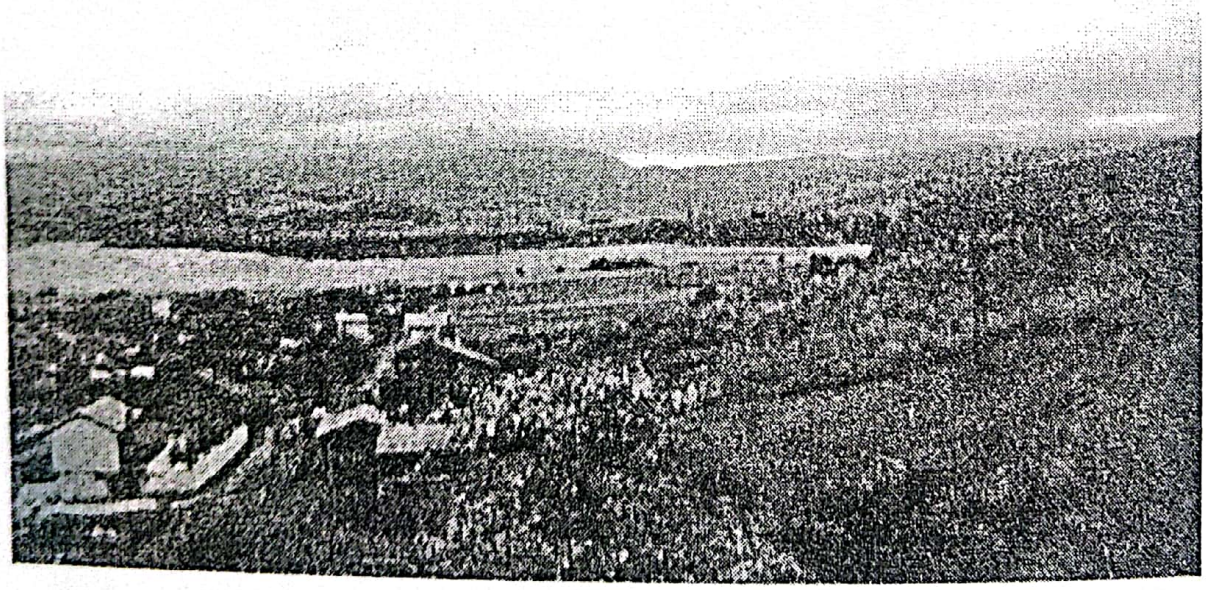
Scanned with CamScanner

Баба Ирина с внуците си: Анастас, Иринка и Стойчо, 1946 г., с. Бориславци

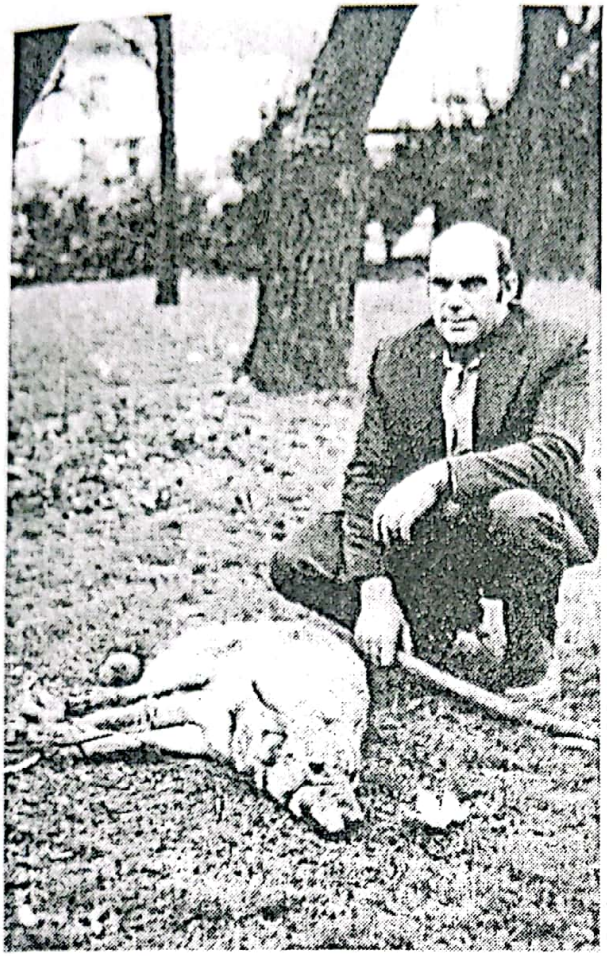

Ирина Георгиева Арнаудова

р. Арда, яз. "Ивайловград", с. Бориславци

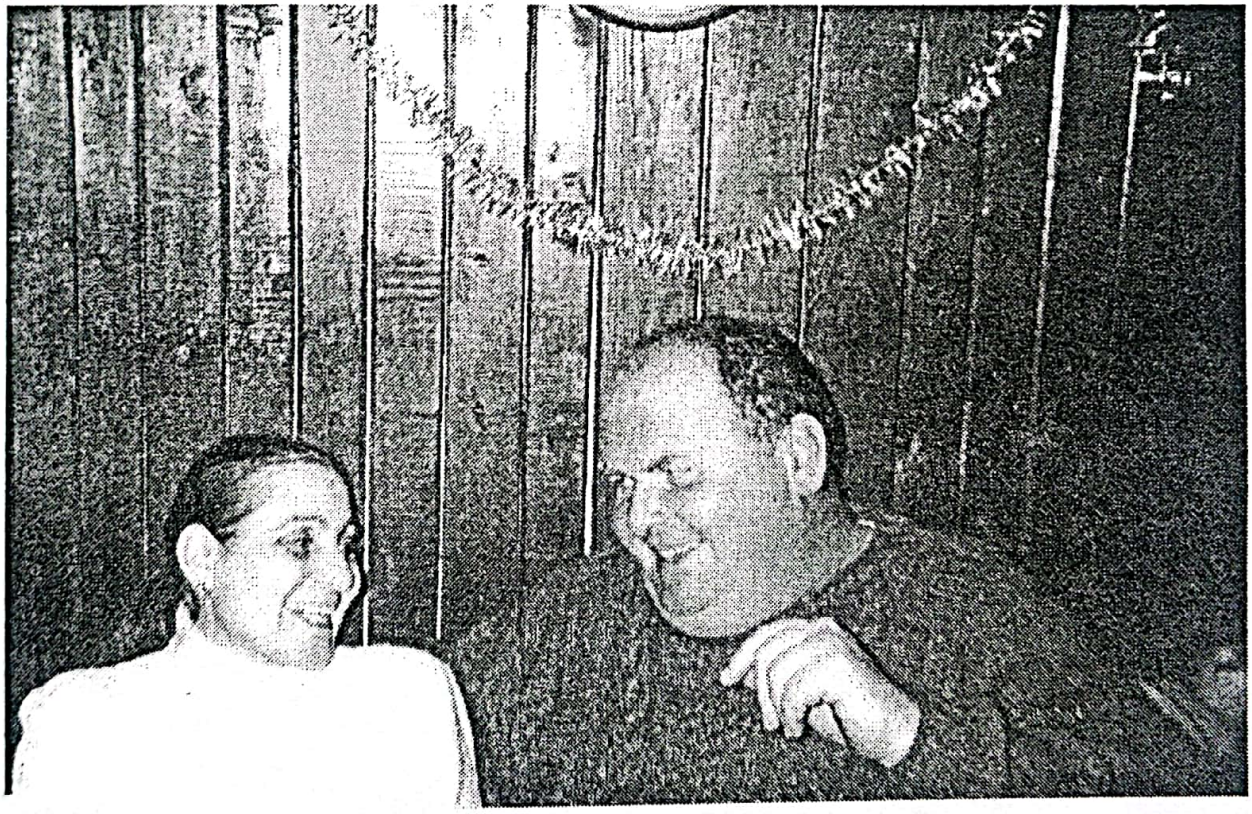
Scanned with CamScanner

Стойчо Г. Арнаудов улови със собствените си ръце вълчица, 1976 г.

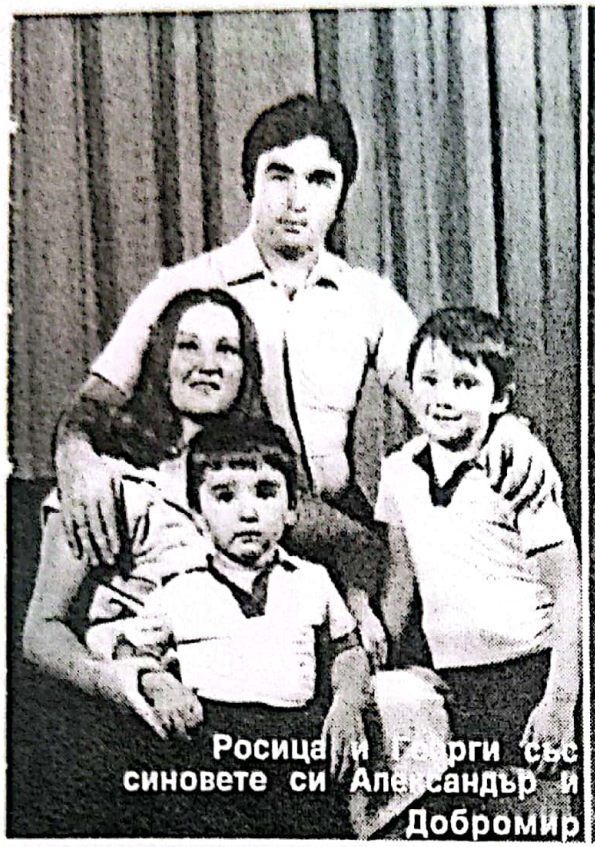

Стойчо и Ирина Георгиеви Арнаудови

Ирина Георгиева с братовчед си Николай Хараламбов - Арнаудови, 2006 г., с. Бориславци

Scanned with CamScanner

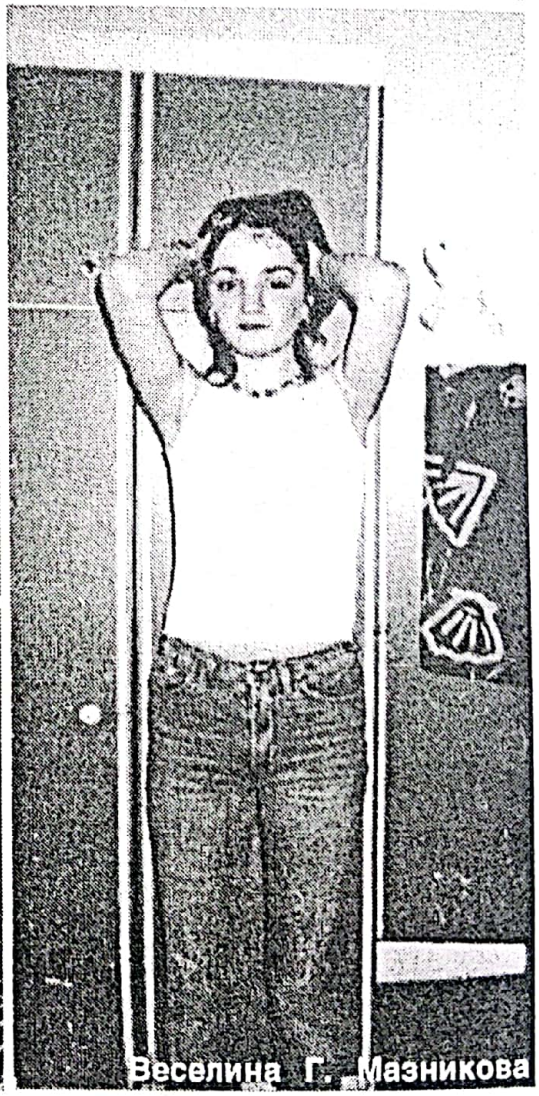
Росица и Георги със синовете си Александър и Добромир

Росица Николова

Александър Георгиев Мазников

Веселина Г. Мазникова

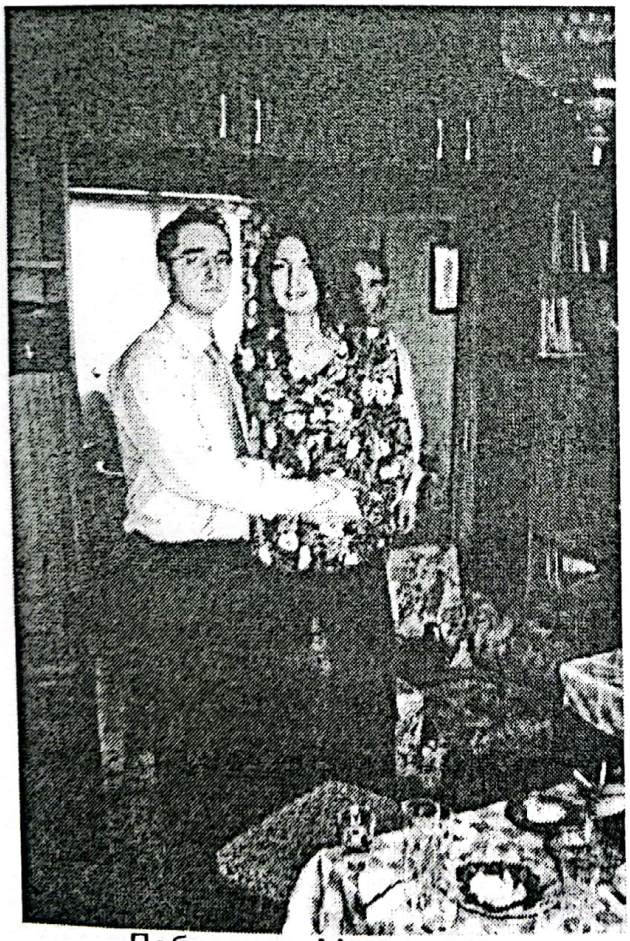

Александър Георгиев със сина си Даниел Савови

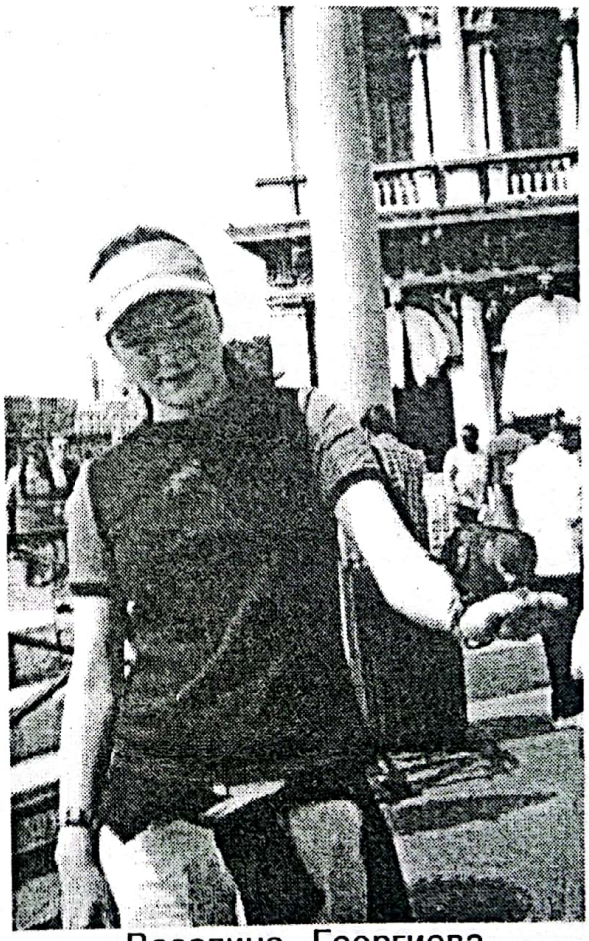
Scanned with CamScanner

Ваня и Александър Савови, Росица и Георги Мазникови

Добромир Мазников и приятелката му Ваня

Веселина Георгиева Мазникова

Scanned with CamScanner

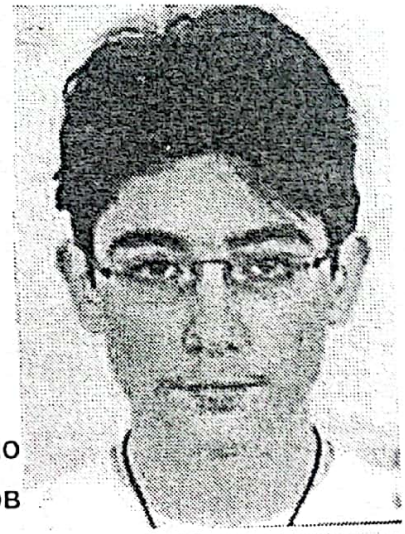

Доротея и Петър Запрянови

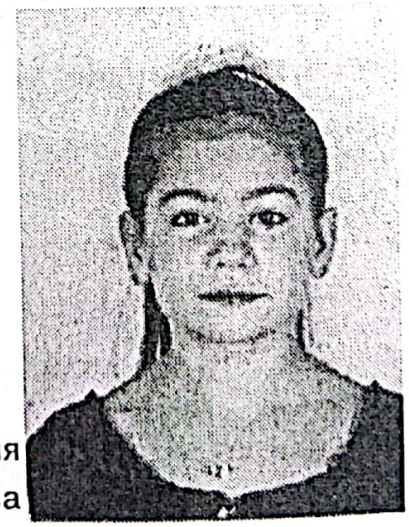

Доротея и Петър Запрянови

Делчо Петров

Дария Петрова

Scanned with CamScanner

Доротея със сина си Делчо

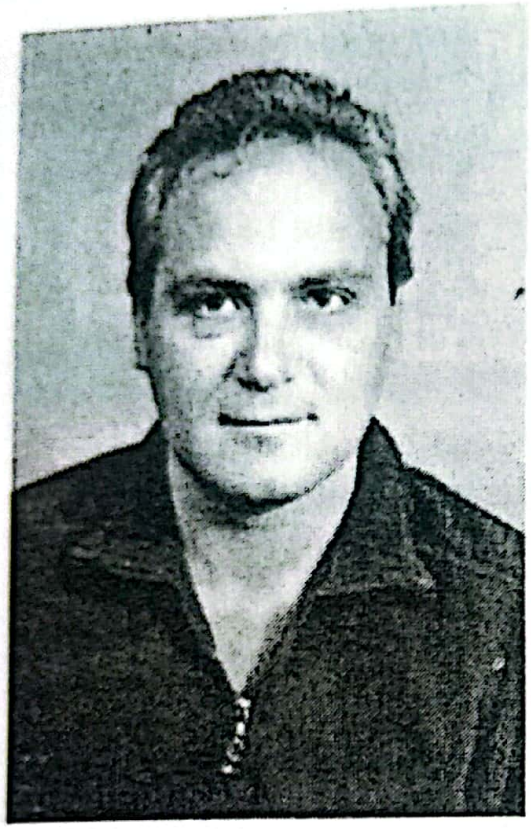

Доротея и Петър с Делчо Запрянови

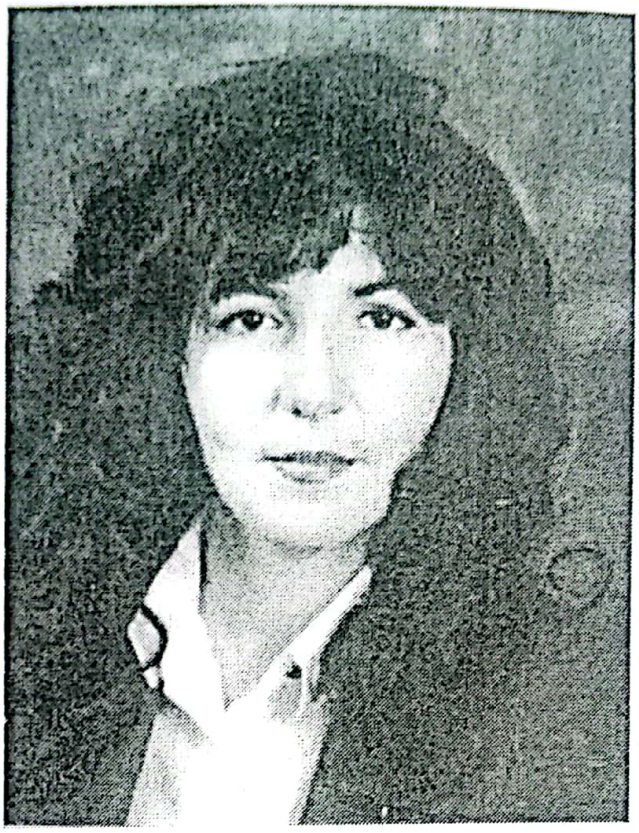

Петър и Доротея с децата си Делчо и Дария Запрянови в Америка

Scanned with CamScanner

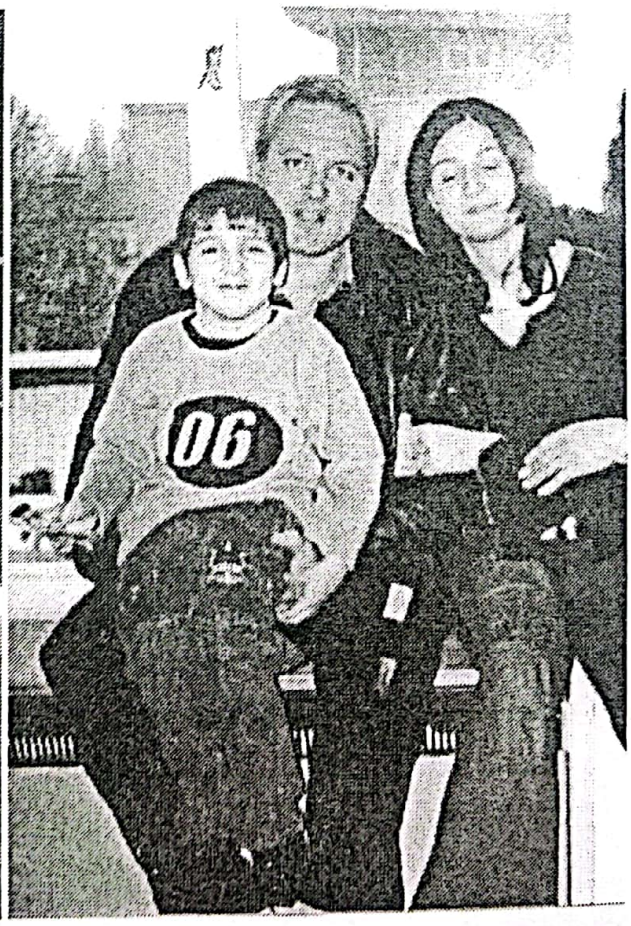
Боян Георгиев Бонев

Мария Бонева

Ана Боянова Бонева

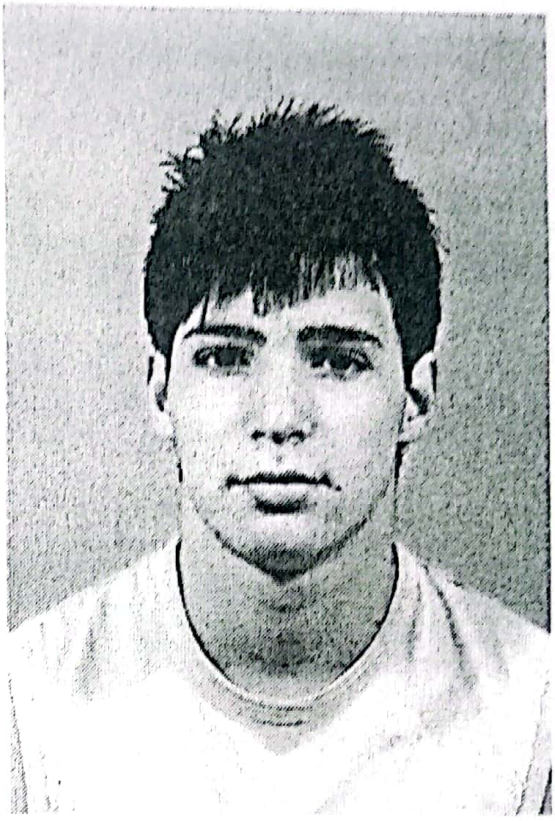

Боян Г. Бонев с двете си деца Ана и Георги

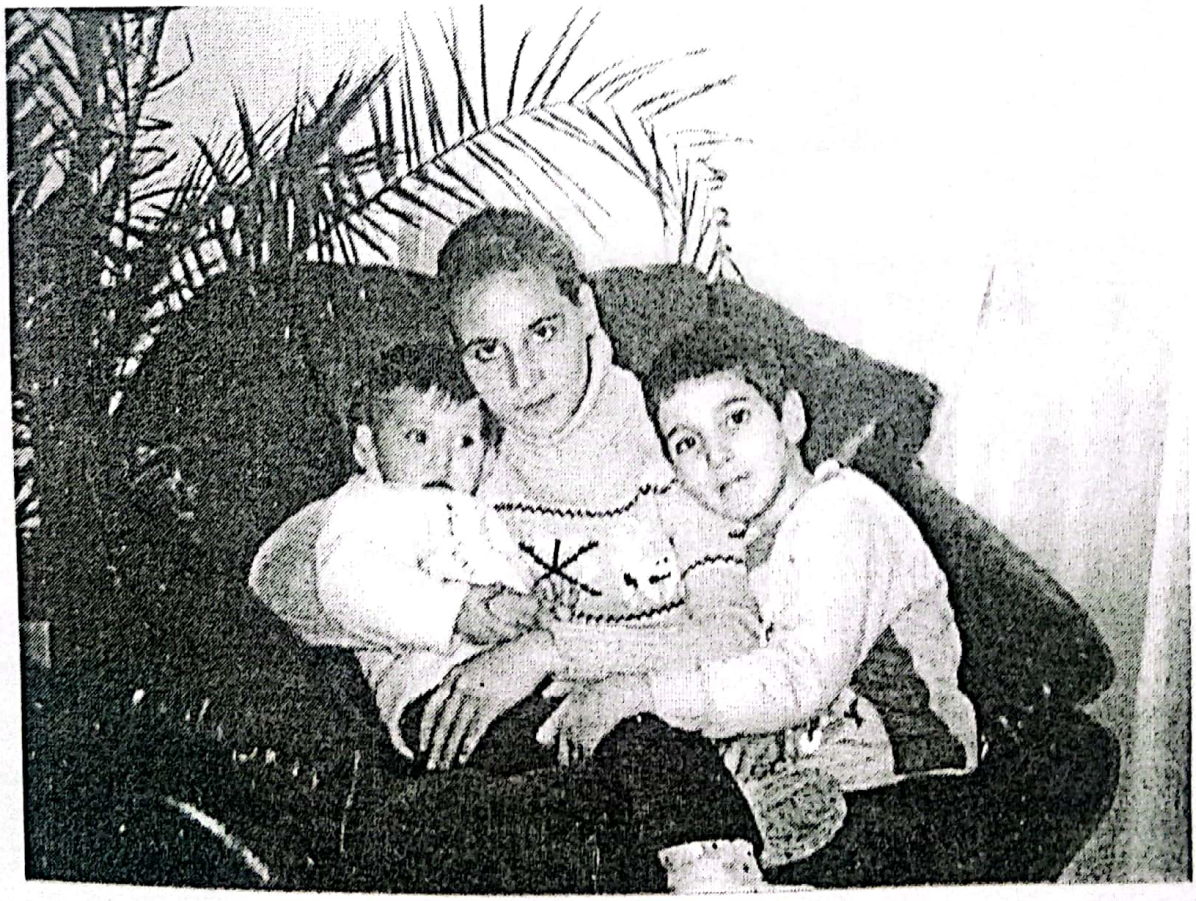
Scanned with CamScanner

Милена Георгиева Завалова
с дъщеря си Габриела

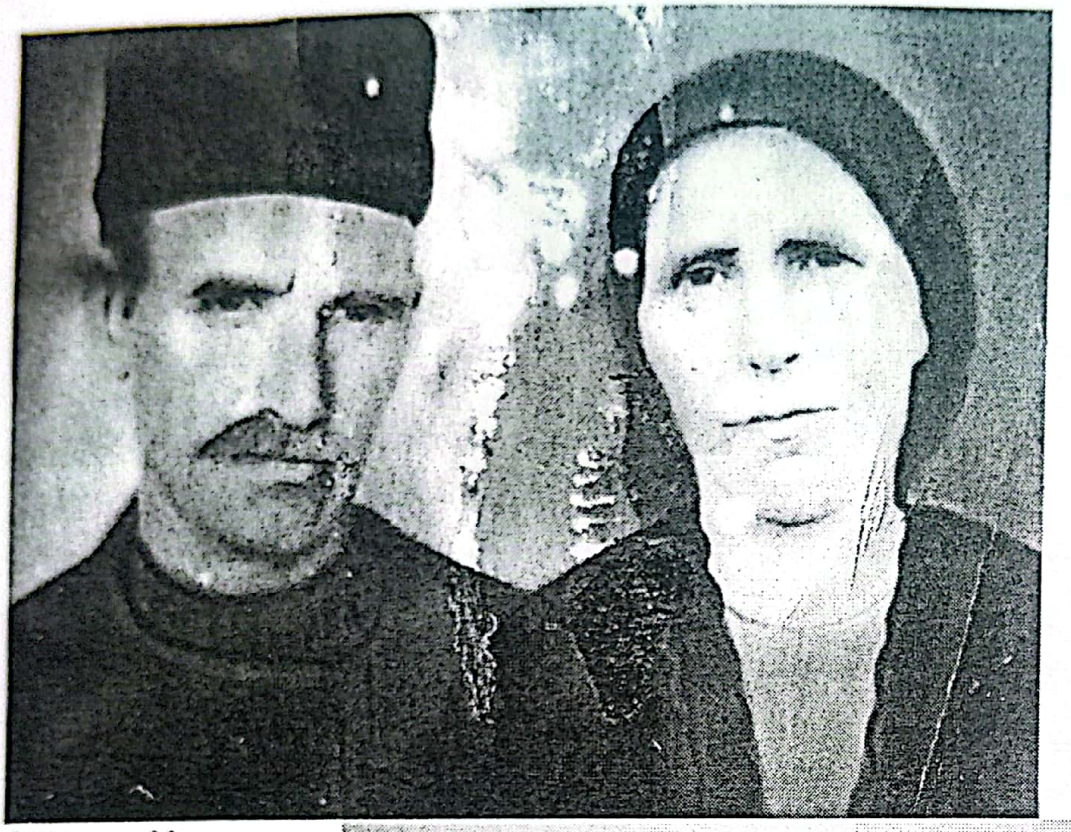

Ивайло - син на Милена

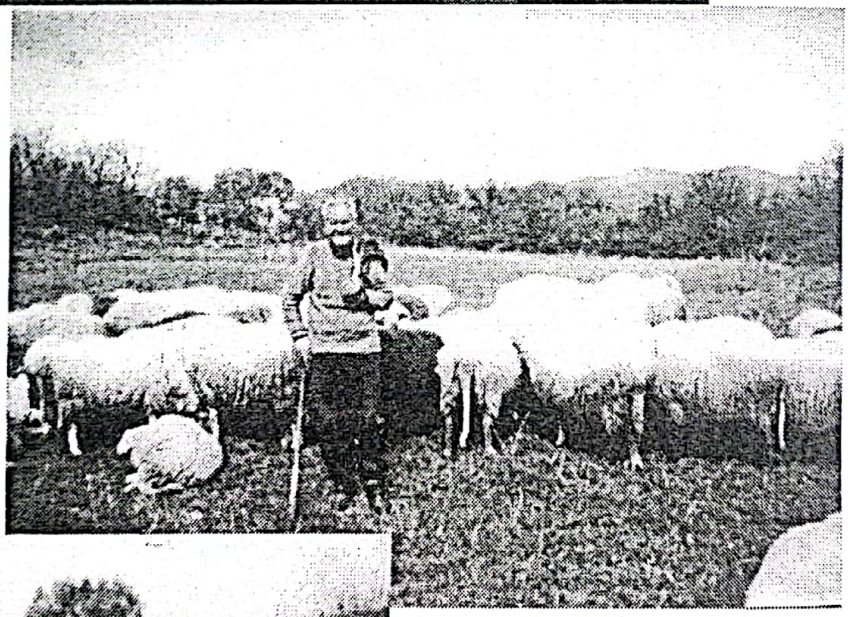

Ана и Георги Боянови Боневи

Scanned with CamScanner

Никола Христов
и Султана
Арнаудови

Хараламби
Николов
Арнаудов,
с. Бориславци

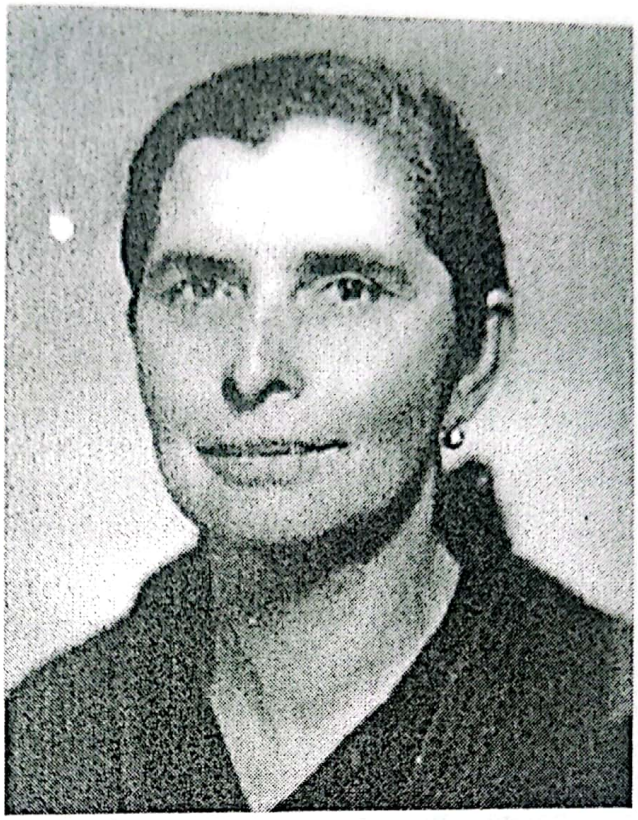

Никола Христов
Арнаудов със
синовете си Христо и
Димитър,
с. Бориславци

Scanned with CamScanner

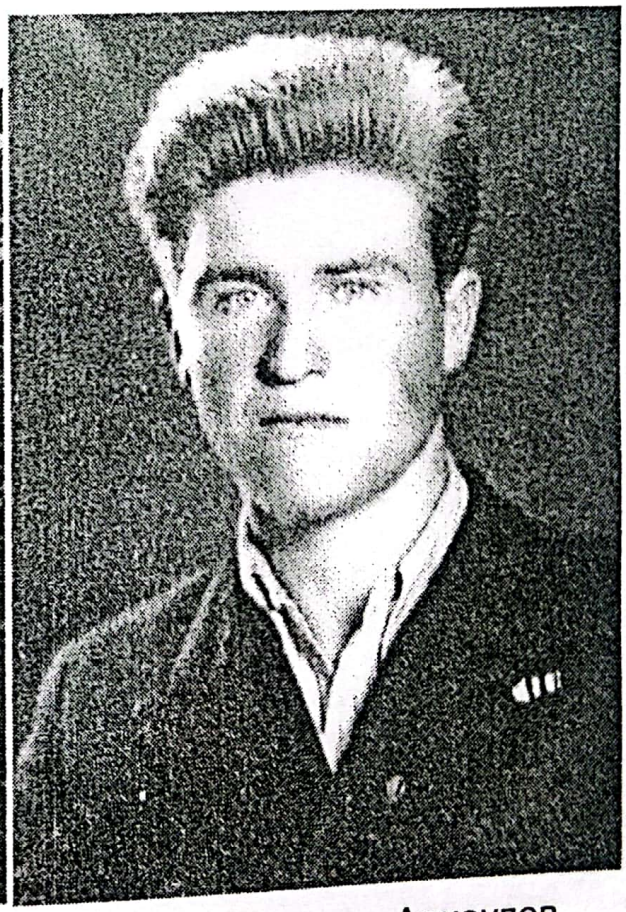
Параскева Николова
Арнаудова

Васила - съпруга на
Христо Николов Арнаудов

Сава и Мария - съпруги
на Хараламби и Димитър Арнаудови

Димитър Николов Арнаудов

Scanned with CamScanner

сем. София Драгова и Христо Беломорски, с дъщеря им Мария и внуци Краснодар и Валентин, гр. Свиленград, 1958 г.

От ляво на дясно:
Иван Беломорски,
Софка - дъщеря на Йордана,
Илия - син на Султана от Ст. Загора,
Руска - съпруга на Илия (син на Йордана),
Матушка - дъщеря на Султана от Ст. Загора,
Даниел -син на Илия и Руска, внук на Йордана,
Елена - съпруга на Христо Беломорски,
Илия - син на Йордана,
Верка - съпруга на Ив. Беломорски,
Наки - съпруг на Софка, дъщеря на Йордана

Мария Атанасова Караиванова, дъщеря на Елена Драгова

Scanned with CamScanner

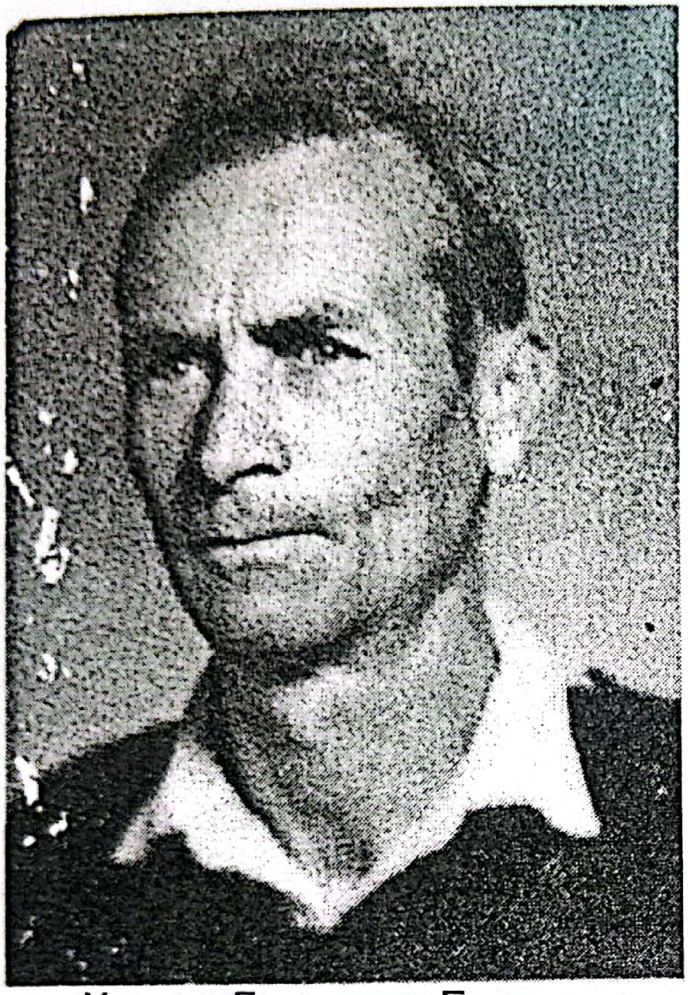

От ляво на дясно: Снежа, Краси, Иван и Верка Беломорски, 1987 г., гр. Хасково

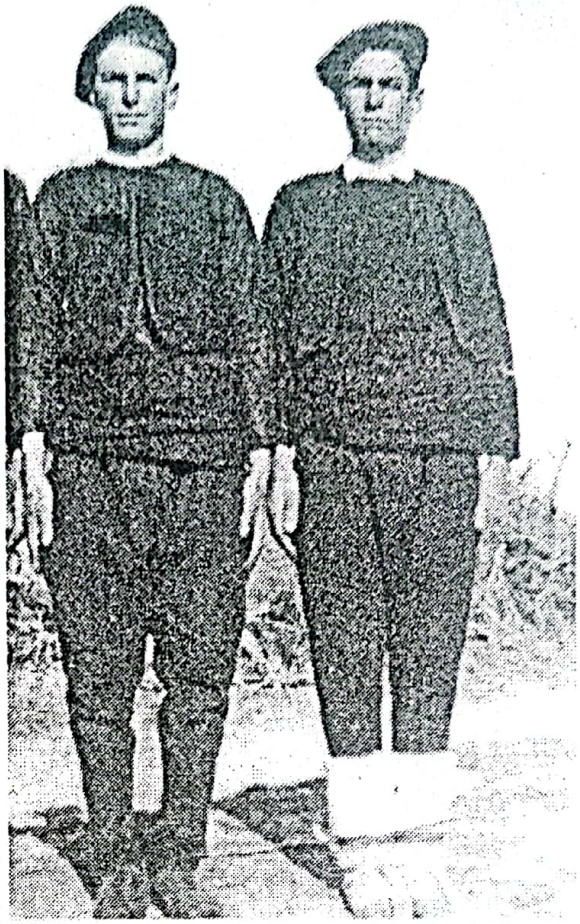

От ляво на дясно: Тодора, Анастас, Станка, Анастас и Рада Арнаудови; Ирина Петрова и Ирина Георгиев, гр. Харманли

Scanned with CamScanner

Христо Димитров Бакалов

Иван Димитров Бакалов - първия от ляво

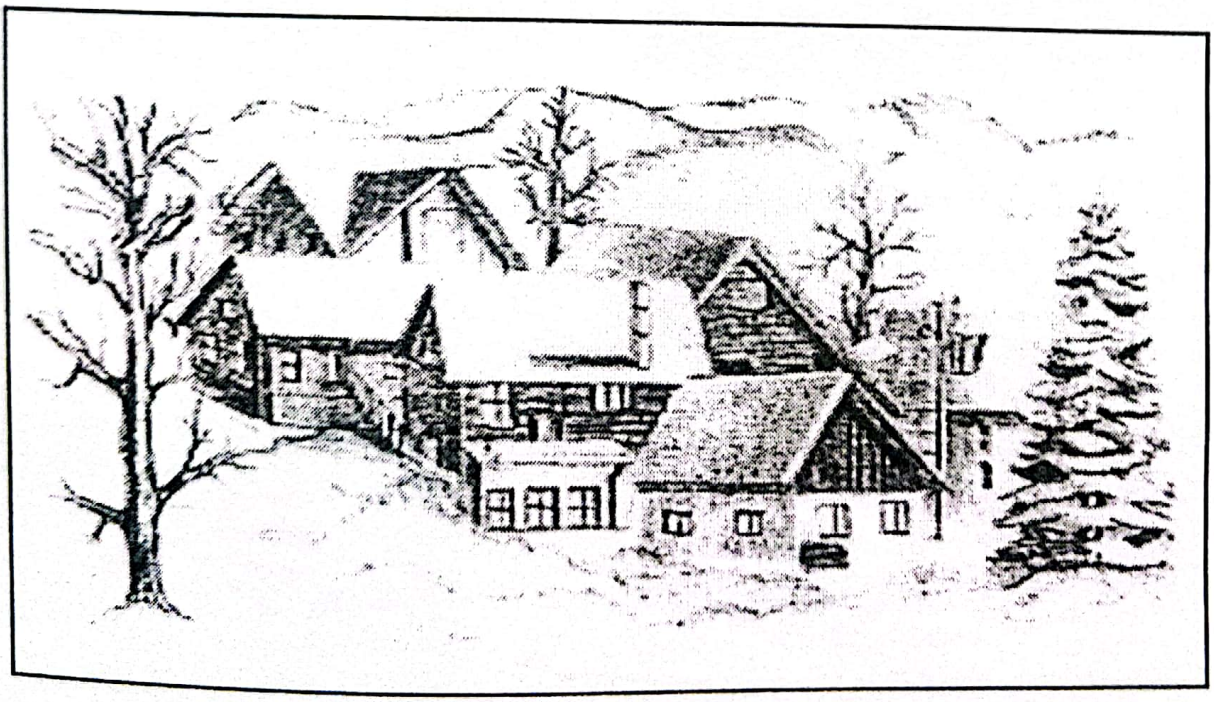

1. Христо Димитров Бакалов, 2. Тодор Димитров Бакалов, с. Ефрем

Scanned with CamScanner

Ирина Загорова и Здравка Сертева

Рисунка на Миряна Георгиева Арнаудова, 2006 г.

Scanned with CamScanner

Здравка Сертева - Йорданова

ИСТОРИЯ НА АРНАУДОВИЯ РОД (БАКАЛОВИЯ)

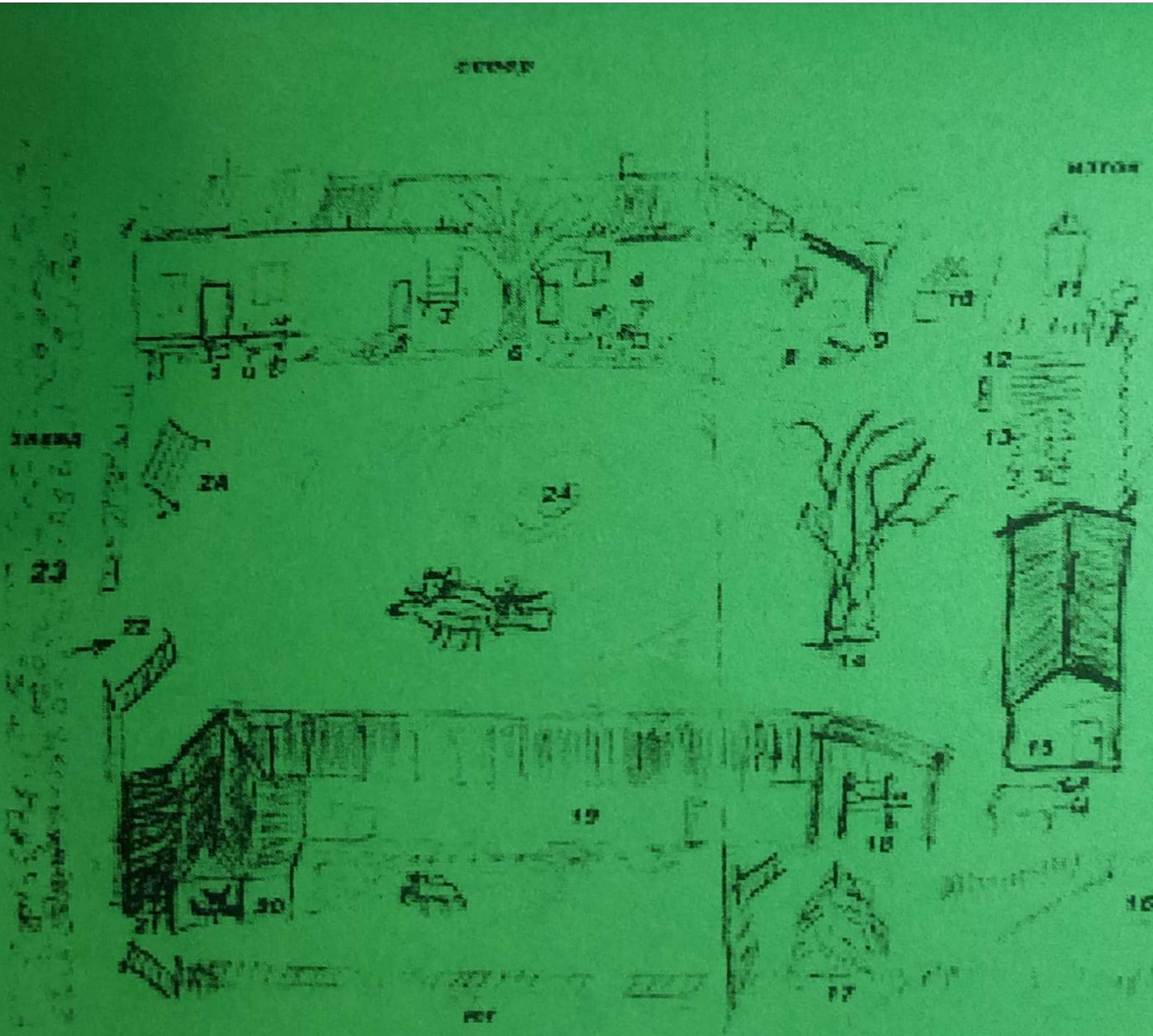
Редактор:
Здравка Сертева

Компютърен дизайн и предпечатна подготовка:
Катя Петрова

Българска. Първо издание.
Тираж: 50 бр.
Формат: 60/84/16. Печатни коли: 7.5
Излязла от печат: август 2007 г.

гр. Хасково

Scanned with CamScanner

ЛЕГЕНДА:

Двора с къщата на

Ирина и Анастас Арнаудови

1. Къща на младите
2. Килер
2А. Рамка с тютюн
3. Разбой под сайваната
4. Стая – всекидневна
5. Цветя – закуми
6. Черница
7. Фурна с огнище
8. Птичарник
9. Старата слива
10. Къщичка за прасе
11. Тоалетна
12. Дръвник
13. Снопи жито
14. Старата круша
15. Постройка за биволи
16. Сено
17. Шума
18. Виялка за жито
19. Постройка за слама, инвентар и храни
20. Овчарник (куче)
21. Навес за кола
22. Входна порта
23. Римски път с калдъръм
24. Харман - вършитба с биволи

Scanned with CamScanner

Здравка Георгиева Сертева - Йорданова

Родена на 06.09.1937 г. в с. Бориславци, общ.Маджарово, Хасковска област

Родители:

майка - Калина Георгиева Сертева
баща - Георги Димитров Сертев

Завършила:

- основно училище "Лазар Маджаров", с. Бориславци, общ. Маджарово
- средно - Педагогическо училище в гр. Хасково
- висше - Българска филология в ПУ "Паисий Хилендарски", гр. Пловдив

Деца: Надежда, Димитър и Ивайло

Внуци: Галиб и Ива, Здравко и Самуил Димитрови Иванови

От 1994 г. до днес живее в с. Белащица, обл. Пловдивска

Scanned with CamScanner